

חמוטל בר־יוסף

הַשְׁתַּוּת

מבחר שירים ישנים וחדשים

*

כְּמוֹ אִישׁ עֵזֶר שְׁעוֹכֵר כְּבִישׁ בְּחֵלֹם
וּפְתָאֵם מַחְבֶּקֶת אוֹתוֹ אֲשֶׁה בְּעֶרוֹם,
בְּלִי כְּרִיכָה, בְּלִי צֵלֹם מִיָּמֵי נְעוּרֵי,
בְּלִי רְכִילוֹת, בְּלִי כְּלֹם –
כָּכָה תִּקְרָא, אִם תּוּכַל, אֶת סֵפֶר שִׁירֵי.

השירים בספר הם מבחר מתוך ספרי שירה שהופיעו בין השנים 1971-2004.
מדורי הספר מסודרים על פי נושאים.

חמוטל בר-יוסף

השפּוֹת

מבחר שירים ישנים וחדשים

הוצאת הקיבוץ המאוחד

Hamutal Bar-Yosef
Selected and New Poems

הביאה לדפוס: לאה שניר
עיצוב העטיפה: רוחמה ש.

הספר יצא לאור בסיוע מפעל הפיס

אין להעתיק, לשכפל, לצלם, להקליט, לתרגם,
לאחסן במאגר מידע או להפיץ ספר זה
או קטעים ממנו בשום צורה ובשום אמצעי,
אלקטרוני, אופטי או מכני (לרבות צילום
והקלטה) ללא אישור בכתב מהמוציא לאור.

כל הזכויות שמורות
להוצאת הקיבוץ המאוחד ולמחברת
Hakibbutz Hameuchad
Publishing House Ltd., Tel-Aviv
Printed in Israel 2011
נדפס בדפוס חדקל תל אביב, תשע"א
אתר ההוצאה www.kibbutz-poalim.co.il

לקחת אוויר

תְּבִיטִי

תְּבִיטִי תְּבִיטִי תְּבִיטִי
אֶמְרָה לִי צִפּוֹר גְּבוּהָ
מֵאַחֲוָרֵי תְּרִיסֵי הַבְּרֹזֶל
בְּקוֹל שֶׁל חֲלִיל.

כֵּן, אֶמְרָתִי לָהּ,
כֵּן. רְאִיתִי רְאִיתִי:
אוֹר.
וְגַם לִי יֵשׁ חֲלִיל.
אֶפְתַּח תְּרִיס וְאֶתְחִיל.

לקחת אויר

לקחת אויר לשַׁעַת חרום אֶת מְכֻרַחַת
לְהָרִים אֶת הָרֹאשׁ מֵעַל הַמַּיִם לְהַסְפִּיק
לְחָטֹף וּלְאַגֵּר כְּמָה שְׂיוֹתֵר
אוֹיֵר שְׂיִהְיֶה מְרָכֵז
וּמְחָשֵׁב בְּאַרְיִזוֹת קִטְנוֹת
לְזִמֵּן וּלְמַרְחֵק יְדוּעַ בְּעֶרְף
הַנִּמְתָּח אַחֲרֵינִית בְּאַצִּירַת תְּנוּעָה
כְּמוֹ יָתֵר שֶׁל קֶשֶׁת.

כְּשֶׁאֲנִי בְּחֵלִיל

ליעל ולמיכאל

כְּשֶׁאֲנִי בְּחֵלִיל אֲנִי חֲתָנָה
מְפֻלָּמֶת חֶפֶה זֶהָבָה וְכֻחָהּ
יֵשׁ בְּתוֹכִי חֶתֶן וְכֻלָּה
וַיֵּשׁ פְּמִלִּית הִתְרַגְּשׁוֹת הַגּוֹנָה

שׁוֹכַחַת לִפְלֵ אֲנִי מְהֻלָּכֶת
בְּקֶצֶב אֲטִי לְהַפְלִיא
פֶּה אֶל פֶּה אֲנִי וְחֵלִיל
מְצִיִּצִים עַל עֵץ אֲזִדְרָכֶת.

וַיֵּשׁ בִּי חֵיוֶן וַיֵּשׁ בִּי צְחוּקִים
גַּם מִתּוֹךְ בִּישְׁנוֹת גַּם לִשְׁם רֵאָוָה
וַיֵּשׁ נִימוּסִים וְטָקְסִים עֲתִיקִים

וְחוֹזְרִים אֵלַי כָּל הַמֵּתִים בְּמִשׁוּבָה
וְסִבֹּתוֹת וְדוּדִים אֲבוּדִים מִתְנַשְּׁקִים
וְכֻלָּם מְלֵאִים אֶהְבָּה.

מגדל בתבץ

וילך אבימלך אל-תבץ ויחן בתבץ וילכדה. ומגדל-עז היה בתוך
העיר וינסו שמה כל האנשים והנשים וכל בעלי העיר ויסגרו בעדם
ויעלו על-גג המגדל. ויבא אבימלך עד-המגדל וילקחם בו ויגש עד-
פתח המגדל לשרפו באש. ותשלך אשה אחת פלח רכב על-ראש
אבימלך ותרץ את גלגלתו. (שופטים ט 50-53)

סובב סובב הרקב

פלח אבן רחים כמה שנים שתקנו.

איש למקומו הלכו ישראל

אותי לבדי על גג המגדל הניחו.

מי יעלה על מגדל בימים של עמל

בימים חמים של עמל מי יעלה על לבו

להשיאו ממנת חלקו?

היו צפופים כגרעיני שעורים בשק

נטחנים באחת סבוב פלח רקב

אנשים עם נשים וכל בעלי השדות

כפשע בינם ובין האש יחדו.

וצריחות העורבים. והילדים.

א על גג המגדל צעקתי.

שם למדתי לצעק.

ועדה אחזה את אבן הרחים

בידי בא ברק בפרזל

ועדה דהרה בתוך מעי

שני פסוסים ברכב פרזל

צעקה האבן הנבערה

כמו ולד בידי מילדות זקנות.

שם רציתי לשיר.

מַרְבֵּעַת

עֲרוֹת מוֹזָרָה זָרְחָה בְּאֶמְצֵעַ הַלֵּילָה
עַל הַתְּקָרָה וְעָלִי בַּמָּטָה הַרִיקָה
שְׁנֵה־יְיָתִי פֶתָאם קָלָה כְּמוֹ שְׁרִיקָה
פְּתוּחָה כְּמוֹ שַׁעַר.

נִהְיִיתִי כָּל־כֶּף מְרַקֶּעֶת. כָּל־כֶּף מְרַבֶּה.
מַרְבֵּעַת לְגַמְרִי, כְּמוֹ הַתְּקָרָה
כְּמוֹ הַנִּיר הַנִּכְתָּב. כָּל־כֶּף מְאִירָה.

שְׁנֵי בָּתִּים מְרַבְּעִים

תְּבִיט: הַבֵּית בּוֹעֵר.
תִּכְנֵס אֶל תּוֹכוֹ. תִּשְׁאַר.
אַתָּה חִי. אֶל תִּשְׁאַל אֵיךְ.
בוֹעֵר עִם הָאֵשׁ תִּתְהַלֵּךְ.

הִנֵּה כָּל הַבֵּית רִיק מִרְהוּט:
קִיר קָר. תָּרִיס שָׁחַר.
בֵּין סִדְקִיו שָׁבַר שֶׁמֶשׁ יַחֲדָר,
חוּט כֶּסֶף יֶשֶׁן. יְדִידוּת.

שִׁירָתִי

בֵּין שׁוּרוֹת הָעוֹגִיּוֹת הַתּוֹפָחוֹת בַּתְּכָנִית
מִתְנַפַּחַת גַּם הִיא וְנֶאֱפִית, בְּלִתִּי נִמְנַעַת
כְּמוֹ נְפִיחָה אֱלִמוּנִית שֶׁל בְּתוּלָה אֲדַמַּת לְחַיִּים
קָמָה לְהַשְׁתַּחֲוּוֹת בְּעֶזְרַת נָשִׁים
עוֹצָמַת עֵינֶיהָ וּמַחְוִירָה, מִתְעַלֶּפֶת מְבוֹשָׁה
מִשְׁאִירָה אַחֲרֶיהָ רֵק רֵיחַ מִתְנַדֵּף
שֶׁל סֶפֶק עֲבָרָה.

אֶל הַפְּרִהֶסְיָה

אֶל הַפְּרִהֶסְיָה הָעֶסְקָנִית אֲנִי נִמְלֶטֶת
מִהַשְׁבָּכָה הַסְּבוּכָה שֶׁל אֲהוּבִי.
לְמַרְגְּלוֹת פִּירְמִידוֹת שֶׁל נִיר מִדְּפָס
אֲרוּץ לֹא מַעְצוֹר, כְּמוֹ הַמְטָרֶפֶת שֶׁל הַכֶּפֶר
אוֹכֵל לְצֹרֶחַ, לְמָרֵט אֶת שְׁעֵרוֹתֵי,
לְשָׂרֵט אֶת לְחֵי וּלְקַלֵּל בְּקוֹלֵי קוֹלוֹת.

הַשִּׁיר נֶעְלָב

הַשִּׁיר נֶעְלָב כְּשֶׁהוּא מְתַרְגֵּם.

כְּמוֹ הָאֲרִיָּה בְּגֵן־הַחַיּוֹת הוּא רוֹבֵץ בְּפִנֵּת הַסּוּגָר
מְסַרֵּב לְשֹׂאג, מְבִיט בְּעֵינָיו מִנְתָּקוֹת
בִּילָדִים הַשְּׂמֵנִימִים הַנֶּצְמָדִים אֶל הַזְּגוּגִית
וּמִתְקָשִׁים לְדַמֶּינ.

כְּמוֹ הַפִּיל הוּא נִגְרָר אַחֲרֵי הַמֶּאֱמָן,
מְנִיחַ אֶת כַּפּוֹת רַגְלָיו הָאֲדִירוֹת בְּעֵדִינּוֹת פְּזוּרֹת דַּעַת
מְבַצֵּעַ אֶת הַתְּרַגְּלִים הַקְּבוּעִים, הַמְּשֻׁמִּימִים,
וּמִקְבֵּל אֶת חֲתִיכַת הַסֵּכֶר וְאֶת מַחִיאוֹת הַכַּפִּים.

כְּמוֹ הַדָּב הַלָּבָן הוּא נֹצֵב עַל שְׁתֵּימִים
לֵיד אֲמַת הַמַּיִם הַמְּעֵלָה יִרְקָת
בְּיוֹם חֲמִסִּין מְקַהֶה חוּשִׁים,
מְחַכֶּה לְפָרִי אוֹ לְמִמְתָּק
שִׁיזָרֵק אֶל מִי הַמְּדַמְנָה.

שִׁירַת הַדֶּרֶךְ

מִי בָּאֵפֶלָה שָׁמַע חֲרִיק קְטוֹעַ
גְּנִיחוֹת מְעוֹכוֹת שֶׁל דֶּרֶךְ פְּצוּעַ
מְרוּחַ מְכַעַר עַל הַכְּבִישׁ הַמְּבָרִיק?
דֶּרֶךְ אֶפֶר, רַעֲבָתָן.
עָשִׂיתִי מִהֵן שִׁיר שֶׁעָשׂוּעַ.

מִנְקָדָת

מִנְקָדָת שִׁירִים

כְּמוֹ חֲתוּלָה מְלַקֶּקֶת שְׁגָרֶיהָ בְּאַחוּזַת דְּבוּק
תּוֹחֶכֶת לְשׁוֹן מְדִיקָת בָּאֲזָנִים וּבִנְחִירִים הַזְעִירִים
נִזְכֶּרֶת בְּמַתִּיקוֹת הַכָּאֵב הָעוֹקֵר שֶׁל הַצִּירִים
מְאֻזְנָה לְצֻחוֹת הַהֲנָאָה וּלְגִגּוֹרֵי הָרְגִיעָה
בְּעֵינִים מְלֹאוֹת קִפְדָּנוֹת, גִּאָוָה וְהִתְנַכְרוּת.

צמודים למופת

צמודים למופת פתבנית הלכנה
נתחי העוף שרויים ברטב אדמדם,
חלקלק, מבריק, מבסס.
מן הכנפים נתלשו חוטי נוצות אחרונים.
ליתר בטחון אתחב את האצבעות פנימה
ואערבב הכל יחד בתנועות לישה.
עכשו פלי מוכנה לדפוס.

בְּרָכָה

מְשִׁיב הָרוּחַ הוּא יְשִׁיב עַל פָּנֶיךָ
צָחוֹת שֶׁל תִּינוּק חוֹלִים.
הָאוֹמֵר יְהִי אֹרֶךְ הוּא יִפְקַח אֶת עֵינֶיךָ
לְבַחֵר אֶת הַדֶּרֶךְ הַקְּצָרָה.
הַיּוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת הוּא יַעֲרֶךְ לְפָנֶיךָ שְׁלֶחַן
וַיִּתְּזִיק בִּימִינְךָ הַכּוֹתֶבֶת.

אֶל הַקּוֹרְאִים

כְּשֶׁאֲנִי קוֹרֵאת לָכֶם
אֶת הַשִּׁירִים הָרוּעָדִים
וּמִתְבּוֹנְנֵת בְּפָנֵיכֶם הָעֲגֻלּוֹת
שֶׁל יְלָדִים עֲמוּסֵי תִיקִים,
הוֹפְכוֹת אוֹתִיוֹתִי לְמִזְלָגוֹת
וְסִפֵּי מוֹרָחִים חֲמָאָה
עַל נְשִׁיקוֹת פְּרִיכִים.

בְּרוּחַ הַמַּעַט

בְּרוּחַ הַמַּעַט שֶׁבֵּין צַעֲקוֹת הַיּוֹם לְמַבּוּשׁוֹת הַלַּיְלָה
כְּשֶׁהֵנוּף נִהְיָה שֵׁטַח לָבֶן וְשָׁחַר
וַיּוֹם נִטְרָף בְּלִילָה
אֶפֶק תָּמוּר וְרֹף
מֵאֲזֵן אֶת רֹאשִׁי עַל כְּתִפִּי.

הלא

הלא

הלא בַּיָּם בַּיּוֹם קִיץ נֶצַחִי אֶלֶּהֱט
שְׁעָרֵי יְאֻדִּים וַיִּקְרְזוּל כְּבָרְזוֹל
זְרוּעוֹתַי יִזְרְעוּ שׁוֹשְׁנִים מְשֻׁנּוֹת
בְּחוֹלוֹת הַחוֹלִים, הַכְּחִים קֶצֶף מִבְּאִישׁ. אִישׁ
יִסְתַּכֵּל לְתוֹךְ אִישׁ בְּתוֹכִי
יִמְחוּ הַמְּרֹאוֹת הַרְגִּילִים
בְּתוֹכִי יִלְהֶט
הלא.

עַל הַגֶּדֶר

נִשָּׁב עַל הַגֶּדֶר
וּתְחַבֵּק אוֹתִי קָצֵת. אֵל תְּתִיחֶס לְדַמְעוֹת
הַצְפוּיוֹת כְּמוֹ גּוֹשֵׁי הָרֶךְ הַמְצוּי מִתַּחַת לַשֶּׁמֶלָה.
תְּחַבֵּק בְּשָׁקֵט. אֵל תִּקְנֶה לִי תְכָשִׁיטִים יְקָרְתִּיִּים.

וְהָרִי נִזְרָקְתִּי הַחוּצָה מִכָּל סְפוּרִיךְ:
לֹא הִתְגַּלְגַּלְתִּי מִתַּחַת שׂוֹאָה.
לֹא גִבְעוּלִי נִחְתְּכוּ לְהִיּוֹת יְחוּרִים.
לֹא נָפַל עַל חֲרָבוֹ אָחִי הַיָּחִיד.
לֹא צָבוּעִים טָרְפוּ אֶת הַיֶּלֶד.

לֹא לְשֹׂאוֹל, כִּי אִם
לְיֹרֶת הַבְּרוֹזֵל הַנוֹזֵל קַפְצָתִּי.
נִהְיִיתִי פֶּעֶמּוֹן.
אֲנִי עוֹנָה בַּחֲבִיבוֹת לְטֵלְפוֹנִים,
שׁוֹמְרֹת עַל הַכֶּשֶׁר וְעַל הַשָּׂכָל הַיָּשָׁר
וְנִהְיִיתִי מִמְּזוֹן וּמִמוֹסִיקָה.

עַל הַבְּרוֹזֵלִים הַקָּרִים שֶׁל הָרָצוֹן,
מֵעֵבֶר לְכָל הַסְּפוּרִים הַצּוֹדְקִים,
תְּחַבֵּק אוֹתִי בָרֶךְ,
וְאַל תְּתִיחֶס לְדַמְעוֹת.

ובצפיפות

ובצפיפות של המון ממהרים דומם פנימה
ובטלטה הבטלה המטמטמת
פתאם יד של אשה נכריה ממשישת
את אריג השמלה שתפרה לי אמי
ושואלת למחירו
ואינה חדלה לשאל בלילות
שורטת באריג בצפרנים סדוקות
מעבירה בעורי
ממשישת במבינות
באצבעות דקורות של תופרת קצרת ראי
דקת שפתיים וחוררת
והיא גוזרת וגוזרת.

לְכֹל כְּוִוּיִּי הַכֵּן וְהִלֵּא וְהֶאֱם
מִכָּל צְנוּרוֹת הַגּוֹף הַתָּם
פּוֹרְצִים גְּעָגוּעֵי מַגֵּעַ דְּקִים
כְּמוֹ מַמְזִיקָה שֶׁל דָּם.

שְׁלֵשָׁה שִׁירֵי דָרָךְ

א מִשְׁבֶּת

מִשְׁבֶּת בְּשִׁבְרוֹלֵט הַחֲדָשָׁה שְׁנוּשְׁבֶת בְּשִׁקֵּט דְּרוֹמָה
דָּרָךְ הֵלֶם הֵיבֵשׁ הָאֲבִיבִי הַמְּרַחֵב וְהַמְעַבִּיר אֶת הַדַּעַת
בְּתוֹךְ הָאֲוִיר הַמְעֲרֵבֵל פְּרָפְרִים חוּמִים וצִהָבִים
מְטִיחִים בְּחִלּוֹן הַמְּכוֹנִית רִבְבוֹת הַבְּטָחוֹת
כְּגִבְעוֹת וְהָרִים שְׁנוֹטְרָפוּ מִמְּקוֹמָם הַקְּבוּעַ
בַּעֲבוּר שְׁעַת אֶהְבֶּה אַחַת וַיַּחֲדֶה בְּחַיִּים
חוֹצִים בְּרִפְרוּף מְטָרָף אֶת הַכְּבִישׁ הַמְּהִיר דְּרוֹמָה
בְּהַתְּפָרְצוֹת קָשָׁה שֶׁל מַגְפָּת קְלִילוֹת בּוֹעֶרֶת
מִתְּפּוֹצְצִים בְּרָךְ אֶל לְחֵי הַשְּׁמֶשֶׁה הַרְחוּצָה.

ב אֵינֶנִּי עוֹצֶרֶת

פֶּתְאֵם לְבִי חוֹלֵף עַל פָּנַי
בְּרַחֲשֵׁה בְּכַבִּישׁ הָרֵאשִׁי
כְּמוֹ מְכוֹנִית חֲדִישָׁה
מְמַזְגֶּת, שִׁקְטָה,
לֹא עוֹצֶרֶת בְּגִלְלֵי הַתְּאוּצָה.
וְכַמָּה נָעִים לִי לְנִהוּג בָּהּ בְּלִילָה
לְגַמְרִי לְבַד
נוֹטָשָׁת
אֶת כָּל הַמְּצָפָה לִי
אֵינֶנִּי עוֹצֶרֶת
לְשׁוֹם צֵל שֶׁל יָד
שֶׁל עֲצָמִי.

ג מוסיקה

רָפוּ בְּעַפְעָפִים הַשְּׁרִירִים
מֵרַב אֹר וְתַמְרוֹרִים.
עִיפוּ מְאֹד יְדֵי הַשּׁוֹרְרִים
בְּהֶגְהָ. כְּבִישִׁים קָרִירִים
חֲלֹמוֹ. בְּמַסְלֹלִים הַמְּהִירִים
מֵה יָפוּ מְנַחֲשִׁים צְלִילֵי שִׁירִים
סְטֵרִיאופוֹנִיִּים אֲפֹרִים.

אוטופורטרט רוסי

אִשָּׁה חוֹמָה
כְּמוֹ דֹלֶת עֵץ כְּבֵדָה, אֲטוּמָה,
עוֹמֶדֶת לְבִדָּה.
אִשָּׁה חוֹמָה, קְמוּטָה כָּבֶר,
עוֹמֶדֶת יִשְׁרָת זְוִיּוֹת וּתְמִימָה,
חֲטוּכָה כְּמוֹ דֹלֶת עֵץ עֲבָה
שֶׁל כְּנִסִּית פְּעֻמוֹנִים בְּמוֹסְקָה,
נְטוּשָׁה וּמְזֻנַּחַת בְּדֶרֶךְ כָּלֵל, וְרֵק בְּחָג
פּוֹתְחוֹת אוֹתָהּ לְאַט נָשִׁים חוֹמוֹת
אַחַת אַחַת בָּאוֹת בְּמִטְפָּחוֹת כְּדֵי לְכַכּוֹת
שֶׁם יַחַד עִם הַפְּעֻמוֹנִים, לְרוֹחָה.

עֲכָשׁוּ אֲנִי אִי

עֲכָשׁוּ אֲנִי אִי
מַעֲטָר חֲרָשׁוֹת פְּרָאִיּוֹת,
נוֹטְפוֹת חֵלֶב שְׂקָדִים
חֲרִישִׁיּוֹת מֶרֶב שְׁלוֹם.

עֲכָשׁוּ אֲנִי אִי
מֵאֲשֶׁר מַמִּים מִבְּסוֹט מַגְלִים
שָׁפֵל הַזְּמַן אוֹרִים לִי בַחֲלָקוֹת:
אִי אֲנִי אִי אֲנִי.

עֲכָשׁוּ אֲנִי אֲגַם

עֲכָשׁוּ אֲנִי אֲגַם
רְגוּעַ, שְׁקוּף.

צְלוּלִים
יוֹרְדִים דְּגִי לְאֵט
בְּצֵל הַסּוּף.

פַּעַם חָמְרוּ גְלִי, פְּגִיָּהם הוֹרִיקוּ,
הָכּוּ בַּחוּף וְאֵת עֲצָמָם הָכּוּ וְצַעֲקוּ
עַד שֶׁהַפְּסִיקוּ.

כְּשֶׁאֲנִי נִשְׁאָרֶת לְבַד

כְּשֶׁאֲנִי נִשְׁאָרֶת לְבַד אֲנִי מְצוּצָה וְרוּצָה לָמוּת,
לְהִתְעַטֵּף בְּנוצוֹת הַפּוֹךְ שֶׁל הַחֲשֵׁכָה
לְשַׁקֵּעַ בָּהּ כְּמוֹ צוּלָלֶת רְצוּצָה
וּלְעֲצֹם אֶת עֲצָמֵי בְּשִׁנָּה.

כְּשֶׁאֲנִי נִשְׁאָרֶת לְבַד כַּחוֹתִי נוֹזְלִים
מִכָּל פֶּתַח גּוֹפִי אֶל הָאֲדָמָה
אוֹזְלִים אוֹתִי חֲלוּלָה, מְבַהֶלָה,
נִשְׁאֵאת בְּרוּחַ רְשָׁעָה כְּמוֹץ.

כְּשֶׁאֲנִי נִשְׁאָרֶת לְבַד אֵין לִי אֲנִי
בְּכָלִל, יֵשׁ לִי רַק אֵין זֶה
וְאֵין הַהוּא וְאֵתָהּ
וְכָל אֶחָד אֶבֶן עָלַי.

עוגה

קמתי בבקר
ונפילתי
עוגה בלי שמרים
לא שמורה
לא נשמרת
לא נלושה
מתפוררת בידיים.

עוגת גבינה

נְעֻרֹת שְׁכוּרוֹת מִיְּפֵי רַגְלֵיהֶן
וּמִהָאֹר הַנִּכְרִי שֶׁל הָעִיר
דּוֹאוֹת בְּדַעְתִּי
הַמִּתְרַחֶכֶת וְטָסָה
אֶל מְחוּץ לְחֵלוֹן בֵּית הַקֶּפֶה
שֶׁל שֻׁדָּה הַתְּעוּפָה
שְׁאוּלִי אַחֲרֵי
מֶרֶב אֲכִילָה אִטִּית
שֶׁל עוּגַת גְּבִינָה נִפְלְאָה.

בכניסה לפתח

כסוסים בהריחם קרב
נוקשים עקבי בפרוזדור.
אהה, ברברים! ערב רב!
אדמי חטם! צהבי לשון!
מה לכם ולנסי שירי?
מה לערלת אונכם ולשופרי?
קנחוהו בנר מחברת מעוף!

אבל האותיות מסתלסלות,
מבהיקות כקננות יער,
ואני נאחזת בהן,
תלויה בין שמים וארץ,
קוראת בקול את השיר.

נִפְשֵׁי בְּחִיקִי

נִפְשֵׁי בְּחִיקִי
צוֹרֶחַת, מְתַקְּשֶׁת
מְסַרֶּבֶת לִינֶק
אֶת הַחֶלֶב הַחֲמוּץ
שֶׁל יִסּוּרִי.

רֹאשִׁי עַל בְּרִפִּי.
כַּף יָדִי הַחֲלָקָה
עַל שְׁעָרֵי הַמְּתִיפָה.
הַשָּׁקֶר נֶעוּץ בְּגִבִּי.

הילד שְהִייתי

הילד שְהִייתי עומד פתאם ליד מטתי
וקובע: אני בוכה. אני בוכה.
יודע הוא: לא יקום אליו איש בלילה.
לא תכסה אותו אשה ותלטף ראשו.
יעוט וימוג רק צל שחור בשחור,
אלמוני עם רובה. שומר לילה.

הילד שְהִייתי עומד ליד מטתי
ותובע.
תחזור למטה שלך, אני אומרת לו,
אתה כבר גדול.
אבל הוא רוצה לדעת
אם גם אני בוכה.

קל כְּנִשְׁיָפָה

קל כְּנִשְׁיָפָה עַל חִלּוֹן
עָלָה בִּי הַלֵּא.

צַר לִי, אִמְרָתִי
וְלֹא בְּאַמַּת הַצִּטְעָרָתִי.

יִשְׁכַּחְתִּי בְּלֹא כְּמוֹ עֲלָמָה בְּעֶרְסֵל.
הִתְעַלְמָתִי.

לֵאזֵן הִתְנַדָּף הַלֵּא הַלּוֹהֵט,
הַלּוֹחֵם, הַמֵּלֵא אֶלְכוּהוּל
שְׁשָׁרֶף אֶת עוֹרָקִי וְאֶכֶל?

עֲכָשׂוּ שָׁט בְּדַמִּי לֹא לְבִנְיָן
מְבַסָּה אֶת פְּנֵי בְּסָדִין
קל כְּעֵנָן.

תצעקי

תצעקי

תצעקי, כבשה אחת
מטמטמת מחשבים. תצעקי
כבשה, קלקלת את השבת
בכל אזור התעשייה החול נח נקי, נאור,
נוצץ בכפתורי זהב, מחליף לחליפה בז'
עם פיסים. ולמי בשבת בפקר ולשם מה
כבשה אחת סגורה בנגריה
לוחכת נסרת מגוללה, משתגעת
מגעגועים למים, גם כי תלך
בכל הנגריה אין נפש חיה ובכל אזור התעשייה אין קול,
אין כל קול מלבדה, שמקלקלת לך את השבת
בצעקות מנסרות.

אַיִלָּה

אַיִלָּה מִחֲרִישָׁה
רָתְמוּ אוֹתָךְ לְמַחֲרָשָׁה
בְּנִחְשֵׁי שׁוֹטִים דָּפְקוּ בְּאַחֲזִירֶיךָ
בְּצֶרֶחַ רִחְמֶךָ הֵצֵר בְּצִירֶיךָ
"הִכֵּשׁ, הִחֵשׁ לִי גְּאֻלָּה".
חֲיָה גְּרוּרָה יִבְשָׁה
קָשְׁרוּ אוֹתָךְ לְמַחֲרָשָׁה
חֹלְמִים רָאוּ אוֹתָךְ אוֹרָה
עַם כּוֹכָבִים בְּשָׁמַיִם רוֹעָה.

חִיָּה בַּעֲדֵינוֹת

חִיָּה בַּעֲדֵינוֹת, בַּעֲקִימַת שְׁפָתַיִם וּשְׁפָמָם.
הָרֹאשׁ הַצָּדָה קָצַת, כְּמוֹ לִשְׁפֹט בְּטַעַם
תְּמוּנָה בְּלִתִּי-נִרְאִית,
כְּתֵף אַחַת קָדִימָה,
לְעֹבֵר בְּרוֹחַיִם צָרִים
שְׁעָלוּלִים לְהִסָּגֵר כָּל רִגְעַ וְלִצְבֹּט.
מִדְּבָרַת כָּאֵלוֹ הִיא קוֹרֵאת שִׁירָה
בְּקוֹל הוֹלֵךְ וּמִתְרַחֵק, לְנֶגֶד עֵינַי
טוֹבַעַת בְּבוֹר סִיד לֹא מְכַסֶּה בַּחֲצָרִי,
מְלַבִּינָה וְנִשְׁרָפֶת.
חִיָּה קוֹרֵאִים אֵלַי לְעֲזֹרָה וְאֵינִי יֹכֹלָה
לֹאמַר לָהּ פְּשׁוּט:
קָדָם כָּל צָרִיד לְמָרֹט
בְּלִי רַחֲמִים
אֶת שְׁעַר הַגְּבוֹת.

כְּשֶׁהִיא

כְּשֶׁהִיא טוֹעֶמֶת מְסִיר הַדָּגִים
גְּבוּתֶיהָ הָעֲבוֹת מְקִימוֹת שְׁתֵּי קִשְׁתוֹת נִצָּחוֹן,
עֵינֶיהָ מְתַרְחֶבֶת בְּתַמְהוֹן שֶׁל צֶפּוֹר דּוֹגֶרֶת
עַל אוֹצְרוֹת שֶׁל מַחֲלָטוֹת,
וּשְׁפָתֶיהָ מְרַפְּרוֹת עַל הָרֵטֶב
כִּמוֹ אֲצָבָעוֹת דָּוִד הַמְּנַגֵּן בַּגִּבֹּל
בְּתַמוּנָה הַגְּדוֹלָה הַפְּהָה שֶׁבְּמוֹזָאוֹן.

הָאִישׁ שְׁמַחְצִית גּוֹפּוֹ

הָאִישׁ שְׁמַחְצִית גּוֹפּוֹ הַיְמָנִית נִכְרְתָה
כְּדִי שְׂיִמְשִׁיף לְהוֹתֵר עִם אִשְׁתּוֹ וְעִם יְלָדָיו
מִכֵּר לְפָרְנָסָתוֹ כְּכֹרוֹת מוֹצָקוֹת שֶׁל לֶחֶם חַי.

דֶּרֶךְ עֵינָיו הִקְבִּיעוֹת בְּחוֹרִים חוֹרִים רְאִיתִי
אֲנָשִׁים מְתַקְרְבִים אֶל הַמְּשׁוּכָה הַשְּׂרוּפָה שֶׁל הַחֶצֶר
וּבִידָם סֵל קִנְיֹת. וְרִאִיתִי אֶת הַחֶסֶה הַמְּסֻלָּסֶלֶת
וְאֶת הַסֶּפֶסֶל הַצָּרוּב שְׁמַצְמִיחַ זְלִזְלִים מְטָרְפִים.

הָאִישׁ שְׁמַחְצִית גּוֹפּוֹ הַיְמָנִית נִכְרְתָה
הוּא עָשָׂה לִי שְׂאוּכָל לְזָכֹר בְּמִנוּחַת מָה
אֶת הַיָּמִים שֶׁבָּהֶם כָּל אֲצָבָעוֹתַי
הָיוּ שְׁלֵמוֹת בְּבִצָּק
וְאַחֲרֵי הָאֲרוּחָה שֶׁל עָרֵב שִׁבְתִּי
כְּשֶׁכָּל הַיְלָדִים נִכְנָסוּ לַחֲדָר
עִם הַפֶּסֶנֶתֶר שֶׁעוֹד הָיָה חַי
כְּדִי לִנְגֹן וּלְשִׁיר בִּיחָד
הָיִיתִי מוֹצֵאת אֶת עֲצָמִי
בּוֹכָה מֵרַב אֲשֶׁר רַב מְדִי.

תּפֿלָה

רְאִיתִי אוֹתָךְ אִישׁ עוֹמֵד בְּתַפְלָה
פֶּרְקִי בְּרַפְיָךְ רַפּוּיּוֹת
וְקוֹלְךָ שׁוֹכַח אֶת הַבָּאס, עוֹבֵר לְסוּפְרָן
מוֹזֵר שֶׁל יֶלֶד אוֹ אִשָּׁה.

לְעוֹלָם לֹא אוֹכֵל לִגְעַת בְּמָה שֶׁנִּגְעַת
אֶלָּא רַק לְהַתְּבוֹנֵן בְּךָ וּלְדַמּוֹת:
עֲנוּת הַהִשְׁתּוּוֹת שֶׁמְעוֹרְרֶת בִּי הַמּוֹסִיקָה?
אֲמוֹן עוֹר וּמִתְמִיד בַּחִיק הַמוֹכֵן שֶׁל אִמָּא?
הַצִּיְתוּנוֹת (לְמִי?) שֶׁבָּה אֲנִי לוֹמְדֵת שְׁפוֹת לֹא נְחוּצוֹת?

לֹא לֹא. כִּי אִם הַשְׁמָחָה הִיא
שֶׁבָּה נִהְיִיתִי שֶׁפָּחָה נְרַצְעַת
נִמְסָה בַּגּוֹף וּבִנְפֶשׁ בְּחֶמּוֹ שֶׁל מִי שֶׁבְּחֶרְתִּי בּוֹ
לְהִיּוֹת אֶהוּבִי. אוֹלִי

הַרְצִינוֹת הַמֵּאֲשָׁרֶת
שֶׁל עֶבֶד מְרָצוֹן
לְמָה שֶׁאֵינוֹ קִים
וְהוּא נְחוּץ לָנוּ בִּיּוֹתֵר.

דְּיוֹקְנוֹ שֶׁל הָאֶמֶן כְּאִישׁ זָקֵן

הַשִּׁגְיוֹ, מְצוּקוֹתָיו,
חַיֵּיו הַמְּסַכְּסָכִים
הִנֵּה הֵם נִמְצָאִים לוֹ בַּחֲלוּם
הַמִּים

הַבְּרוּרִים וְהַנִּזְהָרִים מִלְּזֶרֶם.
כִּי אָמוֹ שֵׁם יוֹשֶׁכֶת בַּמִּים

נִשְׁוֹרֵת אֵיבָרִים וּבִהִירָה לְהַחֲרִיד
וְהוּא זוֹלֵף עַל גְּבִהַּ חֲפָנִים
שֶׁל מִים

לְפָנָי שֶׁהוּא נִכְנָס לְשֵׁם.

פגישת עם משוררת

למה מהרתי ללכת?
למה רק פסע אחד היה באויר
והשאר צעדו בשורה שיודעת היטב
לאיזה מלון היא חוזרת בלילה נכרי
שאין לו משג מה זה ערב שבת
ולמה נחוץ טלפון מהבית בערב הזה –

מהרתי
אחרי פגישה ראשונה, מיחלת,
עם אשה שפותבת שירה ותו לא,
שירה זקופה ודקה כמו אֶזְנִי גור סנאי
אש ירקה ורפה בעיניה,
שבע שפות לה, חיות ומתות, ואין היא זקוקה
לדבר כהן בקול רם או בכלל לרצות לדבר בקול רם
למצא חן, מבלבלת
ברפיון מוציאה לי מכובע קטיפה ירק-אפרפר
נצרות נסח דנטה, בוערת קפואה,
מראה לי צלום של כהן-מוֹדֵה שהוא טוב מרופא –

הה, אשה זו לעולם לא תהיה אחותי עלי אדמות!
אז, בדרך התת-קרקעית מתחנת המטרו, בחלל הזמני
שנמצא מהבהב מתחת לכל הדברים
היו שני בחורים עם גיטרה שנגנו בדבקות
בקדשה מתעקשת בשקט
בשוממה הקשה
הלא-נקיה
מנגינה דקה וזקופה

וְהָיָה מִיִּשְׁהוּ שְׂנֹשָׁעַן עִם הַגִּב אֶל הַקִּיר,
קָצַת שְׂפוֹף, וְהִקְשִׁיב
זֶה זְמַן רַב. וְהִקְשִׁיב זְמַן רַב עַד מָאֹד.
הִדְהִידָה שָׁם שָׁהוּת עֲמָקָה.
שָׁם הַשָּׁהוּת נָחָה מְנוּחָה אֲרָפָה.
לְמָה מִהֲרָתִי לָלֶכֶת?

לֹאֵה גוֹלְדֵּבֶּרְג

חֲלוּלָהּ מִכָּל יְכֻלֹּת לֹאֲהֶבָה
נִמְצָאָה הַנְּסִיכָה מִתְעוֹרֶרֶת
וְהִנֵּה הִיא צְרוּדָה וּכְעוּדָה
וּמִשׁוֹרֶרֶת-חֹקֶרֶת.

כָּל הָרְאוּי לֹאֲהֶבָה מְסוּרָה
עַד כְּדֵי הַשְׁרָפוֹת
מֵת אוֹ בָּגַד אוֹ רֵמֶס וּבִרְחָ.
וְהַמְשֶׁרָה? וְהַסְּפָרוֹת?

סְגוּרָה בְּטִירָה, מְכוּרָה לְסִפְרִים נְדִירִים,
הִיא תִּמְשִׁיךְ לְעֵשֶׂן אֶת חֲדָרֶי נִשְׁמָתָהּ
גַּם עֲבוּר זֶה שְׂנֵבָנָהּ בְּאוֹתָהּ הַתְּמָכְרוֹת.

מורה

רְאִיתָ בְּסֶרְטִים סְמוּרָאִי?
זֶה עָתָה הִגִּיעַ לְכַפֵּר בְּאַקְרָאִי
מְגֵרֵד בְּעֶרְךָ וּבִישְׁבָן
כָּאֵלֹו אֶבֶד כָּל עֲנָן.
פְּתָאם שְׁנֵי מַגְפִּיֹו
יַחַד קִפְצוּ,
פְּתָאם שָׁלַךְ,
הִנֵּחִית אֲבָחוֹת נוֹכְחוֹת
יֵשֶׁר בְּבִשָּׁר,
הוֹכְחוֹת חוֹתְכוֹת
לְטַעַם הַתּוֹסֵס
שֶׁל דַּעַת טוֹב וָרַע.

עֲכָשׁוּ הוּא יוֹצֵא מִהַכֶּפֶר בַּחֲזוֹרָה.
רְאִיתָ סְמוּרָאִי?
רְאִיתָ אוֹתָהּ מוֹרָה.

משב חלש

משב חלש של ריח עדין
לא מגדר פריח מים
בצנצנת צפרנים נבולות
מוביל אותי ממלותיך מלמלה
אל שפתיך הממוללות ארגמן
אל חכך המתיבש
אל לחות חיקך הנעפרות
אל תאבונות חייך שנסתמו מרה.

מתגוררת

מתגוררת בכאביה
כמו בדירה ישנה,
שטה בתבה על מי המחלה,
מטתה עשויה חבלי גסיסה,
אוכלת מה, מתענה
בגבורה לא ברורה.
"כל יום הוא מתנה",
מבהירה לי מאירה.

לְמִי שְׁעִינְיוֹ כָּבֵד כָּהֵן

כֹּהֵן יָדוֹ בְּיָדֵי כָמוֹ כִּנְיָ שֶׁל פֶּרֶךְ מֵאֶרֶץ אַחֲרֵת,
שֶׁלֹד עֲטוּף שְׁעוֹה, מְקַפֵּל בְּכֶסֶף גִּלְגָּלִים,
רֵיחַ קְרוֹב שֶׁל מוֹת מִפִּיו,
”מִכְשִׁיר שְׁנוּעַד בְּמִיּוּחָד לְמִי שְׁעִינְיוֹ כָּבֵד כָּהֵן”,
הַסְבִּיר אֶת הָאוֹר בְּזִכּוּכִית הַמְגִדֶּלֶת.
”מָה אֵת אוֹמֶרֶת עַל זֶה? אֵת הָעוֹלָם כְּרָצוֹן וְדִמּוּי
סִימָתִי. וְעַכְשָׁו הִתְחַשֵּׁק לִי מִסִּכַּת זֶרְעִים.
אֵין יְכָלֶת לָזוּז. אֵינֶנִּי יוֹצֵא מִן הַבַּיִת.
בֶּן אָדָם בֶּן תִּשְׁעִים לֹא שִׁמְשׁוֹן וְגַם לֹא נְפֹלִיאֹן.
אָה! וּבִמָּה אֵת עוֹסֶקֶת?” מֵאֲזִין וּמַעִיר הָעֲרוֹת מוֹעִילוֹת,
תִּכְפֹּף מִתִּיר תְּסֻבּוֹכוֹת, מֵאַתֵּר אֵת כָּל הַתְּכָכִים,
כָּמוֹ הָיָה שֶׁתִּפִּי מֵאַתְמוֹל לִישִׁיבֶת עֲבוּדָה.

הוּא מֵת לֹא מִזְמָן. אֲנִי עַד עַכְשָׁו מִתְחַרֵּה
בְּחַיִּים. בְּזִכּוּכִית הַמְגִדֶּלֶת שְׁמוּרָה תְּאוּרָה
לְמִי שְׁעִינְיוֹ כָּבֵד כָּהֵן אֶף רוּחוֹ בְּהִירָה.

מגלשה

“בְּרֹאבוּ! כָּל הַכְּבוֹד! אֶת יְכוּלָה!”
עַל שְׁעָרָה מְשֻׁגָּח פָּרַח מִסְטֵן בְּהִיר,
פִּיהָ פָּעוֹר, עַל סִנְטָרָה זֹחֵל הָרִיר,
גְּדוּלָה מְדִי וְעִקְמַת גַּפִּים הִיא עוֹלָה
שָׁלֵב נוֹסֵף בְּשִׁעְשׁוּעִים שֶׁל הַסֵּלֶם.
הִנְעַל מְשׁוּעַת לִישׁוּעָה מִכָּל חָרִיר.
אֶפֶר קְבוּעַ בְּעִינֶיהָ כְּמוֹ קִיר.
“שָׁמָּה אֵילָה. הִיא תִּתְגַּלֵּשׁ כְּמוֹ פֶלֶם”.

בְּלוֹב מִתְבַּגֵּר

בְּלוֹב מִתְבַּגֵּר, צֶהֱבִישׁתְּ,
נִקֵּר בְּחִפְזוֹ בְּדִבְדֹּבֶן הַיְחִיד שֶׁהִבְשִׁיל מוֹל חֲלוֹנִי,
שָׁאֵל, הַתְלוּנָן וְלִשְׁלֵשׁ,

בְּלִי שְׂיוֹכֵל אֵי־פַעַם לְהוֹדֵעַ
אֶל סִתְרֵחֲרוֹת הַלֶּכֶן הַמְרַעִישׁ

אֶל זִלְעָפוֹת הַחֲמָסִין
שֶׁחָמַס אֶת הַפְּרִיחָה וְאֶת הַפְּרִי
בְּשַׁעֲהָ אַחַת שֶׁל אָבִיב.

אִי דִבְדֹּבֶן נִגּוּס, מְכַרְכֵּם, פָּגוּם,
אִי בְּלוֹב שְׁלִי מְלֵא שְׁאֵלוֹת.

דיוקן

במסגרת, תלוי על הקיר המפר,
קבוע מול השלחן דיוקנו בשחר ולבן.

שני קמטים מהאף בונים לשפתים גג צר.
אישונים זוחלים אל מתחת למצח קצר.
העיניים – שני עלבונות כמו דליים בידים בקולר
נשאים בדממה (שלא ישפך שום דבר)
על מאזני קמט בשרש האף שפמעט
כורע, כמעט קורא: אני תכף נגמר!

ורק המסגרת, פבויז נסתר,
מחבקת את כל התמונה ושואלת:
צדק, למה תמיד אתה כה ממרמר?

טוֹרִיאָדוֹר

עֶרֶב שִׁבְתָּ שְׁעָה לְפָנַי הַשְׁקִיעָה חוֹף הַיָּם יָפָה
לְבָרִיאוֹת, לְכָל־בָּיִם נִרְגָּשִׁים, לְצַעֲיִדָה נִמְרָצָה
עַל הַחֹל הַבּוֹהֵק מִלַּחֲוֹת.
יַחַד זִוְגוֹת וְזִוְנוֹת מַחֲלִיקִים עַל הַחֹל הַמִּבְהִיק,
וְגַם מִתְעַמֵּל בְּתִלְבִּשָׁת צְלִילָה אֲדָמָה, קֶרֶחַ כָּלוּ,
מִפְּלִיא לְהַפְגִּין גְּמִישׁוֹת בְּפִרְקֵי אֲגָרוֹפִיו.
אִישׁ נוֹשֵׂא שְׁקִית נִילוֹן חוֹזֵר מִהַשּׁוֹק עִם
עִגְבָּנוֹת בַּחֲנָם, מִמָּהָר לְהִגִּיעַ.

עִם הַגֵּב לְכָל אֵלֶּה
עוֹמֵד אִישׁ נִכָּה, עִם קֵב.
גִּבֹּר נִמוּף וּמִכְעָר
עַל הָקוּ בֵּין הַמַּיִם לַחֹל שְׁטוּף הָאוֹר,
רֹאשׁוֹ הַשָּׁחַר מִפֶּשֶׁל בְּמִקְצֵת לְאַחֹר,
וְהוּא שָׁר בְּמֵלֶא הָרֵאוֹת:
טוֹרִיאָדוֹר !

יְלֵד פֶּלֶא

יְלֵד פֶּלֶא הֵייתָ, נְסִיף,
הַבְּטַחְתָּ לְהִיּוֹת כְּנֹר –
מְאֻסְטָרוֹ.

אָבוֹי, רַק הַתְּזַמְרֶת הַסְכִּימָה לְקַבֵּל אוֹתָךְ.

כֵּן, אַתָּה מְנַגֵּן בְּתַזְמִירָתְךָ,
מְקַשֵּׁיב לְעֶצְמְךָ בְּטְרוֹנוּיָהּ,
שׁוֹנֵא אֶת בִּינוּנוּיֹת הַצִּלִּיל
שֶׁל אַחֵרִים וְשֶׁל עֶצְמְךָ.

מַה קָּרָה? זֶרְמִי חֲשַׁמֵּל פִּתְאֹמִי
שֶׁל צִלִּילִים נוֹהֲמִים כְּגוּרֵי דְבִים בְּמֵאוּרָה
מִתְפַּשְׁטִים עַד עֶרֶם וְעֶרְיָה, מְשַׁחֲקִים בְּגוֹפְךָ,
זֶרְמִים וְנִמְסִים, מְשַׁתּוּיִם וְהוֹלְכִים,
מִתְפַּלְאִים וְנוֹלְדִים בְּיַחַד.

פְּקִידַת דָּאָר

פְּקִידַת דָּאָר עִם צִפְרָנִים מְזֻהָרוֹת
עַל צִוְאָרָה חַי מְזֻהָב רוֹבֵץ
תְּנוּכֵי אֲזֻנֶיהָ מְצַמִּיחִים פְּרוֹת כֶּסֶף
מְדַבֶּקֶת עַל הַכְרָזָה שְׁמֵאֲחוּרֶיהָ
לְסִתּוֹתֶיהָ לוֹעֲסוֹת שְׁגִיעוֹת.

בְּעֲלִיזוֹת חִיכוֹ שְׁפָתֶיהָ,
סִגְלוֹת כְּסֶלֶק
נִפְשָׁקוּ יִרְכֶּיהָ, לְבָנוֹת
כְּמוֹ כְּרָעִים שֶׁל עוֹף.

מראש הדממה

מראש הדממה
תוכל לצפות בלוליה:
תרנגולות בהולות,
אנזים בתזזית.

תן שריקת אצבעות!
דממה גדולה תקום.
אנז לא יגעגע.
תרנגלת לא תלשלש.
בעוד חצי דקה יחזור
לעכס, להתמרק, לקרקר.

הטלפון לא ענה.
רצתי ברחוב מוצף אור
באמצע הלילה בארץ זרה.
לא היה לי ניר. אז על פוסטר פרסמת
רשמתי לו הודעה:
בל תעלה על הדעת!
גם כשאטה דרוס ומרסק ונשרף,
אם על הכביש ואם על שלחן הנתוח,
גם כשמעיד נוזלים על הצלב או בבית השמוש
ואתה לבדד לגמריך.
גם כאשר בגרונך מתנפח יאוש
ואין לך, אין
בלתי אם צוחת פחד שואג, משתחל.
גם כאשר בראי משתרע חרגול ירקרק,
או שמא עכבר או מקק – וברור:
יצור מכער ומתעב שפזה
שום אשה לא תאהב.

בל תעלה על הדעת! לא,
אלהים לא שקר בבראשית
כשחזר ואמר שטובים הדברים שעשה.
בטח, סלעים הוא מפיל על ראשינו פתאם,
משחק בלאה, בנעמי, באיוב.
הם ידעו לשחק אתו בגבורה!
לא ישו, עם כל הכבוד.
אז כל תעז לעזוב באמצע המשחק!
צעקתי עליו, כאלו הייתי אמו.

כִּאלֹו יִדְעֵתִי הַכֹּל. כִּי הַטֵּלְפוֹן לֹא עָנָה
וְלֹאִישׁ הַמוֹזֵר, סִפְרָן מְזֻדְקָן,
מִנְצַח חוֹבֵב עַל מְקַהֵלֶת כְּנִסְיָה פְּרִבּוֹסְלִבִּית,
מִלֶּאֶד מַעֲנֵב וּבִישׁוֹן, מוֹזֵלְמָן בְּלוֹנְדִי סְרוּק לְמִשְׁעִי,
שְׁחִי בְּגִפּוֹ עִם אִמּוֹ הַמְּנַמֶּסֶת,
נִקְרָעוּ הַמַּעֲצִים בְּאַפֵּן מְקָרִי, כָּךְ,
בְּבִדִיקָה לֹא מִמָּשׁ נְחוּצָה אֲבָל נְהוּגָה
(כִּמּוֹ לְמִדָּד אֶת הַחֶם) לְפָנַי הַתְּקַנֶּת קוֹצֵב לֵב.
וְהִיתָה תְּאוֹנָה. תְּאוֹנָה זֶה דָּבָר שְׁקוּרָה.

וּמִתָּר חֵג הַמּוֹלָד. וְהַמְּקַהֵלָה?
עִם מִנְצַח אַחֵר.
בִּלְעָדִיו.

רַק אִמּוֹ תִּזְהַר מְאֹד שֶׁלֹא יִתְרַגֵּז
וּבְעֶקֶר שֶׁלֹא יִדִּיק לְעֶצְמוֹ, חֲלִילָה.
רַק הִיא תִּלְחֶם עַד חֲרָמָה
אַבּוּדָה, נִסְתָּרָה,
עַל בְּנֵה יְחִידָה, הִיפָּה, הַמְּכַשֵּׁר,
שְׁאֵרִית מִשְׁפָּחָה נִכְרָתָה.

בֶּל תַּעֲלֶה עַל הַדַּעַת!
רָצִיתִי בְּרָחוּב וּרְצִיתִי לְצַעֵק שִׁישְׁמַע.
וְשֶׁלֹא תַעֲזוּ לְהַכְאִיב לִי, בְּכִיתִי.
וְאַחֲרֵי שְׁנִרְגָּעֵתִי אֶמְרָתִי:
הַחַיִּים מְאֹד לֹא טוֹבִים לְפַעֲמִים
אֲבָל יְדִידִיךָ, וְאַנִּי בְּתוֹכָם, רוֹצִים מְאֹד שֶׁתִּחְיֶה
וּתִנְצַח. הַמְּקַהֵלָה מְחַכָּה,
וְאַתָּה הַחַיִּים – מוֹזְרִים כָּכָל שִׁיְהִיו –
מְחַכִּים לָךְ שֶׁתִּחְלִים.

נופים

בְּשַׁעַה אַרְבַּע וַחֲצִי

בְּשַׁעַה אַרְבַּע וַחֲצִי אַחֲרֵי הַצְהָרִים אֶפְלוּ הָעֵץ
מִתְמַתֵּחַ, כְּמוֹ יֶלֶד מֵעוֹן שֶׁהוֹרִיו אַחֲרוֹ,
מוֹכֵן לְהִחָבֵק בְּכָל זְרוּעַ זָרָה מְאַמֶּצֶת,
מוֹתֵחַ עֲנָפָיו בְּכָל כָּחוֹ
נִמְשָׁךְ אֶל כָּל עֲנִנָּה חוֹלֶפֶת:
מִהָרִי, קָחִי אוֹתִי בְּכַנְפֶּךָ הַחוֹרְגָת,
אַל תִּשְׁאִירִי אוֹתִי לְהִשָּׁחִיר עִם הַשְּׁקִיעָה.

בְּשַׁעַה אַרְבַּע וַחֲצִי אֶפְלוּ הָעֵץ,
וּמָה עוֹד אֲנָשִׁים טְעוּנֵי אֲהָבָה.

רק הירק

רק הירק השקוף לשמש של עלה הגפן
הירק הנמס בזהב, הנמס לאטו
ונמצץ באויר נעצם עינים בתנודות ראש מאשרות אשר נוסע שכור
של עלה גפן אחד מתפשט את ירקותו מרצון
סומא להנשא
על האויר המזהב, המצלצל, של סוף
מוצקיות הקיץ.

גֶּשֶׁם בְּגִנָּה

כְּשֶׁבְּגִנָּה נִהְיָה פֶּתָאם גֶּשֶׁם
הַיּוֹנָה הַשְּׂמִינָה עוֹמֶדֶת בּוֹהָה
כְּמוֹ פָּרָה בַּשָּׂדֶה, כְּמוֹ יִלְדָּה נְבוֹנָה,
וְאֵלֶּי הַסָּנְאִי קוֹפֵץ עַל מְשׁוֹכֶת הַטְּפוֹת
מוֹצֵא אֶת הָאֵגוֹז שְׁלֹו וְנִזְהָר.
מִיֵּשֶׁהוּ מְצִיץ בְּנוֹ בְּכֹל מִיָּנִי עֵינָיִם
וְלוֹחֵשׁ מְשֶׁהוּ חָשׁוּב.

הַגִּשֶּׁם שֶׁר

הַגִּשֶּׁם שֶׁר.
כָּל הַלַּיְלָה קוֹלוֹ מְמַלְמֵל.
הוּא אֵינְנוּ חָדֵל
לְנִסּוֹת לְלַמֵּד אֶת כָּל־
נִשְׁכָּחוֹת, לְדוֹכֵב דְּבוּר נֶעְלָם
בְּשִׁפְהַ עֲקֻשָּׁנִית
נוֹדֶכֶת בְּשִׁקְט אוֹצָר.

הללו

בר קולו המאפק של תור מאהב
שור הללו הללו לו גם לא ברור מי מולי
חודר לי אל קמרוני שנת בקר מאחרת
בשפת ראשונה של חמימות אביב מתרחבת
ונעצרת מוצפת פריחת לימון מהססת,
שרויה בערורן הצפוי –
היש בעולם קול שפוי ממנו?

שִׁיר אָבִיב

זֶה הָאָבִיב שֶׁלָנוּ
מִחֲלִיף רוּחוֹת חֲמִסִּין בְּמִלְקוֹשׁ צִעֲקָנִי
וְשִׁמְשׁ כְּמִכָּסָה שֶׁל פִּחִית שְׁמוּרִים
מִתְנוּצָצֶת שְׁטוּחָה,
מִדִּלָּה זְעָה וּפְצָעֵי בְּגָרוֹת.

זֶה הָאָבִיב שֶׁלָנוּ
מִשְׁאִיר עֲרֵמוֹת שֶׁל מְלָבוּשִׁים עַל הָרִצְפָּה
נוֹשֵׁף עֲנִי אָבֶק וְצִפְרֵי נֹד
חוֹטֵף נְגִיסָה מִהַפֶּשֶׁר הַחֵי
טוֹרֵק אֶת הַדֵּלֶת וְנִנְעָלָם.

רֵאשִׁית הַקִּיץ

בְּרֵאשִׁית הַקִּיץ
הֶרְקִיעַ פֹּשֶׁט אֶת מִדְּיוֹ וְנִשְׁכַּב
עַל בֶּטֶן חֹמֶה מְתַעֲגֶלֶת
וְצוֹחֲקִים מִמָּנָה יַעֲצִים
מְחַדְדִּים כְּמוֹ דָּדִים,
סְבִיבָם מְתַעֲוֹפִפִּים צִפְרִירִים
זֶה אֶת זֶה דוֹחֲקִים
לְרֹאוֹת אֶף לִנְגֹעַ בְּאַחוּרֵי
שָׁמַיִם מֵאֶרֶץ יוֹנָקִים.

נְמוּחַ הַחֲמִסִּין

נְמוּחַ הַחֲמִסִּין. רוּחַ
בְּרוּךְ הַשֵּׁם. שׁוּק
וּבִלְבוּלֵי מַחַ שֶׁל יוֹם שְׁשִׁי.
בְּאֵמֶת? הֲצֹהֵב שֶׁהִבְהִב
וְרֹצֶה לְצַרֵּחַ בְּאַחֲוֵי הַבְּלָבוּלִים
נִהְיָה הַכֹּל. וְעַכְשָׁו נְמוּחַ.
סֵתוּ? זֶהוּ הַצִּיּוֹן שֶׁל בְּלָבוּל
שְׁשׂוֹאֵל וְשׂוֹאֵל. סֵתוּ? גַּם אֲנִי רוֹצֶה.
תָּמִיד הוּא רוֹצֶה מִשְׁהוּ גַּם.

יְרוּשָׁלַיִם בַּשַּׁבָּת בַּבֶּקֶר

בִּירוּשָׁלַיִם בַּשַּׁבָּת בַּבֶּקֶר
שֶׁמֶשׁ מְלַטֶּשֶׁת קְרִירָה כְּמוֹ שֵׁשׁ
מַחְלִיקָה עַל פֶּס הָרֶכֶת
בַּעֲקָבִים מְחַדָּדִים וְגִרְבֵי קְרִיסָטָל.

וְתִיגֹן עִם כֶּפֶה מְנִיחַ עַל הַפֶּס מְטַבֵּעַ
רוֹצֶה אוֹלֵי שְׁהַשְׁמֵשׁ תְּרַקֵּעַ לוֹ דִּסְקִית,
תּוֹבֵעַ שְׁרֶכֶת כָּבֶר תְּגִיעַ
וְתַעֲשֶׂה הָרֶבֶה רַעַשׁ וְשִׁמְחָה.

עיר בֵּית

עיר בֵּית, עיר יְרֵשָׁה, עיר אֵם
מִיִּנְיָקָה לִי מְתִיקוֹת אֲוִיר בְּעָרֵב
מִפְּטָמוֹת הָרִים חֲנֻוּרִים, מִכְּפוֹת זָהָב
בִּינִיָּהֶן הַנְּחָתִי כִּף יָד שֶׁל תִּינוּק חוֹלָם.

אֲוִי לִי, הַתְּעוֹרְרָתִי, לֹא אֶרְדָּם:
פְּנִיךָ פֶּתָאֵם פְּעוּרוֹת כְּמַעְרוֹת
לְטוֹשׁוֹת כְּחֶרְבוֹת שׁוֹדְדִים
מוֹלִי מֶלֶךְ זֹלִל יְלָדִים
הוּא, אֲמִי־הוֹרָתִי, יְרוּשָׁלַם !

עַל שְׁפַת הַיָּם שֶׁל תֵּל-אָבִיב

עַל שְׁפַת הַיָּם שֶׁל תֵּל-אָבִיב אֲנִי רוֹאָה
הֵם וְעוֹד הֵם.
הַמַּיִת הַמוֹן חֹסֵר פְּרִצוּף
נִגְרָר עַל הַרְצִיף הַצָּר.
תִּסְתַּכְּלִי, אֶתָּה אוֹמֵר, כַּמָּה יָפָה
הַיָּם רוֹחֵץ לָהֶם אֶת הַפָּנִים
וְהַנְּשָׁמָה מְתִישֶׁרֶת לָהֶם בְּרוּחַ.
תִּרְגְּשִׁי אִיף הֵם נִמְשָׁכִים אֶל הַסֶּפּוֹן
הַמִּתְנַדֵּד הַזֶּה, מִרְחֻקִּים
אֶת הַמְּרֻחָק וְאֶת הַגִּבָּה,
אֶתָּה אוֹמֵר וְאוֹמֵר וְאֶתָּה
יָפָה מֵהֵם.
עֵינֶיךָ רְחֹבוֹת בְּהִרְבָּה.

תל-אביב

כן, בעדינות אמתית, כרף אנונימי,
אנסת אותי.

אכן גדולה ראית, רחוקה, ולא התרשמת.
כן, ערב-ערב הים החזיק בנימוס דון ז'ואני
דלת זכוכית מסתובבת,
לא נסגרת אף פעם, של פניסה אל
חוף יפהפה, מתמלא אנשים ואויר כמו בירה
בכוס ענקית נספגת בדם הטיילת,
חוף מצלצל באזנים מתא טלפון צבורי, כאלו
נער נואש מזהיר אהבה בעקשות מחספסת,
חוף שהפך לאולם רקודים, נלחצים זה אל זה
מבטים מכל המינים

לא! כלבלבת קפצה מחלון מכונית שעצרה ברמזור
זנבה מכשפש בתשוקה להפיר את הפלב שלי.
איך ומתי הפשטת אותי מאבלי,
כרף של רוח פושרת, פרוצה?

בְּתֵל-אָבִיב

בְּתֵל-אָבִיב הִלַּכְתִּי מָרָה.
מִהֶם וּמִהֶמוֹנָם וּמִתַּעֲרוּכוֹתֵיהֶם
שָׁם הִשְׁמַמְתִּי מְאֹד.
בָּיִם, עֵת סְעָרָה, לְרֹאשׁוֹה
מִתְנוֹסֶסֶת חֲמַת רוּחִי
בְּמִסְגֵּרֹת אֶפְרָה.
'אֵין מִצִּיל' קָרָא לָהּ הָאוֹצֵר.
תֵּל-אָבִיב מְאֹד הִיָּתָה לִי צָרָה.

בְּכָבִישׁ לְטָרוֹן

בְּעֻקְלִים מְסֻכָּנִים בְּקָר בּוֹגֵר
נוֹהֵג אֶת מְכוּנִיתִי אֶל עֵמֶק אֵילוֹן,
מְשַׁקְפִי הַשָּׁמֶשׁ שְׁלִי עַל חֹטְמוֹ
בְּמַקְסִימוּם תְּבוּנָה.
מְזוּגִית הַחֲלוֹן הַקָּדָמִי הַשָּׁמֶשׁ
מְזַרְקָה רַבָּה חֲמָה בְּסַפְגִּיּוֹת לְחַיִּי.
בְּעִרוּגָה מְזֻנַּחַת שֶׁל חַיִּי
תּוֹפְחוֹת פְּטָרִיּוֹת חֲמָמָה צְבָעוֹנִיּוֹת.
זְהִירוֹת, עוֹקֶפֶת בְּחֹד־סְטָרִי,
דּוֹאָה מֵעַל גֵּג הַמִּנְזָר,
מְנַצֵּצַת בַּשָּׁמֶשׁ,
לֹא מְשַׁאֲרָה מְסָפֵר.

שְׁקִיעָה בְּקַדּוּקָה

צוֹאֲרֵי הַחוּצָה אֶת נֹהַר הָרוּחַ הַעֲתִיקָה שֶׁל קַדּוּקָה,
הַעֲכוֹס הָזֶר שֶׁל מְתָנִי עַל גְּבֵה הַחֶם שֶׁל צִיִּצְקָה, שֶׁפְּרוּשׁוֹ בְּתוֹרֶפֶת פָּרַח,
יִרְכֶּיָה הַצּוֹנְחוֹת בְּחֻמָּה וּבְחֵן בְּמַעֲבְרֵי הָרִים רִיחֲנִיִּים,
צָרִים וְנִפְתָּחִים חֲלִיפוֹת,
הַתְּפוּף הָעָמוּם, הָרֶף, שֶׁל פְּרָסוֹת עַל פְּנֵי הַשֶּׁמֶשׁ הַמְּאֲדִימָה,
רֵיחַ דֶּק מְאֹד שֶׁל גּוֹזְלָמָה הַנֶּאֱפָה כָּאֵן עַל טַס מְתַכֶּת קָמוּר,
עֲזוֹת מְצָחוֹ הַלַּח שֶׁל הַכְּחוּר הָרוֹכֵב לְצַדִּי וּמִתְנוּדָה בְּאֲזֵנֵי עַל חֲטָאִיו
וְעַל חֹסֶר הַחֲשִׁיבוּת שֶׁל הַכֶּסֶף, שֶׁל הַגִּיל, שֶׁל הַיָּפִי –

כֹּל אֱלֹהִים לֹא יָכְלוּ אֶלָּא בְּמַעַט לְמַחֲשָׁבָה
שֶׁהַמּוֹת הוּא הַצּוֹאָה שֶׁל הַחַיִּים.

It's right here

It's right here, אומר לי האיש השחור בניו יורק, לש כפיו את המילים לחבורת מפלצות דביקה חבוקה, מצביע באצבע רפה אל העֶרְבֵּר המעורבב של רבי הקומות, כמי שמתכוון להסיע אותם על לוח משחק לא מופֶּר לי. Thank you very much, אני מפיקה בייאוש נחוש, לא רואה שום תחנה של רכבת תחתית באופק, מתבוננת בבתיים בעיניים טיפשיות של מי שמתקשה לראות על הלוח את המהלך המתבקש, שהוא כה ברור לשחקן המנוסה.

אתה נזרק אל מקום לא מוכר, והוא בתחילה גיבוב של בתיים ורחובות, עֲרֵמָה מתעופפת ברוח. ביום הראשון הרחובות לא נמצאים אפילו במפה. ביום השני מתברר שהים עבר כאן ממקומו הטבעי למזרח. בשלישי הפארקים נגלים. ברביעי הסנאים, ביום ה"א מתחילה להתבהר תכנית הרכבת התחתית. בשישי המסעדות, השווקים. שבוע ואתה מתחיל לנשום לרווחה: העיר מונחת לנגד עיניך, כלולה, נכונה, ברורה כמו דירה שכל חדריה שלך. Its right here, אתה אומר ומצביע קדימה.

להוסיף גרש משמאל ל-S, כמו בכותרת השיר

שְׁקִדּוֹת בְּשָׁנַת בְּצֻרָת

שְׁקִדּוֹת מְבַלְּלוֹת
מְשַׁנֵּת בְּצֻרָת
מְפַלְּלוֹת בְּמַלְּלוֹת חָלוּם,
לְגַמְרֵי מוֹכֵנוֹת לְשִׁמְחָה,
נְפֻצוֹת בְּאַרְץ כְּלָה
תּוֹעוֹת בְּשִׁמְלוֹת כְּלָה
שֶׁל יְלָדוֹת וְרָדוֹת לְחַיִּים,
מִתְפֻּצָּצוֹת מִפְּרִיחָתָן הַנְּבוֹכָה.

מִרְאָה מֵהַמָּטוֹס

א

מֵהַמָּטוֹס הַשָּׁרוּי בְּטֵאֵי-צִי
עָדְרִי בְּהִמּוֹת לְבָנוֹת שְׁקוּפּוֹת
מְלַחֲכוֹת אֶת מְרִיעַה הָאֲחֻלְמָה
לוֹעֲסוֹת כְּנָפֵי מְלָאָכִים.

ב

פָּרִשָׁה אֶת רַגְלֶיהָ
וְהִתְעוֹפְפָה בְּאַנְפָּהּ עַל הַיָּם,
בּוֹלֵעַת אֶת הַדָּג הַנִּכְסָף,
הַמְּפָרֵר בְּשֶׁמֶשׁ, צוֹרַחַת מִחֻמְדָּה
וְנִמְסָה בִּיפֵי הָאֲוִיר.

שמועה

במסבה על הגג

האם את עומדת עכשו?
קולך, כמדמני, רחוק וקרוב.
אם תרצי ואם לאו
אני מסתובב ושוֹרֵק
ובורח ושב.

סליחה, עוד כמה סבובים?
ראשי סתחרר, מתני עבים.
אינני מן הרקדנים המשפחים.
המות מוכן לי יותר מן החיים.

תוכיח

תוכיח. תגאל אותי מאי־הידיעה של האמת,
יפה או לא־יפה. תראה לי שאהבתך תקפה

כמו השטח השווה של שני משלשים שונים בצורתם
כמו תשובה של מעבדה מבדיקות דם.

תוכיח לי את זה היום עוד פעם
וגם בערב. ומחר.
וכמה פעמים בלילה, אם אפשר.

הוי, אל תאמר שהאמת הבלתי־אפשרית הזאת
היא גם, כמו המן, שעם התגלותו
מיד נמס.

אַבְקֵשׁ אֶת יָדְךָ

אַבְקֵשׁ אֶת יָדְךָ,
גִּבֹּר חֲמוּדוֹת
שָׁכַל אֵיבָרָיו
יְצוּקֵי צוּף.
תִּרְצֶה לִהְיוֹת לִי לְאִישׁ?

עֲשֶׂה יָמִים
אַחֲכָה בְּנִימוֹס לְתִשׁוּבָתְךָ
עֲשֶׂה יָמִים
לֹא אֶכֶל וְלֹא אֶשְׁתֶּה
עֲשֶׂה יָמִים
אֲרַבֵּץ בְּחֹדֶר הַמְדֻרָּגוֹת
אִם גַּם יִכּוֹנִי הַשְׂכָּנִים
בְּצִנּוֹר גּוּמִי.

אוֹ אֲזֹ אֲנִסָּה אֶת מַזְלִי
אֶצֵּל גִּבֹּר אַחֵר
שְׁאֵיבָרָיו נְסוּכֵי מָשִׁי.
תִּרְצֶה לִהְיוֹת לִי לְאִישׁ?

אַנְשָׁא לֶךְ

אַנְשָׁא לֶךְ, גִּבֹּר חֲכָם
בַּעַל תַּרְיִסֵּר שְׂדִים
וְעֵין אַחַת טוֹבָה.
אַנְשָׁא לֶךְ, שְׁקוּלֶךְ
בְּטַעַם הַתָּמָר תָּמִיד
וְכַפּוּתֶיךָ פְּרוּשׁוֹת לְקַלֵּט
אֶת אֲגוּזֵי רֹאשֵׁי בְמַעוֹפָם.

בְּמִקְרָה נִפְגַּשְׁנוּ מִתַּחַת לַחֲפָה
לִפְנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה. הַצֵּטְלָמְנוּ
וּמִיד הִתְיַשְׁבְּנוּ, מוֹכְנִים
לְכַתֵּשׁ תְּבַלִּינִים צְהָבִים וְאַדְמִים,
לְנִקֵּר זֶה לְזֶה אֶת הַפְּרִפְלֵת.

עֲכָשׁוּ בְּשִׁלְבֵי רֶךְ וְרִיחָנוּ
וּבִלְחֵי מִתְחַמָּמוֹת שְׁקִימוֹת
אוֹמְרֵת אֲנִי בְּלִבִּי שְׁאֲנָשָׁא לֶךְ
אֶף עַל פִּי שְׁלֹא בִקְשָׁתָּ אֶת יָדֵי כִּיאוֹת,
וּמִתְחִילָה לְרַקֵּד.

בְּסִגְנוֹן הַבְּרוּךְ

כְּשֶׁתְּשִׁים אֶת הָאֶצְלִי שְׁלֶךְ אֶצְלִי
וְאֵת שְׁלִי תִסְכֵּים לְקַחַת אֶצְלֶךְ,
כְּשִׁיּוֹם אֶחָד תִּגּוֹר בְּתוֹךְ כָּלִי
וּלְעֵינֵינוּ יַעֲלֶם לוֹ הָאֶצְלִי

שְׁלֶךְ וְגַם שְׁלִי יֵצְאוּ מִהַנְּסֻחָה
וְרַק כְּמוֹ קֶשֶׁת עַל הָרִים זָרִים
עַל שְׁנֵינוּ יִבְנֶה פֶתָאֵם אֶצְלָנוּ –
תִּהְיֶה שְׁלִי וְגַם אֲנִי אֶהְיֶה שְׁלֶךְ.

כְּשֶׁאַתָּה שׁוֹהָה כָּאֵן

כְּשֶׁאַתָּה שׁוֹהָה כָּאֵן
אֲנִי שׁוֹקֶלֶת פָּחוֹת.
כְּשֶׁאַתָּה אוֹכֵל אֶתִּי
יֹתֵר טָעִים לִי הַתּוֹת וְהַתִּירָס.
כְּשֶׁאַתָּה בָּא אֶצְלִי
צְלִילִי מוֹצֵרֵט בְּרִדְיוֹ
בְּלִי רַעֲשֵׁי הַפְּרָעוֹת
וּבְיוֹם שְׁשִׁי
הַשּׁוֹק שֶׁעֲכָשׁוּ נֶחֱשֵׁב מִסְכָּן
הַשּׁוֹק שֶׁנִּמְצָא בְּמִרְכָּז הָעוֹלָם
צוֹעֵק צוֹחֵק מְפַהֵק בּוֹהֵק
כְּמוֹ יִרְיעַת חֲמָמָה עַל אֶגֶם
כְּשֶׁאַתָּה שׁוֹהָה כָּאֵן.

זַעֲקָה שֶׁל זָכָר

זַעֲקָה שֶׁל זָכָר שָׁחַר, לֹא-מָכַר,
אֶל נִקְבָּה חוּמָה, בְּכָלֹל לֹא-צָעִירָה,
מְכַרְבֶּלֶת בְּכָל הַמִּיתָר, וְנוֹתֶרָה
דָּקָה עַד שִׁיגִיעַ לְרָצִיף הַקָּטָן:
הוּא, אִשָּׁה שְׁלִי, אִשָּׁה סֶתֶם!
לָמָּה לֹא תִשָּׁבִי עַל יְדֵי רִגַע חֵם,
רִגַע נְשׁוּר, כָּאֵן עַל הַסִּפְסָל הַקָּר
אֲדַבֵּק בָּךְ לְטוֹב וּלְרָע.

בְּלִי הַרְבֵּה דְבוּרִים

בְּלִי הַרְבֵּה דְבוּרִים הִשְׁתַּטַּחְתָּ וְהִשְׁתַּחֲלַתָּ
אֶל מַתַּחַת לְסִבְיָה הַמִּיבֶּשֶׁת,
הַסְתוּם עֲשָׂרוֹת שָׁנִים לְשֹׁמֵשׁ,
מִמֶּנּוּ בִקְעָה הִילָלָה
שָׁלֹא רָצִיתִי לְשֹׁמֵעַ כָּל הַלִּילָה.
וּמָה הוֹצֵאתָ לִי מִהַבְּתוֹכוֹ?
חֲתֻלָּתוֹל שָׁחַר בֶּן שְׁבוּעַ,
צוּרֵחַ בְּכָל כַּחוֹ הַזֶּעִיר
עַל הַלַּע הַנוֹהֵם שֶׁל הָעוֹלָם,
נוֹגֵעַ בְּגִיד הַנָּשָׂה שֶׁל הַחֹשֶׁךְ,
בְּכָל מְאֹדוֹ הָעוֹר רוֹצָה, רוֹצָה רוֹצָה.

בְּלִי דְבוּר, בְּכַף יָד רַכָּה וְיוֹדֵעַת
הוֹשְׁטָתָ לִי אוֹתוֹ וְהִסְתַּכַּלְתָּ יִשְׂרָאֵל
עַל עֵינֵי וְעַל גּוֹפִי.
וְאַנִּי לְקַחְתִּי.

היבִּיסקוּס

היבִּיסקוּס מְקַסִּים !
הִתְרַדְתָּ אֶת רוּחִי
בְּמַדְיָךְ הַמְדֵּהִימִים
בְּאַרְגָּמָן הַמְבִּהִיק, הַמְאַיִם, הַצֹּחֵק
שֶׁל שְׁפֹתֶיךָ.

מִפֶּאֶר נִצְבֶּתָּ לְעִמָּתִי
עֲמוּד תְּפִרָּה קְטִיפָה
אֶפֶל, נִפְלָא, מְבַלְבֵּל אֶת הַלֵּילָה.
בְּלִי מְלִים אֲמַרְתָּ:
תָּנִי לִי, תָּנִי לִי
אֶת שְׁלִי.

הוּא הִיבִּיסקוּס,
שֶׁלַחְתָּ בִּי בַעֲרָה.
מָה שְׁלִי? מָה שְׁלָךְ?
וּמִי הָעֲצִים לְמַדוּרָה?

זְמַר יַם-תִּיכוֹנִי

יַעֲקֹב

כָּל הַזְמַן בָּא לִי לְנִגְעַ בְּךָ
כָּל הַזְמַן בָּא לִי לַעֲגֹב עָלֶיךָ
כָּל הַזְמַן בָּא לִי עָלֶיךָ.

יַעֲקֹב

אֵיזָה טוֹב אַתָּה עוֹשֶׂה לִי
אֵיזָה עֲנֹג כּוֹאֵב, קוֹרֵעַ,
מוֹצִיא מִמֶּנִּי זַעֲקוֹת
שֶׁל אֲשֶׁר רָטַב.

יַעֲקֹב

אֲנִי כָּל הַזְמַן קוֹרֵאת לְךָ
אֲנִי כָּאֵן קְרוֹב גּוֹעֵת מִשְׁתַּגַּעַת
בּוֹא מִהֵר לְאַהֵב אוֹתִי
בּוֹא אֵלַי בְּקְרוֹב.

רְעִידוֹת

רַעַד הָעַפְעָף שֶׁל הַתִּינוּק הַחוּלָם.
הָרַעְדָה הָעֲדִינָה שֶׁעַל גֵּב הַסּוּסָה הַצָּעִירָה –
קְטִיפָה אֲחוּזָה מִכַּת חֶשְׁמֶל –
כְּשֶׁהִיא מְחַכָּה לְרוֹכֵב הָאָהוּב עָלֶיהָ.
נוֹצוֹת הַטֶּנֶס הַזָּכָר הַנִּפְרָשׁוֹת פְּתָאם
לְעִגּוּל נֶאֱדָר, פָּרַח הַמְכֻסָּה בְּצִבְעֵי הַמְשֻׁנָּעִים
שְׂמִים וְאַרְץ מְשֻׁקְשָׁקִים יַחְדָּו בְּרַעֲשֵׁי תְשׁוּקָה.

הָרַעַד שֶׁל סִפֵּל הַתָּה.

הוֹ, בּוֹא כָּכָר, בּוֹא !

נִכְנָסְתָּ לִי

נִכְנָסְתָּ לִי עוֹד פַּעַם כָּל-כָּף
יֵשֶׁר עַד לְתוֹךְ הַלֵּב
שְׁמִרְגִישׁ עֲכָשׁוּ שֶׁהוּא בֵּית
עַם קִירוֹת רוֹעֲדִים פּוֹתִים
פּוֹחֲדִים פּוֹעֲמִים מְשֻׁמָּה
וְעַם גַּג רָעָפִים מְרַעִיף צִפְצוּפִים,
נִמְרָח בְּשִׁמְשׁ רֶבֶת שְׂזִיפִים נִמְסָה
מֵרֵב שְׂאֵתָה בָּא לִי הַבִּיתָה.

לא כְּדַאי לִי

לא כְּדַאי לִי לְשַׁאל אוֹתְךָ אִם אַתָּה אוֹהֵב אוֹתִי,
אִם אַתָּה מְאַשֵּׁר,
אוֹ אֶפְלוּ אִם הַסְּדוֹר נִרְאָה לְךָ.
אֲבָל כֹּמָה אֲנִי טוֹרַחַת וּמְשַׁקֵּיעָה בְּתַשׁוּבוֹת
עַל שְׁאֵלוֹת שְׂעֵדִין לֹא עָלוּ עַל דַּעְתְּךָ
וְאוֹלֵי לְעוֹלָם לֹא יַעֲלוּ.

הַמְלִים

הַמְלִים הַמְקַמְטוֹת שֶׁלָךְ
שְׁאֵנִי מִנְסָה לַיִשָּׁר וּלְנִצָּנִץ
בוֹרְאוֹת לִי אוֹתָךְ אַחֵר, צָרוּךְ,
הַדּוֹר בְּהִלַּת אֶהְבָּה מִתְהַבֶּהֶכֶת
שְׁמִרְגִּישָׁה לָךְ מוֹזֵר.
כֹּאֲלוֹ קָנִיתִי לָךְ חֶלְצֵת חַג
בְּסִגְנוֹן אֶקְזוּטִי מְדִי.

מִתְאַמֵּץ לְהִרְאוֹת מְשַׁעֲשֵׁעַ
אַתָּה נִרְתָּע, מִתְנַעֵר בְּפָנָה
מִרְסִיטֵי הַדְּבִיקוֹת,
נִזְהָר מִמְתוֹקִים לֹא בְּרִיאִים
שֶׁעוֹד יַעֲלוּ לָךְ שׁוֹב בְּלִקְרָא.

שׁוֹרֵת הַדְּרוֹרִים

שׁוֹרֵת הַדְּרוֹרִים עַל הָאֲנָטָה
חֲרוּזִים בְּרוּחִים שְׁוִים
נִנְעָרִים פְּתָאם

כְּשֶׁמְגִיעִים דְּרוֹרִים אַחֲרִים
וּמְתִישָׁבִים
וְאִז

בְּזִיזוֹת נְהַדְרָת
כָּל הַשׁוֹרָה מְתִישָׁרָת
שׁוֹב בְּרוּחִים שְׁוִים חֲדָשִׁים.

וְכָךְ
מִחֲשַׁבְתִּי מְתִישָׁרָת
כְּשֶׁאֶתָּה מֵיֵשֵׁב בָּהּ
אֶת דַּעְתְּךָ הָאֲחֵרָת.

למחוק קו זה

שִׁיר אֶהְבֶּה מַחֲוִ"ל

נִכְנָסְתָּ לְתוֹכִי. גַּם כְּשֶׁאֵינְךָ
אֲנִי מֵרָאה לְךָ דְּבָרִים יָפִים
וְגַם מְלַעְרִים. אֲנִי צְרִיכָה
לֵאמֹר אוֹתָךְ לְאַחֵרִים
וּלְעֶצְמִי. אֲנִי צְרִיכָה אוֹתָךְ
אֲתִי כָּעֵת – צוֹחֵק, חוֹשֵׁב, עוֹבֵד.
אֲתָה אֲתִי תָמִיד, כְּמוֹ צֵל נָעוּל –
יוֹשֵׁב, שׁוֹכֵב, וּמְטִיל אֲתִי בַּחוּ"ל.

כְּמוֹ רוּחַ

כְּמוֹ רוּחַ
שֶׁבָּאָה מִלְמָטָה, מִן הַיָּם,
מְנוּפֶפֶת קְשׁוּרֵי שִׁמְלָה וְרִדָּה
וְאַחֲרֶיהָ
פְּתָאֵם מִתְנַפְּחִים

לְבִי
שׁוֹמֵעַ שׁוֹב
מָה שֶׁאֶתְמַל לְחֹשֶׁת לִי
בְחֶשֶׁךְ.

לך אני מחכה

לך אני מחכה תמיד תמיד
ברחוב מאחורי האור ובין המודעות אתה
אסור לי להגיד אפילו לעצמי כמה
אסור לי גם לשאל היתכן שעד עתה.

אני רואה אותך תמיד ותמיד
יותר ויותר דק. למרות המרחק, ואם כי
עברו שבע שנים ונדמה שהנה די.
והילדים – הרי לא שלך הם ילדי!

ותמיד כשאני באהבה
מגיע לאזני קולך מעבר לסבכה.
אתה יושב שם ובוכה. וגם אני בוכה.
בבקר אשקר בלי מבוכה.

שְׁשֻׁפְתִּיו

שְׁשֻׁפְתִּיו שֶׁל הַגָּבֶר כִּה רִכְרְכוֹת הֵן
כִּמּוֹ בֶּטֶן שְׁקוּפָה שֶׁל גּוֹזֵל זְרוּק
זֶה הָיָה הַדָּבָר שֶׁהַחֲרִידָנִי
עַתָּה נֶעַר לְרֹאשׁוֹנָה נֶשֶׁק לִי.

הַרְשִׁי לִי הַיּוֹם, יְדִידָתִי הַעֲתִיקָה,
לְשַׁבַּח אֶת יָפִיו שֶׁל צֹאֵר הַבְּרִבּוֹר
לְלִטֵּף אֶת גִּאֲוָתוֹ הַמִּתְעַנֶּגֶת.
אַל תִּפְרִיעֵנִי לְהַלֵּל אֶת הָרוֹךְ הַבּוֹרֵחַ
הַפּוֹרֵחַ בַּמִּסְתָּרִים בְּתִכּוּנָתוֹ שֶׁל הַגָּבֶר
אוֹחֵז מִטָּה הַשָּׂקֶד.

שְׁמוּעָה

עֲכָשׁוּ הָאוֹר מְנָשִׁים אוֹתִי בְּשְׁמוּעָה
חֲדָשָׁה בְּדִבְרֵי אֱהָבָה
עוֹשָׂה אוֹתִי אֶהֱיֵל זְכוּכִית וְרָדָה
עַד לְתַנּוּף הָאֵזֶן, עַד צִפְרֹן הָאֶצְבָּע הַקָּטָנָה.

עֲכָשׁוּ הָאוֹר שָׁב וּמְנָשִׁים אוֹתִי
מַחֲמִם אֶת הַחֲלָקִים הַכְּחָלִים שֶׁל הַלֵּב,
מְגִיעַ עַד אֶצְבָּעוֹת הָרַגְלִים
שֶׁכָּכֵר הַתְּרַחֲקוֹי מְאֹד מִחֵכְלֶת לְאַהֲבָה.

כְּמוֹ תַּמְרִים

כְּמוֹ תַּמְרִים חֹמִים מִיְּחָמִים
בְּלִחְצָה נִחְלָצִים הַחוּצָה
בְּסוֹף הַקֵּץ
נִמְצָצִים
כְּמוֹ עֲצִמָה גְּמוּרָה
שֶׁל תַּמְרִים כְּמֵהִם
אֶל דְּבִקוּת.

תְּבִיט בִּי

תְּבִיט בִּי. יֵשׁ לִי מִרְאָה עָגֹל שְׁנוֹתָן
לְצִפּוֹר תוֹהָה לְנִגְעַ, לְטַעַם.

תָּרִיחַ אוֹתִי. יֵשׁ לִי רִיחַ אָפֹר שֶׁל מִרְוָה,
רִיחַ פְּרָאִי וּמְרִיר.

תִּקְשִׁיב לִי. קוֹלִי בִּהְיָה וּמַחֲסָפֶס,
צוֹחֵק וּמַחֲכָה.

נגד החשך

לפני השנה
כשהמחשבה להקבר חיים באדמה
לאור הנר לאור הנר
נעשית מוחשית יותר מפרורי החשך
על הפה ועל האף

גופי מגשש אז אל מקל השקד הרך
המאדים ומתחזק לפרח בכף ידי.
מקל שקד ! מקל שקד !
שקוף ומתוק תרנגול הספריה
קורא לי
לעוף אל הארץ החמה.

בְּקִיץ, בְּאַמְצֵעַ

לְבָלֵב אוֹתָנוּ חָנָם
בְּקִיץ הַמִּתְנַדֵּף.
בְּלָבֵל עָלִינוּ פָּרְחֵי חֶבְלָבֵל
דְּבָקִים פָּרָא בַּחוּמָה.

מֵרֹאֵף מְמַלְאִים אוֹתִי בְּלִיסְטֵרָאוֹת
תַּת־עוֹרִיּוֹת מְמַלְאוֹת אֲלִימוֹת מְדִיקָה
מְטוֹחֹת לָקוֹ הַדִּיק הַפְּנִימִי.
הַבִּיטִי, תְּנוּעַת זְרוּעֵי שׁוֹרְקֶת לָךְ
אֶת שִׁיר הַשָּׂרִירִים.

תִּדְבֹר לִי חִידוֹת חֲדָשׁוֹת
תִּכְנֹס לְעִדּוּנִים אַחֲרִים
תִּגַּע בְּמִבוֹשׁוֹת הַיִּפְהָפִיּוֹת
תִּזְדַּקֵּף לְעֵמָתִי.

לֹא רִיחֶךָ הֶרְחוֹק.
רִיחֶךָ הַחֵם, הַחֵי. אֶקְרָא בְּקוֹל: רִיחֶךָ הַחֵי.
כָּל נְשִׁימָה שְׁאֲנִי נוֹשֵׁם שׁוֹאֶפֶת אֶת הָיוֹתֶךָ.

כָּל נִסְתָּרוֹתֵי הַמַּעֲיָקוֹת, הַמִּזִּיקוֹת.
כָּל טְהָרְתִי מְסוּרָה לָךְ
בְּאוֹר הַמִּפְשָׁק
הַבוֹעֵר.

לְדוֹר בְּמִדּוּרָה? וְהָרִי
הָיִית לִי גַחְלִילִית גַּחוּמָה,

דְּבַקָּה רָגַע אֶל כַּף יָדִי
בְּאֵי-מִשְׁקָל מְפִלִּיא
וּכְבֹּד הַתְּפִלָּתִי בְּעָלִים
הִנְעִרָמִים לְמַדוּרָה.

וְאֲנִי לְטַפְתִּי אֶת הַדִּוְרָךְ אוֹתָךְ.
כְּשֶׁהִדְשָׁאִים יֶאֱפִירוּ בְּשִׁמְשׁ

לְמַד אוֹתָנוּ לְדַבֵּר בְּקוֹל הַמִּשְׁתָּה.

זֶרֶם שֶׁל חֶלֶב

זֶרֶם שֶׁל חֶלֶב לוֹהֵט מִכָּה כְּבָרֶק בְּשָׂרֵי הָאִשָּׁה
כְּשֶׁהִיא נִזְכָּרֶת בַּתִּינוּק שְׁלָה.
חֲלָצִי הַגָּבֶר נִטְעָנִים בְּזִקּוּקִים צְבֻעֹנִיִּים
כְּשֶׁהוּא חוֹשֵׁב עַל אֲהוּבָתוֹ.

עֲכָשׁוּ הַשָּׁמַיִם מִתְקַדָּרִים
וּמִשְׁמִיעִים רַעַם עָמוּם.
אֲנִי חוֹשֶׁבֶת עָלֶיךָ עֲכָשׁוּ.

פְּתוּי

מֵאַחֲרָיו מִלְפָּנָיו וּמִצְדָּדָיו אֶת נִגְלִית,
בּוֹרַחַת אֶל מַחוּץ לְזוּיוֹת עֵינָיו,
זוֹחֶלֶת עַל קִירוֹת הַפָּנִים שֶׁל עַפְצֵפִיו,
מִהִבְהֶבֶת בַּחֲרִיצִים שֶׁלְאַרְךָ הַגֶּדֶר
וְחוֹזֶרֶת וּמִסְתַּתֶּרֶת בְּתוֹךְ הַמִּסְגֶּרֶת
שֶׁל תְּמוּנַתְךָ הַמְתֶּרֶת.

מתנות קופצות

כְּמוֹ מַלִּים עֲבָרִיּוֹת בְּאוֹתִיּוֹת לוֹעֲזִיּוֹת
כְּכָה קָרָאתִי אֶת תְּוִי פְּנִיךָ,
אֶהוּבִי
מִלִּפְנֵי דוֹר.

בְּזוֹלָלוֹת מִפְצִיעַ אוֹתִי אוֹר פְּנִיךָ.
חֲדוֹת שְׂפָתֶיךָ הַנְּסוּכוֹת
מִחֲתָכֶת גְּדָרִים.

מִחֲשָׁבוֹתֵי עוֹרְקוֹת לְגִפְף אֶת גּוֹפְךָ
וְזוֹרְעוֹתֵי זוֹרְמוֹת בְּמִכְאוּבֵי פֶקַע
כְּמוֹ יָדַיִם מְטֻטְלִים שֶׁל חֲתוּלֵת רְחוּב
מִמְהָרֶת לַחֲצוֹת סִפְנָה.

בֵּין הַשְּׁפָתִים וְהַקּוֹל
מְלוֹת אֶהֱבָתִי
פֶקַעוֹת שֶׁל צְבָעוֹנִים
מִתַּחַת לְרִצּוֹף.

אֲנִי צָנוּר.
שֵׁים עָלִי אֶזֶן.
שֵׁם מְהוּמָה עֲמוּמָה
בְּמִחְתָּרֶת.
שְׁתִּיקָתְךָ בְּחִלְלִי
כְּמוֹ צְפִירָה עוֹבְרָת.

לְהַחְזִיק בְּךָ
דָּקָה עַל דָּקָה מְטַפֶּטֶת
מְגִדְלִים שֶׁל עֲנָבֵי חוֹל רָטֹב
נוֹפְלִים נִפְלְאוֹת
עַל פְּעוּרֵי.

קח אותי לָאָרֶץ זוֹ אֲנָשִׁים שָׂרִים כָּכָה לְפַעֲמִים.
אַחֲרֵי הַמִּלְחָמָה הָיָא אֵינֶנִּי רוֹצֶה כִּי אִם
לָאָרֶץ זוֹ אֲנָשִׁים שָׂרִים כָּכָה לְפַעֲמִים.

אַחֲרֵי שָׁנָה

הַתִּזְכֹּר אֶת הָרֶהֱט הַטָּהוֹר?
הָיָה שָׁם רֵעַד
תָּמִים כְּמוֹ גֵב שֶׁל חֲמוֹר
שְׁמִירַיִח מִיָּם.
אַתָּה מְסַגֵּל לְזִכֹּר?
בְּלִי תְנוּעַת שְׁפָתִים שְׁתִּינוּ
מִהֲמַבּוּעַ הַלֹּא נֶעְצָר.
וְהִרְהִט כָּכֹר כְּלוֹ רֵעַד מְאֹד
וְלֹא מְקֹר שֶׁל הַמְדָּבָר
גַּם לֹא מַשׁוּם חֲשָׁבוֹן אַחֵר.
שׁוֹר לֹא גָעָה. חֲמוֹר לֹא נָעַר.
הַמוֹן רִקְפוֹת הִמָּמוּ אֶת הָהָר.
אִם אַתָּה לֹא מִתְנַגֵּד,
הִיִּיתִי רוֹצָה שְׁתִּזְכֹּר.

הַבָּאֵר

אֲנִי בָּאֵר מְרַעֵלֶת,
אֲמַרְתִּי לְאֵיל
הַמְרַהֵיב אֶת נַחֲרִיו,
הַכֹּל בָּהּ מְרַעֵל.
בְּאֲבָנִים זֶרֶם אָרַס.
בְּקִרְקָעִית
שִׁקִּית אֲטוּמָה כְּמַעֲט.
חֲרַשׁ בּוֹאֲשִׁים בָּהּ
בְּגָדֵי מֵתִים.

רְחוּקוֹת, בְּזֶהֱרֵי הַיּוֹם, הַחֲסִידוֹת
אֶף הֵן מְזַהֲרוֹת זֶה אֶת זֶה
מִהֲזֵהוּם.

אָבֵל הַבָּאֵר מְרַעֵלֶת,
אֲנִי לוֹאֲטֹת לְאֵיל בְּלִילָה,
הַבָּאֵר מְרַעֵלָה כָּלָה.

וְהוּא בְּלִשׁוֹנוֹ הַכְּחָלָה מְלַקֵּק
וְאוֹמֵר: כּוֹכֵב.

הַגָּבֵר הָרַךְ

הַגָּבֵר הָרַךְ פָּנָה אֵלַי בְּהִחָלֵשׁ עָלֵינוּ הָאוֹר
כַּפּוֹת יָדָיו נוֹטָפוֹת מִיָּם מִבְּקָשִׁים
פִּי סְתוּם בְּאֶבֶן גְּדוֹלָה.

כָּרַכְתִּי אֶת הָאֱלוֹהִיטִית הַשְּׁעִירָה
עַל אֲצָבְעוֹתַי הָרַפּוּיוֹת
בֵּין שְׁתֵּי יָדֵי הַמְחַמָּמוֹת
וְהוּא הָיָה קָרֵב וְקָרֵב.

הַעֵץ

הַעֵץ עֵץ לַעֲצֹמוֹ.

אֲנִי מַחֲבֶקֶת אוֹתוֹ
וְהוּא לֹא זָז מִמְקוֹמוֹ.

אֲנִי מְדַלֶּקֶה אוֹתוֹ.
הוּא דוֹלֵק עִם הַיַּעַר שָׁלוֹ.

אֲנִי מְטַפֶּסֶת עָלָיו.
הוּא נִשְׁרָף בְּגִזְעוֹ.

קוֹ יֵשֶׁר וְאַרְףְּ אֶשְׁרִיט
בֵּינוֹ וּבֵינִי.

הַעֵץ עֵץ לַעֲצֹמוֹ,
אֲשַׁנֵּן מְלִים שׁוֹרְטוֹת
בֵּינִי לְבֵינִי.

שִׁיחַ פֶּטֶל

בְּלִילָה, כְּשֶׁאֲנִי שׁוֹאֶפֶת אֶת נְשִׁימוֹתֶיךָ הַחֲמוּצוֹת-מְתוּקוֹת
אֶתְּהָ אֶת נְשִׁימוֹתֵי הַמְּרוֹת יוֹנֵק,
צוּמָח מִבֵּין צִלְעוֹתֵינוּ שִׁיחַ פֶּטֶל, עֹמֵד בְּפָנַי פְּסֻלַּת טִיחַ,
פְּרוֹת פָּרָא שְׁלוֹ אֲנוּ מֵאֲכִילִים זֶה לָזוֹ בְּעֵינַיִם עֲצוּמוֹת,
מִשְׁאִירִים סִמְנֵי מִיץ אָדָם עַל מִצְחֵנוּ.

המכחול

המכחול שציר את השמש בצורת צנצנת מזכוכית חרוך תוססת
מלפפונים כבושים עם הרבה שום כתוש ועלי גפן קטופים
על שמים מתנדנדים שלא נפרשה עליהם מפה לבנה
בשבת לפנות בקר שועל ורד תאב לנגס בהם
טרם החמיצו, ירקרקו, שבירים, נוטפים מי מלח
הוא שמערבב את חיי עם חיידך על כן צירים ארעי.

די מהר

די מהר אָפּשָׁר ללמוד מלים בַּשָּׂפָה זָרָה,
אַבֵּל מִדּוּעַ הַמִּשְׁפָּט כֵּלּוּ בְּכָל זֹאת לֹא מוּבֵן?

כַּךְ מוֹזְרִיזֵיךְ: נְטִיּוֹת מְשֻׁנוֹת שֶׁל דִּקְדּוּק אַחֵר,
שֶׁהָיְתָה מְשַׁנֵּנָה בְּהַתְלַחֲבוֹת שֶׁל תְּלֻמִּידָה

וְהַצּוּרָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ שֶׁנֶּחֱצָה עֲכָשׁוּ כִּמוֹ מִים לְשִׁרְפָה
תֵּצֵא לִי בְּשִׁגִּיאת דִּקְדּוּק מַחְפִּירָה
בְּשָׂפָה שְׁלֵדָה, שְׁלֵעוֹלָם לֹא תִהְיֶה שְׂפַת אִמִּי.

מִלֶּאךָ עַל הַחוּף

עָכְשׁוּ כְּנָפֵי הַמַּחֲשָׁבוֹת שְׁלֵנוּ שִׁיכוֹת לְמִלֶּאךָ אֶחָד
וְהַדְּבוּרִים לִפְנֵי הַשְׁנָה אוֹ כְּשִׁמְטִילִים עַל הַחוּף
וְרָגְעִי הַהִתְמַלְאוֹת וְהַהֲתְרוֹקְנוֹת
הֵם שֶׁל אוֹתוֹ מִלֶּאךָ בַּעַל מִינִיּוֹת מְתוּנָה
זֶה שְׁנִלְחָמְנוּ בּוֹ בְּיָמִים וּבְלִילוֹת
וְנִשְׁכַּעְנוּ לְבַצֵּעַ גְּבוּרוֹת וְעִבְרוֹת
וּבְלִבְדֹּ שְׁלֹא יֵאָחֵז כְּנוֹ זֶה
וּבְרַחֲנוּ מִזֶּה וּמִזֶּה עַד לְקֶצֶרִי הַגִּיהֶזֶם
וְשִׁרְפָנוּ אֶת רִכּוּשֵׁנוּ הַיָּקָר בְּיוֹתֵר
עַד שְׁנִהֵינּוּ לְעֶפֶר וְאֶפֶר וְלִמְקוֹר דִּמְעָה
וְהוֹלֵדְנוּ בֶּן. וְטַבַּעְנוּ בְּבֶן וּפְרִכְסָנוּ בְּבֶן
עַד שְׁנִלוֹשׁ מִמֶּנּוּ מִיֵּן מִלֶּאךָ רַךְ,
מִתְנַדֵּד עַל רִגְלָיו בְּקֶשִׁי, לֹא מִפִּיר אֶת הַסִּבִּיכָה
כְּמוֹ בְּרוֹז שְׂיִצָּא לְטִיֵּל עַל הַחוּף
בְּיוֹם שֶׁל שָׁמַיִם בְּלִי שׁוֹם צָבַע שֶׁל יָם בְּלִי שׁוֹם אֶפֶק
מִלֹּא מַחֲשָׁבָה מִתְנַעֲנַעַת בְּשָׁנֵי מְקוֹרִים.

וְעֵדִין

וְעֵדִין לַחַוּת עֵינִי
אִם תִּגַּע בְּלַחַוּת עֵינֶיךָ, חֲלִילָה,
אִם תִּדַּע לַחַוּת עֵינֶיךָ אֶת לַחַוּת עֵינִי
מָה שׁוֹב יִתְחַלֵּל?

וְעֵדִין פְּלוּמַת לִבִּי
אִם יִפְרֹר בָּהּ קוֹלְךָ
שׁוֹב אֶתְחַשְׁמֵל.

אֶמְרָתִי

אֶמְרָתִי: גִּבֹּר לֹא-טוֹב הוּא,
בֶּן-אָדָם עָבָה וְסָתוּם,
רֹאשׁוֹ כְּדוֹר אֶבֶן
פּוֹגַעַ כְּמוֹ בְּלִיסְטֶרָאָה.

וּבְלִילָה קִרְבָּתִי אֵלָיו
לְגִפָּף אֶת גּוֹפּוֹ הַבּוֹדֵד,
הַחֶם
כְּמוֹ סֵלַע בְּזֻלַּת בְּקִיץ.

שְׁלֹשִׁים שָׁנָה

שְׁלֹשִׁים שָׁנָה
נִרְאִיתָ כְּמִכִּין אֶת גּוֹפְךָ
לְאִשָּׁה אַחֶרֶת.
רְאֵה,
אֲנִי אֶתְךָ עֲדִין. וְכֵּן מוֹדֵר
הַמֶּאֱמָץ שְׁלִי לְהִתְאַפֵּר, לְהִתְעַמֵּל,
לְהִרְאוֹת חֵדָה, וְלַעֲנֹד פְּנִינִים
הַשִּׁכּוֹת לְאִשָּׁה הַחַיָּא.

וְהָרִי אֶל חִיקָךְ

וְהָרִי אֶל חִיקָךְ
מִתְחַכְכוֹת מִחֲשָׁבוֹתַי
כִּמּוֹ יַעֲדֵר סוּסוֹת
אֶל קִיר הָאֲרוֹחַ, בְּקִיץ.

וְהָרִי אֲנִי עָלֶיךָ
תָּמִיד
כִּמּוֹ פֶּרֶפֶר שָׁחַר
מְקַעֲקַע עַל הַשָּׁד הַשְּׁמָאֲלִי
שֶׁל נְעֵרָה עֹרֶת.
מִתַּחַת לַחֲלָצָה שְׁלֹךְ
אֲנִי מִפְּרֶפֶרֶת.

שִׁיר הַגְּרוּשָׁה

שְׁלַחַת אוֹתִי לְחַלֵּל
כָּלִי רִיק כָּלִי.
בֵּין כְּתָפֵי הָעֲמֻסָּה
רֹאשׁ לֹא שָׁלִי.

אֲנִי דוֹאָה בְּמִדְבַּר הַחֲמֻצָּן.
לֹא אֶרְאֶה עוֹד אֶת פְּנִיךָ.
לֹא תִגַּע בִּי עוֹד לְעוֹלָם.
אֶךְ אֶת קוֹלְךָ שָׁמַעְתִּי
יוֹצֵא הַיּוֹם מִפִּי
הַמְּבִיעַ דְּעוֹת.

תִּשְׁתָּקִי

תִּשְׁתָּקִי ! תִּשְׁתָּקִי !
פָּקַקְתִּי עַל הַצְרָצְרִית הַצּוֹרֶחֶת
מִתַּחַת לְכָרִית הַנִּעֲוָה
אַהֲבָה ! אַהֲבָה !

בְּלִילָה, בְּצִהְרִים
מְתוֹצֵצֶת עַל יַד הַקִּירוֹת, הָרוֹסָה,
מְגִרֶדֶת סֶדֶק אֶסוּר.

שׁוֹמְרֵי הַחֹמוֹת מְצֹאוּהָ דְרוֹסָה.
אֲזַנֵּיהֶם לֹא שָׁמְעוּ שׁוֹם צְרָצוֹר.

בִּים שֶׁלֶךְ

בִּים שֶׁלֶךְ אֶתָּה מֶלֶךְ עֶצֶל
צוּלֵל אֶל תוֹךְ הַיָּם
עוֹלָה יוֹרֵד בְּמַמְלָכָה
אֶלְמָת, אֶטִּית, עֲמֻקֹּת שְׁפָה.

הֵימָּה חוֹלָם לְחַבֵּק אוֹתָךְ כְּמוֹ נֶעֱרָה.
בִּים אֶתָּה שִׁישׁ טָהוֹר, יוֹדֵעַ טוֹב וָרָע.

וּמָה רוֹאֶה עַל הֵימָּה שֶׁלֶךְ
מִי שֶׁמֶהֱלַכְתָּ עָלָיו לְקַרְאֲתָךְ סֵתָם,
בְּרִגְלִים עֲקָמוֹת, בְּמַבָּט נִכְלָם

מִפְּשִׁילָה אֶת שְׁמִלְתָּהּ בְּטָעוֹת
רוֹאֶה אֶת כְּבוֹדָת הַפֶּתִי שְׁלָה
כְּפוֹשָׁה וּגְרוֹנָה נִסְתָּם?

חֵלוֹם שֶׁל גְּרוּשָׁה

שוב אֶתָּה מִפְּנֵה לִי אֶת גִּבְךָ הָאֶפֶר
כְּמוֹ קִיר בְּטוֹחַ שֶׁנִּדְבְּקוּ בוֹ חִלְזוֹנוֹת,
וּבְכִרְפִּים חֲטוּבוֹת בְּיַד אֶמֶן
אֶתָּה קוֹפֵץ אֶל הַיָּם הַגָּדוֹל,
שְׁאוֹתוֹ אֶהְבֶּת בְּאַמֶּת,
וְנַעֲלֶם בְּשָׁמַי הַסֵּתוֹ,
שְׁאוֹתָם אֶהְבֶּת בְּאַמֶּת.

וְהִירִי לֹא לִשְׁם כֶּף הַתְּגַרְשָׁתִי מִמֶּךָ –
שְׁתֵּאִים עָלַי שׁוֹב, כָּל לַיְלָה מִחֲדָשׁ,
בְּנִטְיָשָׁה.

אם אתה מצליח לזכר

אם אתה מצליח לזכר איך האכלת אותי
חצאי דבדבנים מפיד
בממחיות של שחקן קולנוע
ואיך לאחר שנה הצעתי לך לטעם
מהחלב הפושר שטפטף משדי הקשים
ומה היתה הבעת פניך בשעת מעשה
ואיך אכלת ושבתת את הארז הראשון שלא בשל היטב
ואת העוף שבשל על קרביו בסתו הראשון
כשאכלנו את הארוחה המפסקת הראשונה שלי
ואיך קניתי לי מהתמלוגים שמלה מזמז אפר וכפפות מזמז סגל
ואיך בסתר ובתשלומים קניתי לך חלוק צמר עם צוארון סיני
ואם אתה מצליח לזכר את מעיל העור שלי
ואת מכנסי הפיזמה שלך בצבע תכלת
שפרשנו בגנת בית החולים בין שיחים לא גבוהים
כשהתגנבתי לבקר אותך בלילה כי צלצלת שאתה צריך
וכבר הייתי אמא של ארבעה ילדים
ואיך חזרת הביתה מהמלואים באמצע הלילה
וכמה מאשרת וגאה נהייתי מזה שאתה שלי
ואם אתה מצליח לזכר איך הנחת את ראשך על ירכי
ועצמת את עיניך כליל מול האגם שהבהב בין העצים
על הספסל בשדרה מיד לאחר שחתמת על החוזה
ואני הבנתי שעכשו אתה מאשר באמת
ואם אתה מצליח לזכר איך החזקתי אותך
בכל הכח שיכלתי למצא אז במתני הרעועים
כשנעית באמבטיה בבכייה של דב פצוע
ואיך החזקת את כתפי ואת בטני ההרה בהלויה של אבי
כשלבשתי את השמלה הפוך ולא יכלתי להפסיק לבכות

וְסִלַּחְתָּ לִּי בְּגִבּוֹרָה עַל שְׁקָרִים וְעַל נִקְמָנוּת
וְאִם אַתָּה מְצַלִּיחַ לְזִכֹּר אֶת שִׁיחַ הַפֶּטֶל הַקּוֹצֵנִי
שֶׁהִתְעַקֵּשׁ לְצִמְחָה גַּם אַחֲרֵי שֶׁהִפּוּעֵלִים שָׁפְכוּ עָלָיו עֶסֶת בְּטוֹן
אֲזַ תְּסַפֵּר לִּי עַל זֶה בְּבִקְשָׁה
כִּי אֲנִי נוֹטָה לְשַׁכַּח דְּבָרִים בְּזִמָּן הָאֲחֵרוֹן.

כְּשֶׁקָמְתִי אַחֲרֵי הַמֶּכֶה

כְּשֶׁקָמְתִי אַחֲרֵי הַמֶּכֶה יָדַעְתִּי
שֶׁעָכְשָׁו אֶצְטָרֵף לְלֶכֶת בְּאֵשׁ.
וְהִלְכֹתִי. אוֹ עֲמַדְתִּי אוֹלִי. אוֹלִי רָצָתִי.
מָה אֲנִי זֹכֶרֶת?
נִשְׁרָפוּ גְדוּלֵי הַשָּׂדֶה, כָּל הַיַּעַר נִשְׁרָף.
נִהְיִיתִי קְלָפָה אֲפֹרָה
בְּלִי עוֹנוֹת.

וּבָא אִישׁ וּבִכָּה בִּי.
וְצִחַק אֶת זֶרְעוֹ הַחֹם.
וּגְלָה לִי גַחְלִילִית שְׁעִירָה.
וְלָקַח וְהֵנִיחַ בַּחֲפֹן הָרֶף.
וְנָשַׁף בָּהּ.

לֹא אֶתָּה

לֹא אֶתָּה אֶת כָּל נֶכְסֵי מְלוּג שְׁלִי כִּי־סָתָּ.
לֹא אֶתָּה אֶת כָּל שָׁנוֹת חֶלְבִי זָלְלָתָּ.
לֹא אֶתָּה רְמִית אוֹתִי.

בְּעֶצְמִי הִסְרָתִי אֶת שְׂרָשְׁרַת הַזֶּהָב מֵעַל צִוְּאָרִי,
בְּעֶצְמִי גִזַּרְתִּי אֶת הַצִּמּוֹת שֶׁעֲטָרָה אִמִּי לְרֹאשִׁי,
וּבְיָדַיִם חוֹשְׁקוֹת הִרְפָּתָקָה
הוֹשְׁטָתִי לְךָ אֶת גּוֹפִי וְאֶת נַפְשִׁי.

גִּמְרֵי עֲלִיָּה
גִּמְלֵי עֲלִיָּה
כְּגִמּוּל
אֶת עֲלִיָּה,
לֹא יוֹדֵעַת חֲשָׁבוֹן
לֹא מְבִינָה עֲבָרִית
גִּמּוּלוֹת נִפְלְאוּ.

שלחן מטבח

שִׁלְחַן מִטְבָּח

כָּבֵד צְהָרִים בַּמִּטְבָּח
הַכֹּל עָרוּךְ פָּנִים אֶל פָּנִים
עַל הַשִּׁלְחָן זֶה בָּצֵד זֶה
הַמְזֻלָּג שְׁלִי כְּמַעֲט נֹגֵעַ בַּסִּפִּין שְׁלֶךְ.
קִצּוֹת שְׁעָרוֹתֵי סְמוּכוֹת לְעוֹרֵק צִוְּאִי.
הַמְאַוֵּר מוֹצִיא וּמְכַנֵּס לְרֹאשׁ שְׁלִי
אֲוִיר שְׁלֹק מִהָרֹאשׁ שְׁלֶךְ.
גַּם אֲנִי רוֹאֶה אֶת הַסִּדְקִים
עַל שִׁלְחַן הַמִּטְבָּח, כְּבֵד,
יֹתֵר יֶשֶׁן מֵאֲשֶׁר חָדָשׁ.
גַּם אֲנִי רוֹאֶה אֶת רִגְלֵי הָעֵבֹת.
קַח אֶת הַסִּפִּין. תִּפְרֹס לָחֶם.

אַרויַחַת בֶּקֶר

בִּבְקֶר אָנִי מִבְּשָׁלֶת
קָפָה לְאִישִׁי
חֲבִיתָה בְּשִׁבְלִי
וּלְבַתִּי הַקְטָנָה דִּיסֶת סֶלֶת.
אֵין לִי זְמַן כָּלֵל לְרִסְסִי הַטֵּל –
הֵם שְׁזוּרִים עַל קוּרֵי הָעֶפְכִּישׁ בֵּין הַקּוֹצִים,
בִּבְקֶר הַשָּׁכֶם בְּאֹדֵי עֲרוּגוֹת.
לְקִרְאָת הַצְהָרִים אָנִי מוֹרֶטֶת תְּרַנֵּגֶלֶת.
חֲמָרִים נוֹסְפִים: תְּפוּחֵי יֶעֶץ וְיֵין.
מְמַלְאִים וְאוֹפִים שְׁעֵתִים.
לוֹלֵא הָיָה עָלַי לְמַהֵר הָיִיתִי מְרִיחָה מְגוּפָד
אֶת הָרִיחַ הָעָמוּם שֶׁל בְּטָנִים קְלוּיִים
כְּמוֹ אֶז, בַּחֲשֹׁךְ, בְּחֵלוֹם
עַל הַשּׁוּק הָרֵטֵב שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם הַעֲתִיקָה
הַנִּשְׁקָפֶת מֵעֵינֶיךָ.

סִיר

וּכְשֶׁהִתְעוֹרְרָתִי יִדְעָתִי:
יֵשׁ סִיר עִם דָּגִים עַל הָאֵשׁ,
סִיר מְכֻסָּה.

מִטְטִי הִיָּתָה מְלֹאָה נִתְחִי דָּגִים
רְפִים וְאַדָּמִים וְלִדְגִים עֵינִים מְטִיחוֹת
שֶׁל תִּינוּקוֹת בְּתוֹךְ הַקִּיר.

יֵשׁ סִיר עַל הָאֵשׁ כָּל הַזְמַן
בְּלִי תַחֲתִית, בְּלִי מְכֻסָּה.

רֹאשׁ הַשָּׁנָה

הַבַּיִת הַמְתַּמְלֵא אוֹרְחִים בְּחַג
דּוֹמָה לַעֵץ אֲשֶׁר עָלָה נוֹבֵל
בְּעָלָה חֲדָשׁ יַחְלִיף.
כְּשֶׁמֶצֶלֶצֶל הַפַּעֲמוֹן
קוֹפֵץ הַסֵּף
כְּמוֹ עֵנָף
שֶׁהִתְיַשְׁבָּה עָלָיו צֶפֶר,
וְהַקִּירוֹת קָרְבִּים וּמִתְרַחֲקִים.
יוֹצֵאת שְׂכָנָה. נִכְנְסֵת שְׂכָנָה אַחֲרָת.
רוֹחוֹת סָתוּ חוֹנוֹת. נָחוּת.
שָׁמֶשׁ חֲלָשָׁה נוֹגַעַת בְּפִרוּרֵי אֶבֶן.
יוֹצֵאת שְׂנָה. נִכְנְסֵת שְׂנָה אַחֲרָת.

עַרְבַּ חַג

בְּעֶרְבַּ חַג
נִשְׁפָּכָה עַל נַפְשִׁי טוֹבָתְךָ
כְּמוֹ סֵל קְנִיּוֹת מִלֵּא
שֶׁהִתְהַפֵּךְ בְּאֶמְצֵעַ הָרְחוֹב
וּמִתְפַּזֵּר לְכָל הַכּוֹוִנִים
מִתַּחַת נְעָלִים בְּהוֹלוֹת נְחֻטֶּף הַתּוֹת
בְּיַד אֱלֹמוֹנִית מְתַעֲקֶשֶׁת לְעֹזֶר.
בְּיַד הַשָּׁמַיִם, סֵל מִלֵּא שְׂמֵחָה.

הָרָה

כַּפּוֹת יָדַי רוֹכְבוֹת עַל הַר דּוֹהָר
בְּאֵוִיר וְנִשְׁאָר לְהַרְהֵר. קוֹפֵץ
וְשׁוֹכֵחַ לִפְלִי
כִּמּוֹ סוּסִים בְּמַעְרָבוֹן מְרַחֲפִים
בְּדֶרֶךְ גֵּס.

וְאִם צָהָלוּ בִּי פָּרְסוֹת קִדְמִיּוֹת
שֶׁל פֶּרֶדָה בְּהוּלָה, וּמִי עֲקָשֶׁת רִקְעָה הִי –
עֲכָשׂוּ אֲנִי רוֹאָה אֶת הָאֶבֶק הַפּוֹכְכִי
מִצִּיף אֶת הָרָקִיעַ בְּאֶפֶיק רָחֹב רָחֹב
וְעֵץ הַצִּפְצָפָה טוֹבֵל וְשָׂרוּשׁ אַחֵר וְשָׂרוּשׁ
בְּנֵהָר חֵלֶב. הִנֵּה,
אֲנִי שׁוֹמֵעַת עֲכָשׂוּ. לֹא מִהֵר.
הַחִי בְּבִטְנִי, נִעְזֹב מֵאֶרֶץ,
מִקִּיף אֶת הַחֲצֵר.

קָרַח וְעֶגְלָל

קָרַח וְעֶגְלָל קִוְּרַע אוֹתִי
וְנִחַלְץ הַחֹצָה.

אֲדוֹן לְעֶצְמוֹ עֲכָשׁוּ לְשֵׁרֵט אֶת חֲטָמוֹ,
אֶת עֵינוֹ הַסּוּמָה.

לְגֹזֵר אֶת צַפְרָנָיו צָרִיף
בְּעֶרְמָה.

לֵאָה יוֹלֶדֶת

כָּל יְמֵיהָ הָיְתָה נִתְקַלֶּת, מִבְּקִשֵּׁת סְלִיחָה, מִתְאַמֶּצֶת
לְחַיִּיךָ, מִעֲנִיקָה מִתְּנוּת עֲטוּפוֹת יָפָה.
וְכִשְׁלֹא מֵצְאוּ חֵן הָיְתָה זֹעֶפֶת, בּוֹכָה.
מוֹל הַמֶּרְאָה מְדַדָּה עֶפּוֹס שֶׁל נְעוּרוֹת יָפוֹת
וְכִשְׁלֹא מֵצָא חֵן מָה נוֹתֵר כִּי אִם
לְרֵמוֹת, אַחֵר כֶּף לְהַתְּדוֹת, וְשׁוֹב, מָה לַעֲשׂוֹת, לְבָכוֹת.
בְּהִרְיוֹנָה תִּפְחָה כְּמוֹ עַל שְׁמָרִים.
שְׁמָרִי, אָמְרוּ לָהּ הַנָּשִׁים הַזֵּקֵנוֹת,
עַל עֲצִמְךָ שְׁמָרִי.
הַשְׁמִינָה, אָמְרוּ הַצִּעִירוֹת.
אֲבָל עֲכָשׁוּ הִיא מִמֶּשׁ צוּעֶקֶת, רַע לָהּ מְאֹד.
קוֹרֶעֶת אֶת הַמַּצָּעִים, שׁוֹאֶגֶת שְׁנוּאָה שְׁנוּאָה.
וּפְתָאֵם הִיא דוֹחֶפֶת בְּכָל כֹּחָ אֶת גִּלְגַּל הָרַחִים
שֶׁל יָמֵי עַם כְּבֹד מְנֹשָׂא
לְאֵט בְּהִתְחַלָּה, בְּאַנְקוֹת, אַחֵר כֶּף
כְּבֹר דוֹחֶפִים אוֹתָהּ וְהִיא נִטְחָנֶת בְּצַעֲקָה אַחַת
לְתִינוּקוֹת שֶׁל יַעֲקֹב.

קלפות

בַּשְּׂמֶרֶת הַשְּׁלִישִׁית
כְּשֶׁכָּל תְּאֵי הָרִמּוֹן מְסֻדָּרִים
מְתוֹק עֲסִיסָם בְּחֻדְרֵי חֲדָרִים
מִנֵּין צָצָה צִעָקָה מוֹצֵצָה
אֶצְבָּעוֹת טָרֵם נִגְזְרָה צִפְרָנָם
מִחֻטָּטוֹת לִי בְּתוֹכָם מְגֻרֹת הַפְּרִי
לְסַחֵט אֶת הַנֶּגֶר לְאַרְץ
וּלְהַשְׁלִיךְ אֶת הַקְּלָפוֹת.

כַּעַת

כְּשֶׁאֲנִי מַפְשִׁילָה אֶתָּה מְלִיטָךְ
כְּשֶׁאֲנִי עוֹטֶפֶת אֶתָּה מַפְשִׁיט
מִי יִשְׁפֹּט כַּעַת אִם מִקֵּר בּוֹכָה הַיְלֹוד
אוֹ שֶׁחֵם לוֹ מְדִי
אֵיךְ נִפְרָשׁ נְשִׁימוֹת
גּוֹזֵל פֶּקִיד בְּיַדִּינוּ
וְאֵין כָּנוּ דַּעַת?

וְכַעַת בְּיַדִּינוּ הַמֵּת.

כְּאֶשֶׁר

כְּאֶשֶׁר נִסְפָּג הַחֶלֶב בְּתִינוּקוֹת וְהַשֶּׁמֶן בְּבָצֵק
לְמָה לֹא אֶסְפָּג גַּם אֲנִי בֵּין קְפוּלֵי מְשָׁאֲלוֹתֵיכֶם?
וְלוֹ כְּתַפּוּחַ אֲדָמָה בְּאֲדָמָה.

אֲבָל חֲקֵי הַחִימָיָה נוֹתְנִים לִי שְׂוִיוֹן רַק לְמַרְאִית עֵין
הַיְסוּדוֹת רַק יֶאֱרָחוּ אוֹתִי לְשַׁעַה קְלָה
בְּבֵית הָעָשׂוֹי עוֹגוֹת וְתִינוּקוֹת
עַד שֶׁיִּסַּק הַתְּנוּרָה.

צִוְחוֹת הַנִּצְחוֹן

צִוְחוֹת הַנִּצְחוֹן שֶׁל הַתִּינִקָּה שְׁלֵמָה לְצַעַד
בְּמַדְרָגוֹת הַבְּקָר, מְחַוֵּמֶת הַדִּיהֶן
מְרִטִיטָה אֶת קִירוֹת הַבַּיִת
מֵאַחֲרֵינוּ
הַמְכֻסִּים בְּשִׁמְכוֹת
עֲפֵפֵי יָשָׁנִים וְלֹא נִים
מִתְכַּנְּצִים מִחִיוֹף.

לא נסע

אַרְבַּעַה יְלָדִים נֶאֱחָזִים בְּשִׁמְלָתִי הִרְחַבָּה
כְּמוֹ יְתָרִים שֶׁל אֶהָל מוֹתָחִים אוֹתָהּ.
אַרְבַּעַה יְלָדִים מַחְזִיקִים אֶת שִׁמְלָתִי
כִּירִיעָה עֲלֵיהֶם נִטּוּיָהּ.

פְּתָאם רוּחַ צָפוֹן מְנַפֵּחַ שִׁמְלָתִי
מְנַעֵר בְּרַעַשׁ קָרְבִי כְּכַנְפֵי חֲסִידָה.
אַרְבַּעַה יְלָדִים אוֹחֲזִים אֶת שִׁמְלָתִי
יִשְׂרָחָה. בְּחֻכָּמָהּ. בִּי יִתְרָם. לֹא נִסֵּעַ.

בְּלִילוֹת הַקִּיץ

בְּלִילוֹת הַקִּיץ הַדּוֹמָמִים
כְּשֶׁאַתָּם מִתְחַפְּרִים מֵאַחֲרֵי דְלֹתוֹת
לְהִתְלַבֵּל בַּמִּסְתָּרִים
אֶפְלוּ תַפּוּחַ אֲדָמָה שֶׁהִתְרוֹקֵן מִמְצָבוֹרָיו
יָכוֹל לְקַלֵּט
קוֹלוֹת
שְׂבָנֵי תַפּוּחֵי הַיְנוּקִים
רוֹוִיִּים מִחֶלֶב
מֵצִים זֶה מִזֶּה בְּנִשְׁקוֹת.

התפֿרשות

כְּשֶׁאֲנִי פּוֹשֵׁט אֶת יָדִי לְלִטֵּף אֶת רִאשֵׁיכֶם
כָּל הַשָּׁעַר, שֶׁהָיָה מְתִלְתֵּל וְרֹדֶה, מִתִּישָׁר וּמִתְעַבֶּה
וְרֵיחַ הַיִּנְקוּת שֶׁהָיִיתִי שׂוֹאֵפֶת מִמֶּנּוּ לְשִׁכְרָה,
מֵעֶרֶב בְּשִׁאֲרֵית דָּמִי, הוֹלֵךְ וּמִתְאַדָּה.

כְּשֶׁאֲנִי פּוֹרֶשֶׁת אֶת יָדִי לְלִטֵּף אֶת רִאשֵׁיכֶם
הֵם גָּחִים מִחִיקִי, גְּבִיחִים וּמִתְרַחֲקִים,
וְנִשְׁאָרִים תְּלוּיִים בְּתוֹךְ כַּפּוֹת יָדִי
כְּמוֹ תְּאֵנִים הוֹלְכוֹת וּמִבְּכִירוֹת.

כְּשֶׁאֲנִי שׁוֹלַחַת אֶת יָדִי לְלִטֵּף אֶת רִאשֵׁיכֶם
כְּשֶׁאֲנִי מְנַסֶּה לְאַחֵז בָּהֶם, לְתַמְדָּה אוֹתָם בִּי,
הֵם נִעְשִׂים נְפוּחִים, מְעֵלִים קְרוֹם,
וּלְפֶתַע נוֹגְעוֹת אֶצְבָּעוֹתַי בְּזִיפִים.

כְּשֶׁאֲנִי פּוֹתַחַת אֶת יָדִי לְלִטֵּף אֶת רִאשֵׁיכֶם
הֵם נִפְזָרִים מִתּוֹכִי לְאַרְבָּעָה עֲבָרִים
הֵם מוֹשְׁכִים אֵלַיָּהֶם שׁוֹעֲלִים וּפְרָפְרִים
הֵם מְסוֹבְבִים אֶת הָעוֹלָם בְּרִיחוֹת לֹא מְפָרִים.

זו אני

זו אני בזהירות ובנשיקה רכה ומהירה
זו אני המעירה אתכם מחלומות
ומסירה את השמיכה מעל שנתכם המתוקה
כמו חלה זה עתה אפיתי.
אח, השנה המאירה של ילדי
כמו ידי אני בוצעת אותה, תולשת
ומפוררת בין הבקרים החרפיים
החולפים מעל ראשינו
כמו עדת דורות אפרים
בצפצוף מלא צפיה.

כְּשֶׁהַיָּרֵחַ נֶעְלָם

כְּשֶׁהַיָּרֵחַ נֶעְלָם בְּסוֹף הַחֹדֶשׁ
מִי הָאוֹקֵינוֹס הַשָּׁקֵט
מְקַרְרִים בְּלִטּוֹפֵי גְאוֹת וְשִׁפְלֵי
אֶת מְקוֹם הַגָּדָם בְּבִטָּן
וּמְכַסִּים בְּמוֹךְ טְבוּל תְּמַצִּית מְרִפָּא
אֶת הָעֵינִים שְׂרֹאוֹת בְּחִלּוּמוֹת
תִּינוּק יָרֵחַ קְטוּעַ גֶּף, חֹרֶם מְאֹד,
מִטָּל עַל אֱלוֹנִקָה מְכַתֶּמֶת.
כְּשֶׁהַיָּרֵחַ נֶעְלָם בְּסוֹף הַחֹדֶשׁ
הָאָרֶץ לֹא יוֹדַעַת אִם יָשׁוּב.

קפה

התחלתי כבר להטיל ספק בכך,
אחרי שנים של חטוטים
בחום המתפורר בשטח החרוש,
שחום הוא צבע אמהי.

על כוס קפה היום חלקנו
בעינים את ירשת החום
ואת אוצר הידידות
בין אם לבת.

הִבֵּאתִי לָךְ

הִבֵּאתִי לָךְ חֲתוּלָה שְׁחֹרָה וּלְבָנָה מִן הָרְחוֹב
כְּדֵי שֶׁתֵּרְאִי דְרָכֶיהָ, בָּתִּי.
הִנֵּה הִיא עַל הַשְּׂמִיכָה הָרְפָה
שֶׁל מִטְתְּךָ, מְמַרְקֶת צִפְרָנֶיהָ
כּוֹסֶסֶת וּמְקַרְצֶפֶת כָּל שַׁעֲרָה בְּפִרְוֹתָהּ
מְלַקֶּקֶת בְּלִשׁוֹנָה אֶת עֲרוֹתָהּ.
לֹאט לֹאט נֶעְצָמוֹת עֵינֶיהָ בְּשֹׁמֶשׁ הַחֲרָפִית.
וּבְצִהְרֵי הַיּוֹם, כְּשֶׁאַתָּן קָמוֹת יַחַד מְשַׁנְתֶּכֶן
הִיא מְתַנַּעֶרֶת וַיּוֹצֵאת לְצוּד שְׂמָמִית וְרֹדֶה.

וּמְדוּעַ, נִעְרָה, אֶת עוֹנֶדֶת אֶת כָּל תְּכַשִּׁיטִי
וְעֵינֶיךָ זוֹלְגוֹת דְּמָעוֹת?

שֶׁלַחַן מִטְבַּח שְׁהַצְבֹּתִי

שֶׁלַחַן מִטְבַּח שְׁהַצְבֹּתִי
הָיָה לִי לְאֶרֶץ אוֹיֵב
הִרְצָפָה שְׁבִתוּכָה רִצְפֹּתִי
הָיְתָה לִי לְאֶרֶץ אוֹיֵב
הִקִּירוֹת בְּחִלְבִּי טִיחֹתִי
הָיוּ לִי לְאֶרֶץ אוֹיֵב
אֶרֶץ לַחִיּוּתָה נוֹלֶדֶתִי
הָיְתָה לִי לְאֶרֶץ אוֹיֵב
וְלָמָּה חַיִּים לִי בְּאֶרֶץ
הָיְתָה לְאֶרֶץ אוֹיֵב.

בְּאוֹר הַלֶּכֶן

בְּאוֹר הַלֶּכֶן וְהַמְצָפָה צְרִיחוֹת צַפְרִים מְתַקְּהֵלוֹת
יְכוּלוֹת לְשַׁרְטֹט בְּמַחֲגוּגוֹת מְתַרְחֲבוֹת צוּרוֹת מְקַבִּילוֹת:
שְׁתֵּי חֲתִימוֹת מְאֻשְׁרוֹת בְּנִפְרָד שֶׁל שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם.
קוֹלוֹתֵיהֶן הַלוֹהֵטִים סוֹדָקִים אֶת מְרֹאֵית הָאֵין בְּדִיקְנוֹת שֶׁל זָגָג.
מְתִי, מְתִי תוֹכֵל לְעַקֵּב אַחֲרֵיהֶן צַפְרֵן אֶצְבָּעֵי
עַל שְׁמֶשֶׁת הַחֲלוֹן הַמְכֻסָּה מְקַפֵּת-אֵד וּלְחִי
מְצַפּוֹת לְעָרֵב שֶׁלֹּא יָבוֹא הָעָרֵב
וְיָדֵי אֲסוּרוֹת בְּיָדֵי.

הָיָה לָהֶם בַּמִּטְבַּח

הָיָה לָהֶם בַּמִּטְבַּח מִזְבֵּחַ,
מִקְדָּשׁ קָטָן מִקִּשְׁט,
סְבִיבוֹ יֵשְׁבוּ בְּמַעְגָּל,
אֱלִילִים שֶׁל עֲצָמִים,
אֲכָלוּ זֶה אֶת זֶה
יוֹם מִהֲצִלּוֹת
שֶׁהָיוּ עַל הַשְּׁלָחַן.

מִפְתֵּחַ לְאַחֵר

מִפְתֵּחַ לְאַחֵר הַנוֹאָשִׁים הַיִּשְׁנִים בְּחִיק נִמְר
נוֹשְׁכִים לְעֶצְמָם אֶת הַלְשׁוֹן אוֹ הָאֶצְבָּעוֹת.
הֵם יְכוּלִים לְקַרֵּעַ אֶת הַצִּפִּית הָאֲהוּבָה,
הָרְקוּמָה צִיצִים תְּכָלִים.
מָה עוֹד יְכוּלִים כָּבֹר לַעֲשׂוֹת הַנוֹאָשִׁים
כְּשֶׁמִּי שֶׁהוּא יוֹתֵר חֲזָק סָגַר לָהֶם אֶת הַמְעוֹרָר
וְהֵם בְּחִיקוֹ כָּמוֹ בְּחִיק נִמְר
וּבְמִטְחֵי צֶעֱקָה הַזְמָן שֶׁלָּהֶם עוֹבֵר, עוֹבֵר.

מתכון

כֶּמֶה פְּעָמִים אָכַלְתָּ מִן הַמֶּתוּק-הַמֶּתוּק
וְלֹא שָׁאַלְתָּ לְמֶתְכּוֹן.
לִקְקֵת אוֹתוֹ בְּתִמְהוֹן
שֶׁל יֶלֶד מְלַקֵּק אוֹתִיּוֹת אֶלֶף-בֵּית.
הִטְבַּלְתָּ בּוֹ אֶצְבָּעוֹת זְהִירוֹת
וּפִשְׁקֵת צִפְרָנִים מְבַהֲיוֹת בָּאוֹר.
אָמַרְתָּ שֶׁהוּא מְרַפָּא לָךְ אֶת הַכּוֹיּוֹת בְּבִטָּן.
בְּלִילָה הִיִּית מְתַעֲוֶרֶת וְצוּעָקָה
שֶׁאֵת נִטְרָפֶת אַחֲרֵי הַמֶּתוּק-הַמֶּתוּק
שֶׁאֵתָן לָךְ מֵהָר מִמָּה שֶׁנִּשְׁאַר
אַחֲרֵת תְּקִיאַי דָּם.
לֹא שָׁאַלְתָּ לְמֶתְכּוֹן.
הִיִּית שָׂבָה וְנִרְדָּמֶת
בְּתוֹךְ נִבְלַת הָאָרֶץ.

אָח, הַחֵיק הַנוֹרָא

אָח, הַחֵיק הַנוֹרָא שֶׁל חֲסִידוֹת נְנֻעֹת כְּמַפְרָשִׁים
קוֹרָא בְּמַפְרָשׁ: סֵתוּ, וּכְבֹּד לֹא מִמָּאֵן
נִהְיֶמֶת כְּנַפִּים מְפֹרָסוֹת לְפָנוֹת בֶּקֶר
מִתַּחַת לְעוֹר הַתּוֹפֵחַ עַד לְהִתְפַּקֵּעַ
בְּאֲזָנֵי. אֲזָנֵי! שְׁפָתַי! עַד מִתַּחַת לְשׁוֹנֵי צִפְרָנֵי
מְהוּמַת הַמְרָאָה
וּפְרוֹסוֹת לֶחֶם נִשְׂרָף חַי
מִמְלָאוֹת עֶשֶׂן מְחַנֵּיק אֶת הַבַּיִת
הַנֶּם בְּחִיקִי.

הַפֶּזֶל הַגָּמוּר

אֲנִי יוֹשֶׁבֶת מוֹל הַפֶּזֶל הַגָּמוּר.
אֶצְבְּעוֹתַי מִמְּשֻׁשׁוֹת אֶת הַמְּשֻׁטָּח הַחֶלֶק.
כָּל מַפְלָצוֹת הַקֶּרְטוֹן הַקִּטְנוֹת כְּלוּאוֹת זֶה בְּזֶה
תְּקוּעוֹת סוּפִית בַּיָּם הַצָּפוֹנִי מִתַּחַת לְצִלּוֹפֶן הַמְּתוּחֵה.
לֹא הוֹצֵאתִי הֶגְהָה מִפִּי מִתַּחֲלֵת הַמְּשֻׁחָק.

בְּאִיזְשֶׁהוּ גִיל

בְּאִיזְשֶׁהוּ גִיל הַלֵּב דּוֹחָה אֶת הַגּוֹף,
כְּמוֹ הִיָּה אֵיכָר מְשִׁתָּל, נָחוּץ אֶן מִיָּתֵר.
עַל מְסִלַת הַקּוֹלוֹת הַמְשִׁתּוּיִם
מְסַעִים מִחֲצָבֵי הַנֶּשֶׁמָה
בְּחִלְקֵלְקוֹת הָעוֹלָם
וּמִקְרָה הַגּוֹף מְכַרָּה אֶבֶן.

שִׁיר סְתוֹ

הַקִּיץ הוֹלֵךְ וְנִגְמָר. הַתְּמָרִים.
הַיְלָדִים כָּבֵר שְׂחָמִים וְדְבִיקִים לְמֵאֲכָל
צִפְרִים, פֶּרֶפְרִים.

עוֹד בְּרִמּוֹנִים חֲוִרִים, מְחֻסְפָּסִי קִלְפָה,
קָהַל פְּרָדוֹת מְמַהְרֹת לְהִתְאַסֵּף בְּתֵאִים צְפוּפִים
מִתְמַלְאוֹת בְּחִרִיצוֹת חֲמֻצְמוֹצוֹת וְרִדָּה בְּלִתִּי-מֵאֲשָׁרֶת
מְקִימוֹת מְחֻתָּרֶת עֲצוּמָה תוֹכֶצֶת
לְחֶסֶס בְּסִתּוֹ.
רָאָה: עַל רֹאשׁ מְסֻמִּיקִים כְּתָרִים.

רְאִיתִי אוֹתִי בְּרוּר

רְאִיתִי אוֹתִי בְּרוּר נִשְׁעָנָה לְבִסּוֹף
עַל גֶּבֶר שְׁמִתָּנִי מוֹצָקִים
וְעֵינָיו בְּעֶמֶק לְסִתּוֹתָיו
נֶצֶב מִפֶּשֶׁק קְבוּרוֹת
כְּבָדוֹת דֵּי הַצֶּרֶךְ לְדָרֶס.
קָצָר וְקִצּוֹן שֶׁעָרוּ נוֹצִץ.
דְּבוּר לֹא הָיָה נְחוּץ.
תֵּאֱמָנוּ צֵעֵד
וְהוּא דָרֶס בְּנִחַת קָהָה
בְּטָנִים רְכוֹת
תּוֹכְעוֹת מִשְׁהוּ
צוּרֵחַ רְחוּק.
כֶּמֶה מְנוּחָה הָיְתָה בִּידִיעָה
שֶׁרַק עַל הָרֵעַ אֶפְשָׁר לְסִמֵּךְ.

הַמָּקוֹם שֶׁתַּעֲזֹב

הַמָּקוֹם שֶׁתַּעֲזֹב אוֹתוֹ לְזִמְנ־מָה,
לְצֶרֶף הַשְּׂרָדוֹת,
הוּא לֹא יִשְׁאַר כְּמוֹ.
לְרִגְלֶיךָ יִתְרוֹצֵץ הַכֶּלֶב הַזֶּקֶן, קָצוּץ רֶגֶל וְזֶנֶב,
מִרְחוֹק יִבְקַע בְּכִיוֹ שֶׁל הַתִּינוֹק שֶׁנִּחְנַק בְּעֶשֶׂן הַתַּנּוּר.
לְעִינֶיךָ תִּנְתַּח הָאִשָּׁה הַמְשַׁעֲמָמֶת לְשָׁנִים עֶשֶׂר נִתְחִים
שִׁישְׁחָלוּ עַל שְׂפוּדֵי הַפְּרָפְרִים וַיֵּאָכְלוּ לְעִינֶיךָ
נוֹטָפֵי שֶׁמֶן וּבֶשֶׂם מְכָר.
סוֹסִיךְ הַמִּתְאַשִּׁים יִחָצוּ עַד בְּטָנָם יָם אָדָם.

הַמָּקוֹם שֶׁתַּעֲזֹב אוֹתוֹ לְזִמְנ־מָה
הוּא לֹא יִשְׁאַר כְּמוֹ.

שָׁלַל

מְתוֹצָצֶת בְּרוּחוֹת
מְחַוִּירִים מֵרֵב רָעָב
עַם נִתַּח הַשָּׁלַל הָאָכִיל
חֲזָק בְּפֹה.

”הַשְּׁלִיכִי! הַשְּׁלִיכִי!” הָרוּחַ צוֹרַחַת
אֲבָל לֹא מִשְׁאִירִים שׁוֹם דָּבָר בְּצִלְחָתָהּ,
וְגַם אֶת הַשָּׁלַל הַמְרָעֵל, הַמְרָעִיל.

יְבוֹאוּ

יְבוֹאוּ, יְבוֹאוּ הַנְּצָבוֹת בְּנִגְהָ,
פּוֹרְשׁוֹת זָנֵב טֹס
מְהֻלְכוֹת נְטוּיֹת גָּרוֹן
עַל חֶבֶל הַקְּפִיצָה שֶׁל הָאֶפֶק,
יַחֲלִיקוּ מִתְשׁוֹת
עַל הַפְּשׁוּק שֶׁל רַגְלֵי הַמְּנַצֵּחַ,
יִתְפָּגְרוּ בְּעֵינֶיךָ
הַמְתַּקְּשׁוֹת לְחַיִּיד.

יהוי

בגדתי בעץ שנשא את העריסה הראשונה.
נטשתי את הנדר הצר, בגאווה הסתוללת.
תלשתי את הצדפות השחורות
המבינות במתיקות המים.
מחקתי מאד את הקרס כחלחלי הצללים, מה
שכחתי
את זמרתם הרחקה עם ריח חרציות ושמיר הבר.
כחשתי באבן העליונה.
בגדתי בבזלת
והיא מתגלגלת ומתגלגלת.

לִשְׂאֵת בְּשָׁנִים

לִשְׂאֵת בְּשָׁנִים אֶת הָאֲשָׁכּוּל הַלֹּא מְבָרָר, הָעֵטוּף בְּשֶׁק, כְּמוֹ חֲתוּל.
לְגֵרֶשׁ בְּסִבְלָנוֹת שֶׁל זֵנֵב חֲמוֹר אֶת לְהִקּוֹת הַזֶּמֶר שֶׁל הַיִּתּוּשִׁים.
לְהִשְׁלִים בְּחֻכְמָה שֶׁל רִמּוֹן עִם הַטְּרָדוֹת שֶׁל זְבוּבוֹנִים וְרִמּוֹת.
לְהִתְעַלֵּם בָּתָם שֶׁל תִּינוֹק מִהַשְׁחָר־צֶהָב שֶׁל הַדְּבוּרִים.
לְהִאֲמִין, לְהִאֲמִין בְּמַתִּיקוֹת שֶׁל הַנֶּשֶׂא עַל הַשָּׂכָם בְּשָׁנִים,
לְקַטֵּף בְּחֻשָּׁאֵי עֵנָב וְלִשִּׁים אוֹתוֹ בְּפֶה הָאֶהוּב.
לֹא לְבָרֵר.

אנחנו

למחוק קו זה

|

יונה

כַּאֲשֶׁר תִּשְׁמַע מִן הַהָרִים צְפִירַת הַפּוֹגָה
אֶפְרַח מִן הַצֹּהַר
לְנַחַת עַל צִמְרַת הַחֲרוֹב הָרֹאשׁוֹן.
רֵיחַ זְכוֹרֹתוֹ יִפְרִיחַ מִמְּנִי לַשָּׁעָה קְלָה
תּוֹלְדוֹת קִנִּים הָרוֹסִים וְגוֹזְלִים מְנַפְצִים.

הִרְאָה לִי

הִרְאָה לִי שׁוֹב אוֹתָן הַתְּמוֹנוֹת
שֶׁל אֲנָשִׁים בְּמִכּוּנֵי סְגוּרָה.
אֲנִי צְרִיכָה לִהְיוֹת מוֹכֶנָה.
עֵינַי שֶׁל יֶלֶד מִתְּבוּנָה בְּפָנִים מְרֻסָּקוֹת שֶׁל אָחִיו הִרְאָה לִי.
אֵל תִּכְסֶּה עֲרֻמַּת גּוֹיֹת חֲרוּכוֹת.
אֲנִי צְרִיכָה לִהְיוֹת מוֹכֶנָה.
לֹא בַּחֲלוּמוֹת, לֹא לִפְנֵי הַשָּׁנָה,
כְּמוֹ שֶׁהֵיטֵי נִהְרָגְתָּ עִם אָחִי בַּמִּלְחָמָה הַהִיא,
לִילָה לִילָה קָרְבִי מוֹקָאִים מִבֶּטְנִי
וְמִשִּׁים מִדְּגִדְגִים בָּהֶם
וְקוֹלִי מִשְׁתָּק.
הִרְאָה לִי בְּהִקֵּץ, בְּטִלְוִיזְיָה,
אֵיךְ אוֹמֵר אָב קִפְצִי מִהַחֲלוֹן וְרוֹצִי.
אֵיךְ אָדָם אֶקְדַּח אוֹיֵב אָחִי.
הִרְאָה לִי אֵת זֶה שׁוֹב.
אֲנִי צְרִיכָה לִהְיוֹת מוֹכֶנָה.

שִׁיר יֶשֶׁן ו־12 הֶרְהוּרִים עַל יוֹנָה

יוֹנָה פְּרוּעָה, פְּעוּרַת מְקוֹר, בְּיוֹם שָׂרֵב,
לִיד שִׁירֵי הַבֶּשֶׁר שֶׁהוֹתִיר הַכֶּלֶב.
מִנְקֵרֶת, מְקַנְקֶרֶת, עִם נְמִלִּים
נִצָּה כְּאַחַד הַנְּצִיִּים.

1

הָיִית מְקַסִּימָה
כְּשֶׁהָיוּ לָךְ רִיסִים רוֹטְטִים
וְצוּאָר עָנָג
וְכֵלָךְ נִחְפִּית בְּכֶסֶף
תָּמִים.

2

הָיִית מְעַקְרָךְ מְלֹאךְ?
נַח כָּךְ
בְּיָד חוֹלְמָת
לְהַפְרִיחַ
שָׁלוֹם שָׁלוֹם.
לָמָּה רָצִית אֶת לְצֹאֵת מִהַצְהָר?
רָצִית לְהַבִּיא הַבִּיתָה עֶטוּר?
מִשְׁכָּה אוֹתָךְ הַשְׁמָמָה הַכֹּחַ לְחַלָּה
שְׁנִירָאֲתָה כְּמוֹ טֹהַר?
הִתְחַשֵּׁק לָךְ לְהִתְעַלֵּף מִמַּחְלָטוֹת?

3

עוֹרֹךְ לִבְנֵי מִדֵּי.
הַשָּׁמַשׁ שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם
תִּלְטֹף אוֹתָךְ יוֹם שָׁלֵם.
שָׁבוּעַ לֹא תוּכְלִי לִישֹׁן מִהֲכֻוִּיּוֹת.

4

שָׁנִים שָׁנִים יֵצְאוּ מִן הַתִּבְה
מִמְצָמְצִים.
לֹא מִיד הַתְּחִילוּ לְטֹרֵף.

5

הוֹכַחְתָּ שֶׁהַמְּבוּל לֹא חָסַל אֶת שְׂרָשֵׁי הַזֵּיתִים.
עֲמֹק יוֹתֵר בְּאֲדָמָה הַזֹּאת שָׁרֵשׁ הָרָע.
עַל אֵיזָה תְּפוּחַ סָדוּם אֶת עוֹשֶׂה אֲהַבָּה?
עַל מָה אֶת בּוֹנָה?

6

לְבָנוֹת קֵן
לְשֹׁמֵר עַל הַגּוֹזְלִים
מֵאֵחַ
מִגֵּץ
מֵרוּחַ בַּעַץ
מִהַבְּרָק
מִהַדְּבוּרָה
מֵעֵין־הָרָע
מִמִּגְפָּה
מִמַּכַּת בְּכוֹרוֹת

מִמּוֹת בְּמִלְחָמָה
מִיוֹנִים אַחֲרוֹת
מֵאַחֲיהֶם הַגּוֹזְלִים
וּמֵעֲצָמָם.

7

וְהָאֶרֶץ מְלֵאָה נְמָלִים
שְׁחֹרוֹת, לְבָנוֹת וְכוֹתְבוֹת,
מִהֶן מְעוֹפּוֹת וּמִהֶן בּוֹנוֹת קָנִים.
הַכְּנָסִי, יִפְרְשׁוּ עָלֶיךָ כָּנָף,
לְהַשְׁתַּתֵּף בְּשִׁיחָתָן הָעוֹקְצָנִית
לְמִצָּא מִשְׁפָּחָה.

8

תִּסְפְּרִי כַּמָּה נִשְׁאָרוּ לָךְ בַּבַּיִת.
תִּלְמְדִי לְצָרָתִי.
תִּרְצִי לְנֶקֶם.
גְּרוּגֶךָ יִתְחַזֵּק וְיִתְקַשֵּׁשׁ.
קוֹלֶךָ יִתְעַבֶּה.

9

סִפְּרוּ שְׁשֻׁמְרָה עַל הוֹפְעָה יוֹנִית
גַּם בְּחֹדֶר הַמִּיּוֹן, לְמֵרוֹת
הַהִקְרָנוֹת, הַחֲדִירוֹת וְכָל זֶה.
אַחֲרֵים סִפְּרוּ עַל שְׁאָגוֹת
דּוֹקָא כְּשֶׁהִטְפוּל נִגְמָר.

תצאי כּבר מעצמך, יונה מפנקת!
 תהיי מקורית דוקרת.
 תרקדי בקצב החדש!
 תתלכדי עם כח מנחם!
 תצביעי עם הראש אל הקיר
 כּך
 למדו אותך לסמך רק על הטרופ.

ועכשו תפתחי את הטלויזיה:
 נשים מכל העולם מגנות אותך
 צועקות "ערביה פלסתיני" בלהקה.
 הן צעירות ויפות-נפש ממך.
 את שם, כמו במראה דוברת,
 נואמת על שלום ואהבה בקול צרוד
 מנקרת, מקרקרת, נצה כאחד הנצים.

מתי ישבתי על המדרגות החמימות ברוח,
 האויר היה מלא זרעוני סביונים,
 הכלב רובץ לצדי שבע ומלטף,
 יונה פרוצה, פעורת מקור
 מזיזה במקורה את צלחת הפח
 קרובה אלי מאד.

מסטיק

אִישׁ לֹא רָאָה מֶה שֶׁעָשִׂיתִי בֵּינְתִים לַיָּד הַגָּדֵר.
אֲנָשִׁים עָסְקוּ בְּהוֹבֵלֵת פְּסִנְתָּרִים וּשְׂטִיחִים
לֹא לָהֶם, בְּהִרְתָּחַת מִי הַשְּׂתִיָּה.
אֲנָשִׁים אַחֲרִים הָלְכוּ עִם יָדִים לְמַעַלָּה.
זֶה לֹא הָיָה חֲלוּם. כָּל-כֵּן יָבֵשׁ לִי בִפֶּה
וּמִי הַשְּׂתִיָּה עוֹד רוֹתְחִים
וּבִכָּן מִבְּעַד לַגָּדֵר אֲנִי עוֹשֶׂה מְסָחֵר בְּשִׁפְתַי יָדִים:
מְסָטִיק מִפֶּה רָטֹב לִפֶּה יָבֵשׁ תְּמוּרַת פְּרוּסָה
עִם חֲמָאָה מְלוּחָה מִהֶחֱבִילוֹת שֶׁבָּאוּ מֵאַמְרִיקָה.
אֲנִי מְבִיטָה בָּהּ וְהִיא בִּי, לוֹעֲסוֹת, לֹא מְחִיכוֹת.
זְבוּבִים שֶׁאֲכָלוּ מִגִּלָּה מְעִינִיָּה מְתִישָׁבִים עַל עֵינִי.
מִי הַשְּׂתִיָּה שֶׁרְתָּחוּ כֶּבֶד פּוֹשְׁרִים.
כִּכָּה זֶה הָיָה בִּיּוּלִי 1948
כְּשֶׁפָּנּוּ אֶת הַנָּשִׁים וְהַיְלָדִים מִהַדְרֹם לְיָפוֹ הַכְּבוּשָׁה
וּמִשְׁנֵי עֲבָרֵי הַגָּדֵר הִסְתוּבְּבוּ פְּלִיטִים מְכַל הָעוֹלָם.

תְּהִיָּה לָנוּ מְדִינָה

תְּהִיָּה לָנוּ מְדִינָה, אֶת הַסּוּד הַזֶּה
סִפֵּר לַהוֹרֵי הָאִישׁ הַזֶּר מִהֶרְדִּיו,
אִישׁ מִפְּחִיד, יוֹדֵעַ הַכֹּל, בּוֹכָה חֲזָנוֹת בְּשִׁבְתּוֹ.

עַל זֶה הֵם לֹא הִתְנַכְּחוּ.
בִּיחָד, וּבְשִׁלּוֹה נְדִירָה
הִקְשִׁיבוּ לְאִישׁ שְׁאֵמֵר אֲרָצוֹת הַבְּרִית
שֶׁל אֲמִרִיקָה בֶּן רוֹסִיָּה בֶּן גִּיאֹטְמֶלָה בֶּן
וְעוֹד אֲרָצוֹת שְׁאֵפְלוּ אֶלְבוּם הַבּוֹלִים לֹא מִכִּיר.
תְּהִיָּה לָנוּ מְדִינָה, אָמְרוּ לִי שְׁנֵיהֶם,
אֵה, בִּיחָד.

בִּבְקָר יֵצְאֵתִי לְרֹאוֹת אִם כָּבֵר יֵשׁ מְדִינָה
וְרֹאֵתִי שְׁעֵזְרָא עוֹמֵד לִיד הַפֶּדֶס עִם רוֹבָה.
עֵזְרָא, אָמַרְתִּי, כָּבֵר יֵשׁ לָנוּ מְדִינָה!
כָּבֵר לֹא צָרִיךְ סְלִיקִים וְעֵצָר!
לֹא צָרִיךְ לְהַחֲבִיא כְּדוּרִים שֶׁל אֶקְדָּח
בִּילְקוּט בֵּית הַסֵּפֶר שְׁלִי!
הֵאֵם עֵזְרָא שָׁמַע?

עַל רִצְפַּת בֵּית הָעָם שָׁכַב אוֹרֵי גִנְנִי, נִהַג מְכוֹנִית הַחֶלֶב,
מִכֶּסֶה בְּסֻדִּין שָׁחַר, אֶפְלוּ הָרֹאשׁ.
עַל הַרְצָפָה דָּלְקוּ שְׁנֵי נְרוֹת אִם כִּי לֹא עָרַב שִׁבְתּוֹ.
יָרוּ בּוֹ בִּכְבִּישׁ שֶׁל יְהוּד, אָמְרוּ וְאָמְרוּ.
יְהוּד יְהוּד יְהוּד, הִדְהִדוּ קִירוֹת בֵּית הָעָם.

בִּיהוּד, כְּשֶׁנוֹסְעִים בְּקוֹ דְרוֹם יְהוּדָה,
רוֹאִים הֶמוֹן יְלָדוֹת בְּשִׁמְלוֹת וְרִדּוֹת עַד מְאֹד.
הֵן רְצוֹת וְקוֹפְצוֹת כְּכֹה, בְּשִׁמְלוֹת,
עִם כָּל הַיָּרֵד הַזֶּה הַמְּחַרֵּד.
יְלָדוֹת שֶׁל יְהוּד. מְדִינָה לֹא בְרוּרָה.

דיאלוג

במטה הצרה הזאת
לִיד קיר חמר מלא שקערוויות
מחלות לעכבישים ושוממיות
אם אתהפך אפל לים.

במטה הצרה והקשה הזאת
האם באת לדעת אותי, יא חביבי,
או לנפץ את ראשי
ונאת ראש עוללי אל הכתל?

המטה הזאת היא שלי!
איך לא הרגשת זאת מזמן,
זבובה מבריקה, אכזרית.

אינני זקוק לשיריך.
לי נחויץ המקום במטה
של הורי.

בטעות באת לישן כאן.
הנומת הכלה לא שלך היא!
למה קרעת את קורי?

בְּמִשָּׁא וּמִתָּן

בְּמִשָּׁא וּמִתָּן, אָנָּה, בְּכָל זֹאת
בְּקִצָּת מִתָּן. זֹאת הַפְּעֵלָה הָאֲצִילִית
שָׁבָה עֶסֶק מַחְמַד בְּרָקִיעַ הַשְּׁבִיעִי
מְלוּוָה בַּחֲיוּף סִפְקָנִי שֶׁל מוֹסֶה:
"הֵם לֹא יַעֲמְדוּ בְּזֶה. לָמַד מִנְסִיוֹנִי".
וּמִסְפֶּרֶת אֲגִדַּת הַמַּעְרָאג' שְׁפָף,
בַּחֲשׂוֹבֵי חֲמֵשׁ פָּחוֹת חֲמֵשׁ פָּחוֹת חֲמֵשׁ
מַחְמַד הַנְּבִיא נוֹלֵד וְהַתְקַדֵּשׁ.

אֲבִרָהֶם אָבִינוּ הָיָה אָבִי הַמִּתְמַקְּחִים.
הוּא לֹא צָרַב אֶת לְשׁוֹנוֹ בְּגִחָלִים
וְלֹא אָכַל עוֹגוֹת צוּאָה. הוּא לֹא נִצָּלַב
וְלֹא הִלָּךְ עַל מֵיִם. בַּחֲשׂוֹבִים הָיָה עוֹסֵק
חֲמֵשׁ פָּחוֹת חֲמֵשׁ פָּחוֹת חֲמֵשׁ
כְּשֶׁנִּסָּה לְשֹׁמֵר עַל מָה שֵׁיִשׁ.

וּבִכֵּן מִשָּׁא וּמִתָּן, הֵּה בְּמִשָּׁא וּמִתָּן
נִהַל אֶת עוֹלָמָךְ, רִבּוֹן,
לָמַד אֶת הַנִּשְׁמָה לְהִתְמַקֵּחַ.
אֵל תִּדְקֶדֶק בְּסִפְרוֹת הִירְקוֹת הַחֲתוּמוֹת עַל הַזְרוּעוֹת
נוֹשָׂאוֹת הַפֶּקֶלָאוֹת, שְׁעָה שְׁנִיתִנְהַל עַל הַגְּשָׁרִים הַעֲצוּבִים,
גְּשָׁרֵי הַדָּם, שְׂבִין הָאֶלֶף הַשָּׁנִי וְהַשְּׁלִישִׁי לְסִפְרֵתָם.

הַעֲז

עַל הַסִּפּוּס בְּאַטְלִיז בְּעִיר הַמְּזֻרְחִית
יֵשֵׁב רֹאשׁ לֹא גָדוֹל, מְתַלְתֵּל קֶצֶת,
שֶׁל עֵז שְׁחֹרָה אַחַת
מֵאלוֹ שֶׁמְקַפְּצוֹת אֶצְלָם בְּקִרְסָלִים יְדָקִים
עַל קִירוֹת הָאֶבֶן שֶׁל הַמְּדָבָר.
הָעֵין שְׁלֹה הִיְתָה פְּקוּחָה
וּבְעֶקֶר
עֵינָהּ.
הָעֵין שְׁלֹה הִיְתָה פְּקוּחָה
וְעֵינָהּ
נִפְּשׁ.
הָעֵין שְׁלֹה הִיְתָה פְּקוּחָה
וּבָהּ הָעוֹלָם
שֶׁל הוֹרְגִים.

עַל הַמְּדָרְכָה עֶמֶד גָּדִי.
וְהָעֵז הָאֵם הִיְתָה שֵׁם
אוֹ לֹא הִיְתָה.

הַתְּנִים

כְּשֶׁבִּיּוֹם וּבִלְיָלָה אֲנַחְנוּ יוֹנָקִים
צְפִירוֹת שֶׁל כָּלִי רֶכֶב בְּלִתִּי-מִזֵּהִים
טָסִים עַל הַכְּבִישׁ בְּלִי כּוּזָן, אֵין אוֹנִים,
בְּקוֹלוֹת יְכָבָה עוֹלִים וְיוֹרְדִים

כְּשֶׁבַּחוּץ שׁוֹב נִשְׁמַעַת אוֹתָהּ יִלְלָה
שֶׁל שְׁכֻנָּתֵנוּ פְּרוּעַת הַשָּׁעַר, הַמְטַרְפֶּת
שְׂרָצָה צוֹרַחַת בְּרָחוּב וְקוֹלָהּ
בְּתוֹכֵנוּ מְזִרִיק בְּהִלָּה מִשְׁתַּפֶּת

כְּשֶׁמִּחְנוּ נִבְהֵל כְּמוֹ עֵינֵי תִרְנַגְלֶת
שְׂבָאֵמָצַע נִמְנוּם נַחֲטָפָה מִהֶלּוּל
וְהִיא מְפַרְפֶּרֶת בַּחֲסֵר יִכְלֶת
פּוֹעֶרֶת מְקוֹר מִשְׁתַּק מְבַלְבּוֹל

אֲזַ תִּנִּי יִלְדוּתֵנוּ חוֹזְרִים לְהַקִּיף
אֶת תְּרִיסֵי הַדְּקִים שֶׁל הַצִּרִּיף הַיָּשָׁן
בְּרַעַל קִדְחַת, בּוֹעֵם מְצִיף
בִּילָלוֹת שֶׁל שְׂמָמָה וְחֶרֶבָן.

יֵשֶׁר

יֵשֶׁר? ! זֶה יֵשֶׁר !
עָנָה יְדִידִי הַחֲנוּנִי
בְּעִיר הַמְּזֻרְחִית,
כְּשֶׁשָּׁאַלְתִּי הֵיכָן אֶמְצָא כָּאן
חֶלְפָן מְטִבֵּעוֹת יֵשֶׁר.
הוּא הוֹרִיד מֵאֲזֵנוֹ אֶת הָעֶפְרוֹן הַצָּהָב
וְהֶרְקִיד אוֹתוֹ עַל אֶצְבָּעוֹ בְּזִרְיוֹת
כְּדִי שְׁאֲרָאָה אֶת הַלֵּהטוֹט
אַחַת וּלְתִמִּיד
וְלֹא אֶתְבַּלְבֵּל.

לפני

זמן רב לפני שגופנו ימות וכל חלומותינו יכלו
וכל שאיפותינו כעשן סיגריה ינשפו
ובשרנו שצבעו כזה או אחר ימס בעפר

הכעס, הקנאה והשנאה כבר
פיצו בנו את תולעי הרקב.

מַעֲשֵׂה

ויאמר קין אל הבל אחיו ויהי בהיותם בשדה
ויקם קין אל הבל אחיו ויהרגהו. (בראשית ד ח)

וַיֹּאמֶר קַיִן אֶל הָבֶל אָחִיו:
קַיִן. אָדָם. שֵׁן. עֵין.
סְנוּרִים. לְקוֹי. תְּקוּעַ.
לֹא דְבוּר. תְּקֻלָּה. נִסְתָּם
פְּכָפוֹךְ הַמַּעֲנִוֹת.
עֶרֶךְ קָשׁוּי. שֹׁעַר סְמוּר.
יְתוּשִׁים נוֹעְצִים דָּם רוֹעֵשׂ בְּאֲזָנִים
שָׁפָה אַחֲרֵת, מַפְשָׁלֶת, שְׁפַת
הַלֵּא. לֹא שֹׁאֵת. קַיִן בִּשְׂדֵה, קַיִן. שְׁמֶשׁ
מִכָּה. בְּלִי אִם. בְּלִי מָה. מִהָר.

גבול

כָּאֵן לֵיד מְקוֹרוֹת הַיַּרְדֵּן,
שָׁהָה לִי כָאֵחַ מְרַכֵּיב עַל כְּתִפָּיִם
צוֹעֵד בְּכוּוֹן הַיַּחֲדָד,
הַתְּעוֹרְרָתִי מִנְהִיגָה טְרוּפָה
בְּמִקְוֵם שָׁחוֹן וְזוּמָם,
וְלֹא יָדַעְתִּי הֵיכָן בְּחַיֵּי וּבְחַיֵּיכוֹן
עוֹבֵר קוֹ הַגְּבוּל
בֵּין כָּרִי הַנְּדִיבוֹת הַפּוֹרֶה
לְשֵׁטַח הַמִּמְקָשׁ חֲלָשׁוֹת.

נולדנו כאן

נולדנו כאן
להיות צעירים
בארץ צעירה
בלי סבים, סבתות והורים
בלי לה
בבית הילדים
עמד במרכז החלל
סיר אמיל גדול
מצפה שיתמלאו צפיותיו
ובחוץ, ליד חדר האכל
השתרע הדשא הגדול
יחוריו קצרי השרשים
ממהרים להצטופף יחדו.

אַנְחֲנוּ

אַנְחֲנוּ שְׁחַדְלָנוּ
לְהַגִּיד אַנְחֲנוּ נִמְסְנוּ עִם הַשֵּׁלֶג
שֶׁל אֶלֶף תְּשַׁע מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים בְּצִנֵּעַ הַגְּדוֹל
כְּמוֹ אֲבָקַת חֶלֶב נִמְסְנוּ בְּקֶפֶה בְּרוּזֵילָאִי
מִהֶחֱבִילוֹת שְׂבָאוּ מֵאַמְרִיקָה. קִדְּם בָּא אָכַל –
נִקְנִיק הוֹנְגָרִי, שְׂמוּרֵי אֲנָס, לִיקֵר אוֹכְמָנוּיּוֹת –
אַחַר כֵּן בְּגָדִים: כּוֹבֵעַ קְטִיפָה עִם רֶשֶׁת לְפָנִים
הַמְקַמְטִים שֶׁל אִמִּי הַשְׂכוּלָה, אִמִּי הַבּוֹכָה
עַל עֲרֻמוֹת שֶׁל תַּחְפוּשׁוֹת
שְׂאֲנִי עוֹד לוֹבֶשֶׁת בְּעָרֵב שַׁבָּת
כְּשֶׁאַנְחֲנוּ מְנֻסִּים לְשִׁיר אֶת הַשִּׁירִים שֶׁל אָז
וְהַקּוֹלוֹת נִפְרָמִים.

נשככת

נשככת פתאם באמצע הדרך
הארץ שלי, כמו גב קרח של אתון ולדנית,
אחריו ורק אחריו נשרך מבטי הנעול נעלים כבדות
בקילומטרים האחרונים של עליות וירידות.
נופי היחיד.
ואני מחיכת לדקר את אחוריה בזרדים
לפני שיתנפחו רגלינו
ולא נצליח להגיע למקום שאפשר
בו ללדת בשקט.

בְּשִׁעָה זוֹ

בְּשִׁעָה זוֹ שֶׁל שְׁחֵרִית מְפִנֶקֶת כְּסֻתּוֹת
וְצִפְּרִים חִדְּלוּ מְלַצִּיץ צִיּוֹן צִיּוֹן
נִפְתָּחָה כִּנֶּף הַדֵּלֶת, וּמִבֶּט בֶּן מֵאָה אִמָּהוּת
נִכְנָס עַל קִצּוֹת נֹצְרוֹתָיו
לְהַעִיר יְלָדִים לְמִלְאכָת יוֹמָם הַנִּמְאָסֶת,
מְלֻטָּף אֶת הַכֶּתֶם הַלֵּחַ
שֶׁהִשְׁאִירוּ שְׂפָתַיִם תְּפוּחוֹת עַל צִפִּית הַכְּרִית,
אֶת הַנְּחִירִים הַמוֹצִצִּים בְּהִתְמַכְרוֹת אֲוִיר לֹא מְאוֹרָר,
אֶת הַשְּׁעָר הָעֵבֶה, הַמְּסֻלָּס, שֶׁצִּמַּח פְּתָאִם עַל הַשּׁוֹק
וְאֶת הַגִּדָּל הַמוֹזָר שֶׁל הָרֶגֶל.
בְּשִׁעָה זוֹ נִסְגְּרָת הַדֵּלֶת.

בְּשׁוּדָה

שְׁמוֹת שֶׁל פְּרָחִים וּפְרָפְרִים, לֹא שֶׁל סִגְנוֹנוֹת רְהוּט,
בְּקִיאוֹת תְּמַהוּנִית וְחִסְרַת תּוֹעֵלֶת זֶה
בְּתַחוּמֵי הַיִּרְקִים הַהוֹלְכִים וּמֵאֲבָדִים אֶת שְׂיֻכוֹתָם
גּוֹרֶמֶת אֵי-נוֹחוֹת לְשֹׂאֵר הַמְטִילִים, לְשֹׂאֲרֵי בְּשָׂרֵי וּלְעֶצָמֵי.
אִיזֹו לֹועֶזֶת פּוֹלְטוֹת שְׂפָתֵי כְּשִׁזְרוּעוֹתֵי נִפְרָשׁוֹת
לְהִתְחַבֵּק עִם דְּנָאִית-פְּרָחֵי סְדוּם,
פְּלִיטַת יְלָדוֹת בְּאַרְץ-יִשְׂרָאֵל כְּמוֹנִי?

תְּקוּעָה כְּכִלּוֹנָס בְּשִׁטַּח הַיִּרְק הַהוֹלֵךְ וּמִתְאַבֵּד לְעֵינַי
אֲנִי נִפְרָדֶת בְּזִרְעוֹת חִלּוּלוֹת וּבְלִשׁוֹן מְקַרֵּשׁ
מִהִיצוּרִים הַזוֹחֲלִים, מִתְעוֹפְפִים
וּמְזֻמְזָמִים אֶת פְּזֻמוֹנֵי הַזְמָן
שְׁאִינֶנִי רוֹצֶה לְדַעַת אֶת שְׁמָם.

אַרְץ כְּחוֹשֶׁה וּנְחוּשָׁה

אַרְץ כְּחוֹשֶׁה וּנְחוּשָׁה צוֹעֶדֶת אַרְבָּעִים שָׁנָה
לְאֶרֶץ שְׁפַת הַיָּם. שָׁמָּה יִדְעֵנִית
מִצָּפָה אֶת הָעוֹר הַפְּלִיט בְּרִקְוֵעֵי נַחֲשֶׁת.

אֵיךְ הָיָה קוֹרֵן וְאֵיךְ מִצְלָצֵל הָיָה אוֹתוֹ צְפוּי
אֶל הַרוֹאָה בְּאַחוּרֵי גִבֹּךְ הַמְּשִׁתָּן לְרֹאנָה!

כָּעֵת מִתְהַדְּקֶת עַל סְנַטְרֹן וּסְבִיב שְׁפִתֶיךָ
גִּזְרֵת הַנְּחֻשֶׁת כְּמוֹ שְׂרִיזֹן קִשְׁקָשִׁים.

בְּהִתְאַמְּצוֹת לְחִידָה מִתְקַלְפוֹת שְׁפִתֶיךָ,
נְחֹשֶׁף הַקֶּלֶף, נוֹשֵׁר הַטִּיחַ,

וְכָל אֶחָד יָכוֹל לְרֹאוֹת אֶת הַקִּמְטִים.

מפרזלים

אֲנָשִׁים מִכִּירֵי סִבְתָּא רַק מְסַפְּרִים –
"סִבְתָּא" מְלָה, כְּמוֹ "טֹס" אוֹ "מְמוֹתָה" –
מִנְחִים כָּאן עַל הַמָּאָה הַזֹּאת

מִנְתָּחִים לְשָׁנִים-עֶשֶׂר שְׁקִי בֶּשֶׁר
שֶׁל הַגִּיוֹנוֹת סוֹתְרִים
מִצְלָפִים בְּשֵׁשֶׁת שׁוּטֵי הַשְּׂאִיפּוֹת
שֶׁל יָמֵי הַמַּעֲשָׂה.

וּבִיּוֹם שְׂשִׁי בְּעָרֵב
אֵין לָכֶם בְּמָה לְהֶאָחֹז
מִלְבָּד פְּסִי הַבְּרוֹזֵל הַקָּרִים
שֶׁל הַמָּאָה הַזֹּאת

שֶׁם עָרֵב אֶחָד נִשְׁכַּבְתֶּם לְרוֹחַב
מִחֲכִים לְרַפְּכָת
כְּמוֹ לְמַכָּה שֶׁל אֶלְכוּהוֹל.

אַחֲר־כֵּן קָמְתֶם מִפְּרִזָּלִים,
מִזְלוֹת מְרַקְעִים
בְּרִיק.

הַמְלָכִים

הַמְלָכִים שָׁעֲלוּ וַיֵּרְדּוּ בֵּין הַפָּרָקִים
הָיוּ שׁוֹכְחִים וּמַבְלִבִּים אֶפְלוּ
אֶת הַשּׁוֹשְׁלוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל וַיהוּדָה
שֶׁנִּכְנְסוּ אַחַת לַתּוֹךְ הַשְּׁנִיָּה וַהֲסִתְּפוּ
עִם הַבְּרִיָּה וְעִם הַשָּׁלֶם שָׁלָהֶם.
רַק דְּבַר אֶחָד לֹא הִתְבַּלְּבַל אֶצְלָם
וְלֹא אֶצְלֵ אֶף אֶחָד בְּיָמֵם הָהֵם
מִי עָשָׂה אֶת הַיָּשָׁר בְּעֵינֵי אֲדָנִי
וּמִי עָשָׂה אֶת הָרָע בְּעֵינָיו,
כְּמוֹ שֶׁכָּלֶם יוֹדְעִים מִהַצּוּרָה
מִי מַהֲבָנִים חָתִידִּי וּמִי סָבוֹן,
מִי חֲפָפָה עִם שְׂמֻפּוֹ שְׁקָדִים
וּמִי עֲשֻׁתָּה בַּמִּכְנָסִים בַּפֶּתָה,
לְפִי הָרִיחַ.

פה

זו האצבע המורה. היא מן הפקעת התירה
את חוט מבטי המבין ראשונה.
עשר אצבעות מאמינות ברכתי סביבה
להובילני בזויות הישרות של העברית.

את ראשי הרפנתי בצפיה ציתנית
כשגהצה לצמותי סרטים פחלים ולבנים
על דפן הקמקום, מרטבים ברק פיה.

זו האצבע הנסדקת מפלים,
התופחת ממכאוב,
הגדמת.

תמונתה מעל מטתי.
ממנה נולדתי.

היא מזדקפת לעמתי ומורה לי
את הדבר הראשון:
פה.

כח

הִיָּה לָנוּ כַּח שְׁנוֹלֵד מִן הַנְּעוּרִים וּמִן הַזָּרוּת
לְצֶרֶחַ שִׁירִים לִפְנֵי הַשָּׁנָה בְּמַטָּה עֲשׂוּיָה מִבְּרֹזֶל
וְלִפְל בְּסוּפָם, כְּמוֹ טְרוּמָפֶּלְדּוֹר, אֶפְרָקְדֵן.

הִיָּה לָנוּ כַּח לְרֹכֵב עַל אוֹפִנִים עִם רִמָּה בְּרוּחַ הַצָּר
שֶׁבִּין מַצָּבוֹת מְכֻסּוֹת מַחֲטֵי אֲרָנִים לַחִים
בְּיָדֵים פְּשׁוּקוֹת – תִּרְאוּ! צַעֲקֵנוּ.

מִרְחוֹק, מִפְּרֶדֶס הַפּוֹמָלוֹת שֶׁמַּעֲבֵר לְכַבִּישׁ,
נַעֲנָה זְמִזּוּם מְנַמֵּם שֶׁל צָרְעוֹת,
גַּם הֵן דִּבְרוּ בְּשִׁפָּה לֹא מוֹבֵנֶת.

שְׁלֹשָׁה שִׁירֵי עָרֵב שֶׁבֶת

א

מְכוֹרְתִי הִיקָרָה ! רֵיחַ עָכוּר,
רֵיחַ שֶׁל חוֹר רַע נוֹדֵף מְקוּלָּף
שְׁמֵדֵי עָרֵב מְדַבֵּר אֵלַי
מְרַבֵּעַ, נוֹצֵץ, מְפָרֵס
מִהֶמְרָקֶע מַחְדִּיר לִי
נְשִׁיקוֹת לְשׁוֹן הָרַע.

זֶה מֵאֵז שְׁאֵת זֹלָלָת
וּמְקַלָּלָת, לֹא שׁוֹמֶרֶת עַל גְּזֵרָה.
מְכוֹרָה שְׁלִי ! כִּמָּה צָרָה
הָיִית וְכִמָּה עֲנָגִים הָיוּ מִתְנַיֵּף
וּמֵה תַּמָּה הִיתָה הַצִּמָּה.

ב

רֵיחַ מוֹזֵר נִדֵּף מִהֶדְבוּרִים.
רֵיחַ שֶׁל נֶמֶק מִהֶגְרָבִים.
רֵיחַ שֶׁל דְּאוֹדוֹרְנֵט בְּמַעְלִית.
רֵיחַ שֶׁל מְקַרֵּר מְקַלָּקֵל
שֶׁעֵבֶר הַפְּסָקָת חֲשָׁמֶל שֶׁל חֹדֶשׁ.
רֵיחַ שֶׁל נְמִישׁוֹת מִחֲלִיאָה.
כִּמוֹ נְשִׁיפָה מְקַבֶּה עֲצוּבָה, עֲצוּרָה,
עָלָה וּבָא מִהֶדְבוּרִים הָרֵיחַ שֶׁל לְשׁוֹן הָרַע.

אַרְצֵי הַמִּצְבָּרֶת, הַצּוֹרֶחַת, הֵלֵא מְרָצָה,
אֶרֶץ בְּמִרוּצֵת מוֹצְרֵי צְרִיכָה
וְצְרִיכָה וְעוֹד צְרִיכָה
הוּא צָרָה הוּא בְּאִיזוֹ צָרָה אֶת צְרוּרָה.

עֲלֵה מִפֶּלֶס הַכְּנָרֶת

עֲלֵה מִפֶּלֶס הַכְּנָרֶת
וְהוּא מִמְּשִׁיךְ וְעוֹלֶה וּמַמְלֵא וּמַנְחֵם
אֶת הַחֶסֶד שֶׁהָיָה מְצֻטָּבֵר שָׁם בְּמִשְׁךְ שְׁנַיִם
וְהָיָה מִמִּית אֶת הַדָּגָה וְאֶת כָּל חַי הָאָרֶץ
מוֹעֵף אֶת נְגִינַת הַכְּנֹר הַכָּחֵל
מִמָּרָר אֶת לַחֲוִתֵּינוּ.

עֲלֵה מִפֶּלֶס הַכְּנָרֶת!
רְצִיתִי לְצַעֵק, לְסַפֵּר שִׁישְׁמְעוּ כָּל־
וְרֵאִיתִי שְׂאִי־אֶפְשָׁר בְּאִימִיל לְחוֹ"ל
וְלֹא בְּשׁוֹם שְׂפָה אַחֲרֶת.

עֲלֵה מִפֶּלֶס הַכְּנָרֶת שְׁלָנוּ.
יֵרֵד הַמּוֹן הַגֶּשֶׁם שְׁלָנוּ
גֶּשֶׁם שִׁשְׁפֶּת אָמוּ הִיא עֵבְרִית.

מָתִי לְרֵאשׁוֹנָה רָחֲצָתָם בַּכְּנָרֶת?
אֲנִי בְּגִיל חֶמֶשׁ, חֲשׂוּפַת גּוֹף וְנֶפֶשׁ,
חֲלוּקֵי אֲבָנִים חֲלָקוֹת וְקִשּׁוֹת
עֲדִין מְכַשִּׁילוֹת אֶת כַּפּוֹת רַגְלֵי
הַמְּגִשְׁשׁוֹת לְמִצָּא יְצִיבוֹת.

לְאוֹר יָרֵחַ צֶהָב כְּפָרַח צֶבֶר
שְׁחִינּוּ לְרוּחָהּ בְּמִימֵי אֶהְבּוֹתֵינוּ
אַחֲרֵי יוֹם עֲבוּדָה מְגִיס נוֹטֵף זֶעָה.
בְּשִׁקִּיפוֹת שֶׁל הָרִי הַגּוֹלָן –
צְעִיפֵי אַחֲלָמָה סְגֻלִּים־וְרֹדְרִים –

הַבִּטְנוּ וְלֹא הָאֲמִנוּ.

וְאַחַר מֵרֶכֶב דּוֹהַר עַל הַהָר
חִיקָה הַדּוֹהַר הַתְּרַחֵק, מִיָּתֵר.

שָׁנִים גָּסָה לְעֵינֵינוּ
כְּמוֹ יְלֵדָה מִתְּבַגֵּרָת
מִמָּאֲנָת לַחַיּוֹת בְּגִלְלָנוּ,
הוֹרִים נֶעְדְּרִים.

וְהִנֵּה הַשָּׁנָה
פָּנִיָּה הוֹלְכִים וּמְלֹאִים.
שְׁמוּרָה נוֹשָׁנָה
בְּכַת עֵין שָׁלָנוּ
הַיּוֹם לַחָה מְשֻׁמָּחָה.

שֶׁלֶחַן כָּחַל

יְהִיָּה לָנוּ שֶׁלֶחַן גָּדוֹל וְכָחַל,
יְהִיָּה לָנוּ שֶׁלֶחַן עָרוֹךְ לְכָלֵנוּ בְּיַחַד,
שֶׁלֶחַן עוֹטָה אוֹר, עָגַל לְגַמְרִי.

וְנִשָּׁב לְיָדוֹ בְּיַחַד בְּעֶרֶב שַׁבָּת
מְרַפְּקֵינוּ נוֹשְׁקִים זֶה לָזֶה
בְּלִי אִמָּר, נְשִׁיקַת יוֹסֵף לְבִנְיָמִין,
וְנִשְׁיֵר אֶת הַשְּׁלוֹם עֲלֵיכֶם בְּלִי קוֹל
וְנִשְׁתֶּה אֶת יַיִן הַקְּדוֹשׁ מִהַכּוֹס הָאֶחָת
בְּיַחַד עִם הַמְּלָאכִים, לְפִי הַגִּיל.

הַשֶּׁלֶחַן אֵז יָשׁוּב וְיִסֵּב עַל צִירוֹ
דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ, וּבִלְיָלָה
נֹאמַר כָּלֵנוּ בְּיַחַד אָמֵן.

קצת היסטוריה משפחתית

קצת היסטוריה משפחתית

1

סבתי דבורה פרנסה את המשפחה מבשול סבון ומריטת נוצות.
אבי היה הבן הראשון אחרי שתי בנות מנמשות
ובנים שמתו בכל מיני מגפות.
שנה שלמה החזיקה אותו בבית עטוף בתוך כרית נוצות
ולא פתחה את החלונות.
אמי טענה תמיד שהוא היה ונשאר מפנק,
גם כאשר שפשף את תחתוניה על קרש כביסה.
לשם הוכחה היא ספרה שסבתא דבורה היתה שופכת מיד
את התה בחלב שלא היה לטעמו ומכינה לו תה חדש.
אף פעם לא שמעתי מאבי אף מלה על אמו.

2

אבי חזר אחרי דודתי האמצעית, הרזה והמכשרת
שלימים היתה אחות ראשית בבית-חולים בורשה.
היא ובנה ארתור נספו בשואה, כמו שאומרים
כשרוצים לא להרגיש.
אין פתחה אותו אמי חובבת הממתקים והמבגרת ממנו בשנתיים
אינני יודעת בדיוק. לפעמים אני מנסה לנחש.
אחר-כך נתנה לו לחזור אחריה שמונה שנים.
ליד הנהר היה קיוסק של גלידה
והמוכר היה נותן להם תמיד שלש מנות. ולמה לא שתיים?
"כדי לספר לאמא שלך איך אתם מתחלקים", ענה לאבי.

סְבִי מִצַּד אָבִי הָיָה יְדוּעַ בְּשֵׁם "הַיְּהוּדִי הַיָּשָׁר",
 לִכְן הִפְקִידוּ בְּיָדוֹ אֶת חֲלוּקַת הַסְּרִיפִיקָטִים לְאַרְץ־יִשְׂרָאֵל.
 לֵיד שְׁלַחְנוּ מִרְטָה סִבְתִּי נוּצוֹת וּבִשְׁלָה סִבּוֹן.

בְּתוֹ הַבְּכוּרָה, הַמְּנַמֶּשֶׁת בְּיוֹתֵר,
 קִבְּלָה סְרִיפִיקָט בְּשָׁנַת עֶשְׂרִים וְשָׁלֹשׁ
 וְאַחֲרֵי שָׁנָה שֶׁל רָעָב, מַחֲלוֹת וּרְעִידַת אֲדָמָה בְּאַרְץ
 הַגִּרָּה עִם מִשְׁפַּחְתָּהּ לְאַרְגֵּנְטִינָה.
 בְּנוֹ הָאֵהוּב, כָּלְתָהּ וְנָכְדוּ חֲכּוֹ אֶצְלוֹ בְּתוֹר שֵׁשׁ שָׁנִים,
 וְכִמְעַט אֶחָדוֹ אֶת הַמוֹעֵד.

בְּאַלְף תִּשְׁעֵי מֵאוֹת שָׁלֹשִׁים וְתִשְׁעֵי כְּתֻבָּה סִבְתִּי רִבְקָה, סוֹחֶרֶת עֲשִׂירָה לְשַׁעֲבֵר,
 לְאִמִּי הַקְּבוּצָנִיקִית, בְּתָהּ הַבְּכוּרָה: אוֹלִי כִּדָּאִי שְׁאַעֲלָה לְאַרְץ?
 לֹא כִּדָּאִי, כְּתֻבָּה לָהּ אִמִּי, אִישׁ לֹא יִשְׁרָת אוֹתָךְ כָּאֵן.
 לֹא הִיָּתָה חֲרֻטָּה בְּקוֹלָהּ וְלֹא שׁוּם צִבֵּעַ אַחֵר, חִי, כְּשִׁסְפָּרָה לִי עַל כָּךְ.

כְּשִׁדּוּדְתִי הַצְעִירָה נִיּוּרָה
 זֹאת שָׁרְקָמָה וְסָרְגָה לְפָרְנִסַּת הַמִּשְׁפָּחָה
 כִּי לֹא זָכְתָה כָּבֹד לְהִשְׁפֹּלָה
 בְּגִלְלֵי הַמָּצָב אַחֲרֵי הַמַּהֲפָכָה
 יְלִידָה סוּף סוּף בֵּת אַחֲרֵי שְׁנֵי בָנִים

היא קראָה לָהּ רַבָּקָה עַל שֵׁם אִמָּא שְׁלָה
זאת שִׁנְסָעָה לְבָדָה לְאוֹדָסָה לְחֹדֶשׁ לְרַחֵץ בַּיָּם הַשְּׁחֹר
מִיָּד לְאַחֵר שְׁלָדָה אוֹתָהּ, בְּתָה הַשְּׁלִישִׁית,
אַחֲרֵי הַתִּינוּק יַעֲקֹב שְׁמַת מְדִינַטְרִיָּה.

6

"כָּאן בַּקּוֹמָה הַשְּׁנִיָּה", אָמַר הָאִישׁ עִם הַזָּקֵן, וְצָעַד
עֲשָׂרָה אוֹ עֶשְׂרִים צָעָדִים עַל פְּנֵי הַמַּגֶּרֶשׁ הַגָּדוֹל וְהַשּׁוֹמֵם,
הוֹרִי צָעֲדוּ אַחֲרָיו. שֵׁם יֵשְׁבוּ וּבָכוּ עַל בָּנָם הַיָּחִיד.
אַחֵר כֶּף נָסְעוּ לְמַרְכָּז הָעִיר לְקִנּוּת פְּרָחִים וְשִׁלְט
עִם הַשֵּׁם וְהַמְשָׁפָּחָה וְהַתְּאָרִיכִים.
וְאָז הִתְחִילוּ לְהִסְתַּפֵּל הַצָּדָה וּלְבָרֵר:
אֵיזָה שְׁלֹט וְאֵילוּ פְּרָחִים יֵשׁ לְאַחֲרִים.
עַל הַמַּגֶּרֶשׁ הַהוּא, אֵז קָבַר אַחִים זְמַנִּי,
נִצְבָּת כִּיּוֹם קָרִית הַמְּשָׁלָה.
הַמַּצָּבָה שֶׁל אַחִי, שְׁאַחֲר־כֶּף עָבַר לְהַר הָרָצֵל,
נִרְאִית בְּדִיוּק כְּמוֹ שֶׁל כָּל הָאַחֲרִים.

7

כְּשֶׁלְּסִתּוּחִיָּה וְכַפּוֹת יָדֶיהָ כָּבַר מְלָאוּ כְּתָמִים חוּמִים,
אַחֲרֵי שְׁנוּאַשָׁה מְטָפּוּל בְּחוּלִים
וּמַהֲדָרָה בְּסָרִיגַת כּוֹבָעִים
כְּשֶׁהִתְבָּרַר שְׁאִין בַּעֲצָם מַה לְהַתְּגָאוֹת
בְּרוּסִית שְׁלִמְדָה בְּגִימְנָזִיָּה
הִתְחִילָה אִמִּי לְלַמֵּד אֶסְפֶּרְנֶטוּ.

רק אז נודע לי:
יחד עם הדרך בשומר הצעיר
ובוירים על שופנהאואר
האספרנטו הסעירה אותה
לפני שבעים שנה ויותר, ברובנה.

עכשו היא מדברת אספרנטו
עם המלאכים, בטוחה
שכל האחרים
שמדברים שם רק יידיש –
מקנאים.

8

"יש הכל", היתה אמי אומרת
כשהיינו שואלים אם יש
חרדל, משחת נעלים, רבה.

אשה שמנה, לא מתאפקת, מגזימה,
מתהללת בהבטחות
היתה אמי.

עשור שנים לאחר מותה
בלילה שנמשך יממה
אמר הדיל "יש הכל"
ואני שמעתי
את החלב המתוק בעננים
שהיו גדולים ופחוסים כמו שדיה.

הַנְּכִיחַ

יֵשׁ כְּאֵלֶּה שְׁמִינִים לְסֶרֶט, לְטִיּוֹל בְּמִדְבַּר יְהוּדָה,
קוֹנִיִּים פּוֹסְטֶר, פְּנִינִים, מְעֻרָּבֵל.
לוֹחֲשִׁים מַחְמָאוֹת.
הַנְּכִיחַ הָיָה לְאָבִי צוּרָה שֶׁל אֶהְבָּה,
צוּרָה שֶׁל הַתְּלַקְחוֹת
צוּרָה שֶׁל הַתְּמַסְרוֹת.
הַנְּכִיחַ הָיָה נוֹף מוֹלְדָתוֹ הַיְּהוּדִית-רוֹסִית.
מֵאֲזוּ שְׁצַמְחוּ לִי שְׂדֵים הָיִינוּ צוֹרְחִים
בְּמִטְבַּח שְׁעוֹת בְּעֵינֵינוּ שֶׁל אֱמֶת מַחְלֻטָּת.
”וְזֶה הַהֶבְדֵּל בֵּינִי לְבֵינֶךָ”, הָיָה אוֹמֵר לְאִמָּא
בְּשְׁעוֹת הַקִּטְנוֹת שֶׁל הַלַּיְלָה, מִתֵּשׁ וּמִטְהַר
מְשָׁעוֹת שֶׁל דְּבוּר נִלְהָב
וּתְשׁוּבוֹת שֶׁלֹּא לְעִנְיָן.
”וְזֶה מָה שֶׁיְהִיָּה כְּתוּב עַל הַמִּצְבָּה שֶׁלְךָ”,
הִיָּתָה אִמָּא עוֹנָה עַל כָּךְ,
מְקַנָּה לְהַמְשִׁיךְ וּלְהַרְגִּיז אוֹתוֹ.
אֲנִי מְשַׁעֲרֶת שְׂאֵחַר כָּךְ הִסִּיעוּ יַחַד
אֶת הַמִּטָּה הַכְּפוּלָה הַמְתְּקַפֶּלֶת.
אֲנִי מְשַׁעֲרֶת שֶׁכֶּךָ נוֹלְדָתִי,
מְקַצֵּף הַגְּלִים הַזֶּה.

הָאֱלִים אֵינָם זְקוּקִים

לֹא, הָאֱלִים אֵינָם זְקוּקִים לְסִפָּה נִרְאִית לְעֵין
בְּכָדִי לְכַעַס עַל בְּנֵי הָאָדָם
וּלְהַתְעַלֵּל בָּהֶם.
וְכֵן גַּם בְּנֵי זֹגֵג, הוֹרִים, יְלָדִים שֶׁהָיוּ לְאִנָּשִׁים
אֵין אַתֶּם דּוֹמִים לְשִׁית הַשּׁוֹשֶׁנָּה
שֶׁגַם בְּאוּגוּסְט יִפְרַח אִם יִתְמַסְרוּ לוֹ
שְׂבוּעִים-שְׁלֹשָׁה בְּאַפֵּן אֵינְטֵנְסִיבִי. לֹא,
אַתֶּם מְמַלְמְלִים בְּקוֹל שֶׁכָּלוּ קוֹצִים,
הַצְנוּרוֹת שֶׁבָּהֶם אַתְּ מְשַׁקָּה אוֹתָנוּ
עֲשׂוּיִים מֵעֲצָמוֹת שֶׁל מֵתִים.

וְאֵם

וְאֵם אוֹתִי תְדַלֵּל –
כְּמוֹ אֶת סִבְתִּי,
אֲשָׁכּוּל עוֹלָלֶיהָ רְמַסֶּת בְּגַת גּוֹיִים,
וְאֵם אוֹתִי תַעֲוִלֵּל
כְּמוֹ אֶת אִמִּי,
בְּסֶרֶה מְחַצֶּת לְאֶרֶץ,
אִם תַּחֲלִשְׁנִי –
טָפוּ, יָד מַעֲרֵפִי, סֶרֶטֶן צוֹלֵעַ, אֵל תִּלְקֹק לִי
אֲגָדוֹת עַל צֶמַח צְדִיק.
אֲפֹלוּ בַּחֲלוֹם הָרַע אֵינְנִי מְסֻגָּלָת
לְעַמֵּד כְּמוֹתֶן דָּם
וּלְחַשֵּׁב אַחֲרֵינִי שְׂאֵרִית וְעוֹד שְׂאֵרִית.

פֶּסַח עָלִי, חֵיט חָגֵר!
אֵל תִּגְזְרֵנִי!

הַעִיר שֶׁל הוֹרִי

עֲטוּפָה פְּרוּהָ חוֹמָה הָעִיר שֶׁל הוֹרִי בְּגִלוּיָהּ מַחֲפָה לְרִכְכָּת בְּרָצִינוּת.
צָרִיף לַהֲיוֹת רֵיחַ שֶׁל עֶשֶׂן. הָאֵם אֶפְשָׁר
שֶׁהוּא נִמּוּג מֵרֵיחַ נִפְתָּלִין שֶׁל מִמְחָטוֹת דְּקוֹת כְּרֶשֶׁת זִהְבָּה שֶׁל עֶפְבִּישׁ?
בְּנִקִּישָׁה נִטְרָק אֲרָנָק מַעוֹר שֶׁל קְרוֹקוּדִיל, נִחְלָצַת מְגוּפָה שֶׁל בִּירָה –
וּכְבֵּר זֹרָמִים, מְרַפְּרִים בְּכַפּוֹר רֵאשִׁי תְּבוּת קְטִיפָתִיִּים,
אִינְטִימִיִּים וְזָרִים לִי, כְּמוֹ שֶׁם מְשַׁפְּחָתִי מְלַפְּנִי הַנְּשׁוּאִין,
וּקְלִסְתָּרִים דּוֹמְמִי עֶפְעָפִים מְחַנְשָׁקִים לְשָׁלוֹם.
שֶׁלֹּשׁ אֲגָדוֹת רְתוּמוֹת לְכַרְפָּרָה מְפִשִּׁילוֹת פְּתָאֵם אֶת זִנְבָן
וּמְפִזְרוֹת מַעֲכוּזָן בְּפִתְאוֹת חֲרָדֵל מְהֻבֵּל,
סוֹלֶדֶת בְּבִהָלָה תְּהַלּוּכָה שֶׁל אִי־אֵלִים סְמוּקִי לְחִי,
מְנַפְּנִים דְּגָלִים, בְּלוּרִיּוֹת, תְּעוּדוֹת גָּמָר,
וּמְתוּכָחִים בְּכָל כָּחַם בְּחֻטְמִים סְתוּמִי עֶפֶר.
וְהִנֵּה הִרְכַּבְתָּ.
אַהֲהֵ, צָרִיף לַהֲיוֹת רֵיחַ שֶׁל עֶשֶׂן!
הָאֵם אִישׁ מִכֶּם אֵינוֹ מֵרֵיחַ רֵיחַ שֶׁל עֶשֶׂן?

שמות

שמות ועוד שמות תַּמְנוּנִיִּים, מְרַסְקִים, מְסִלְסָלִים
שֶׁהָאוֹמֵר אוֹתָם צוּהַל כְּמוֹ סוֹס בּוֹכָה בַּחֲלוּמוֹ.

שמות של רְחוּבוֹת, חֲבֵרִים לַפֶּתַח וְאַחִיּוֹתֵיהֶם
שֶׁהָאוֹמֵר אוֹתָם נִכְנָס לַתְּחוּם הַצֶּעֱקָה

מִתְעוֹפְפִים בְּאֹוִיר וְשָׁרִים בְּעֵקֶשׁנוֹת מְשָׁנָה,
כָּאלוֹ הֵם שׁוֹמְרִים עַל אֶתֶר אָסוּר,
מֵעֶבֶר לַצִּחוּק וְלִבְכִי –

כִּף נִשְׁמָעוּ הַשִּׁיחוֹת שֶׁל הוֹרֵי עֵם בְּנֵי עֵינָם
עַל מָה שֶׁהָיָה.

חֲבִיקִינִי נָא, נִינְיָה אוֹקְרַאִינָה

חֲבִיקִינִי נָא, נִינְיָה אוֹקְרַאִינָה,
עֲטֹפִינִי חֲבֵה מִתְנַשְׁמֶת,
הוֹבִילִי אוֹתִי הַשְׁלֵחָנָה
מִלֵּאִי אֶת סְלִי בְכֶסֶם־מֶת.

בּוֹאִי לְרַחֵץ אֶת רַגְלִי בְּדִלִי,
וְשִׁירִים מְכָרִים לִי שִׁירֵי בְּשֶׁקֶט,
אֲבָל אֵל תִּשְׁאַלֵּנִי מַה שְׁלוֹם סִבְתָּא שְׁלִי,
וְגַם אֵל תִּגְעֵנִי בַּצֵּלָקֶת.

וְלִפְנֵי שְׁאֲמִשִּׁיךְ בְּדַרְכֵי לֹא כִדָּאִי
שְׁאֲשָׁאֵל עַל הָרְכוּשׁ שֶׁנִּשְׁאַר בְּחֶצֶר.
בְּעֵינַי שְׁלֹא מִסְתַּכְּלוֹת יֵשֶׁר בְּעֵינִי
יֵשׁ עֲלֵבוֹן מִשְׁלָךְ, שׁוֹד אַחֵר.

כִּי אֲנִי עוֹד לֹא נוֹלָדְתִּי

כִּי אֲנִי עוֹד לֹא נוֹלָדְתִּי.
כִּי לִי עוֹד לֹא הִיְתָה אִם.
לְפַעֲמִים חוֹלֶפֶת עַל עֵינַי כְּצֵל הַגֶּמֶת שֶׁמְלַתָּה.
לְפַעֲמִים הִיא מְתִיצֶבֶת מֵאַחֲרַי לְרַגֵּעַ.
לְפַעֲמִים אֲנִי שׁוֹמֵעַת מִן הַצֵּד אֶת קוֹלָהּ
הַנְמוּךְ מוֹשֵׁךְ אֶת סוֹפֵי הַמְּלִים,
מְאַנְפֵף קֶצֶת, אוֹמֵר לִי: נוֹ, כֵּן.
כֵּן, אִמָּא?

אֵצָא לְשׁוֹטֵט בִּיעֵר, אֶקְלֵף מִסְכּוֹת
מִן הַפָּנִים שׁוֹנֵי הַצֶּבֶעַ
שֶׁל יְדִידוֹתַי הָאֲמִיצוֹת.
אֶלְמַד לְשַׁחֵק אִם,
לְהַגִּיד: נוֹ כֵּן.

כְּמוֹ שְׁמוֹתָרִים

כְּמוֹ שְׁמוֹתָרִים עַל סִגְרִיּוֹת
וּמִתְחִילִים לְהַרִיחַ אֶת הָאוֹר וְאֶת הַמַּיִם,
כְּמוֹ שְׁמִפְסִיקִים לְאָכֹל מִמֵּתִיקִים
וּמִתְחִילִים לְטַעַם אֶת מְתִיקוֹת הַגָּזֶר וְהָעֵגְבָנִיָּה
נִזְכָּר, נִדַּע לְהַבְדִּיל.

הִנֵּה סְפוּרֵי אֲמִי לִפְנֵי הַשָּׁנָה:
כְּשֶׁהִגִּיעוּ שְׁמוֹעוֹת עַל פּוֹגְרוֹם
בְּשָׁלָה אִם סָבְתִי בְּסִיר גָּדוֹל
מֶרֶק כְּרוֹב שְׁקוֹרָאִים לוֹ שְׂצִי.
הַגָּדֵר הִיָּתָה צְבוּעָה בְּלָבָן.
בְּחֶצֶר עֶמֶד עֵץ דְּבֻדָּן.
הַקּוֹזְקִים יֵשְׁבוּ לְשִׁלְחָן
וְאָכְלוּ. לוּלִי לוּלִי
תִּישְׁנִי. אַחֲר־כֶּף
הוֹצִיא אֶחָד מֵהֶם אֶקְדַּח
וְיִרְה בְּכָל הַגְּבָרִים.
חֶבֶל לְבִזְבֹּז כְּדוּרִים
עַל הַנָּשִׁים, אָמַר.

אָבִי לֹא אָהֵב לְסַפֵּר סְפוּרִים
עַל חַיִּיו, עַל יְלֻדוֹתָיו, עַל פְּחָדָיו.
הוּא עֵטָף אֶת מַחְבְּרוֹתֵי בְּנֵיר חוּם, נֶאֱנַח בְּשִׁנְתּוֹ,
שֶׁר לִי שִׁירִים שֶׁל בְּדִחַן חֲתָנוֹת כְּשֶׁבִכִּיתִי,
לְטַף אֶת כַּפּוֹת יָדַי וְאֶת שְׁעָרוֹתִי,
וְאָכַל דָּג מְלוּחַ וּבָצֵל.

בִּשְׁעַר

בִּשְׁעַה הַקְּבוּעָה מִרְתֵּךְ פְּעֻמּוֹן בֵּית הַסֵּפֶר
אֶת מוֹטוֹת הַבְּרֹזֶל הַחֲלוּלִים בְּרֹאשֵׁי
וְאֲנִי קִרְבָּה אֶל הַשְּׁעַר הָעֶקְשָׁן, הַנִּמּוּךְ.
תִּלְמִידִים בְּחִפְזָם, מְלַקְקִים מִמֶּתֶק אָדָם עַל מַקֵּל,
אֵינָם צְרִיכִים לְהִרִיחַ אֶת הַזֹּעָה הַקָּרָה
שֶׁהִיִּת מוֹשֵׁחַ יוֹם יוֹם עַל צִירֵי הַשְּׁעַר הָעֶקְשָׁן, הַנִּמּוּךְ.
הִיטְעָמוּ גַם הֵם בְּעֵתָם אֶת טַעְמָהּ שֶׁל הַצִּרְכָּת?
פְּעֻמּוֹן בֵּית הַסֵּפֶר מְצַלֵּץ בִּשְׁעַה הַקְּבוּעָה,
מְנַסֵּר אֶת בִּטְנֵי מִרְאשֵׁי כְּמוֹ צְרִיחָה רִאשׁוֹנָה שֶׁל וָלֶד.
אֲנִי בָּאָה, אָבִי. הוֹלֶכֶת אֲנִי וְקִרְבָּה
לְמָקוֹם הָעֶקְשָׁן, הַנִּמּוּךְ, שֶׁבוּ אֶתָּה תָּמִיד נִמְצָא.

כף ידו

בִּימֵיו הָאֲחֵרוֹנִים הָיְתָה נִשְׁמָתוֹ נִמְעָכֶת בַּמָּטָה
כְּמוֹ דָּף שְׁנִתְּלֵשׁ מִסֵּפֶר לְמוֹד,
וְכִבֵּר לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לְתַפֵּס וְלֹא לִנְגֹעַ.

מֵה שְׁאֶפְשָׁר הָיָה לְרֹאוֹת בְּרוּר
זוֹ כֶּף יָדוֹ הָאֶפְרָה
יוֹצֵאת פְּשוּטָה מִן הַסֵּדִין שֶׁעַל פָּנָיו,
וּמוֹכִיחָה וּמוֹכִיחָה בְּסִבְלָנוֹת אֵין קֶץ,
בְּעִנְיָנִים שֶׁל עֲקָרוֹן צוֹדֵק.
אוֹתָהּ אֶפְשָׁר לְרֹאוֹת בְּרוּר בַּחֲלוּמוֹת וּבִהְקִיץ.

אֲבָל כֶּף הַיָּד הַמְכֻסָּה,
זוֹ שֶׁהָיְתָה דִקְתָּ עוֹר לְהַפְלִיא,
מְגִידָת בַּעֲדֵינוֹת וּקְצֵת רוּעָדָת
עַל שַׁעֲרוֹתֵי הַבּוֹכִיּוֹת וְעַל גְּבִי הַלֹּא מְסֻכִּים
הִיא הוֹלֶכֶת לְאַבּוֹד כָּל הַזְּמַן,
וְאִי אֶפְשָׁר לְרֹאוֹת אוֹתָהּ, וְלֹא לִנְגֹעַ.

הלך האיש

ועָכָשׁוּ הֵלֵךְ הָאִישׁ אֲשֶׁר
בְּמוֹשָׁב לְצִים לֹא יָשָׁב
וְלֹא עָמַד בְּדֶרֶךְ הַחַיִּים
הַחֲטָאִים הַמוֹזְרִים
לְמַלְמֵד תַּנְ"ךְ פְּשוּט
וְחוֹזֵר עַל עֲצָמוֹ
כְּמוֹ יֶעֶץ הַלִּימוֹן הַזָּקֵן
הָיָה אָבָא שְׁלִי
שֶׁלֹמֵד אוֹתִי אֶלֶף־בֵּית
בְּשִׁיטָה וְעָכָשׁוּ הַעֲתִיקִי נָא בְּכֶתֶב יָפֵה
אֶת פֶּרֶק אֶלֶף בְּתוֹלָדִים.

דָּבֵשׁ

מִהַדְבֵּשׁ הָעוֹדֵף שְׁנוֹתָר בְּשָׂדֵיהָ
הִיא עוֹד מוֹשַׁחַת אוֹתִי
גַּם עֵתָהּ, כְּשֶׁבֶא חֶרֶף
וְאוֹזֵל כֹּחַהּ לְזִמְזוֹם בְּאַזְנִי.

הַנִּיחִי לְזִכָּר הָעֲקִיצוֹת
שִׁיקָהּהָ וְיִתְעַגֵּל כְּמוֹ אֶצְבָּע
צוֹבֶטֶת לַפְּעָמִים בְּיָד לֹא מְאֻמָּנָה
זִמְזוֹם מִיִּתְרֵים עָמוּם.

חִיק

הַטִּיּוֹל הָיָה מָלֵא אוֹר וְשִׁיחֵי חֲרָצִיּוֹת
וְהָאֲדָמָה בְּפֶרֶדֶס הָאֲשָׁכּוּלִיּוֹת הַחֲרִישִׁי
הִיָּתָה מִתְקַלְפֶּת וּמִתְפַּרֶכֶת וּנְמִסָּה
בְּקִעְרַת כּפּוֹת הָרְגָלִים הַיַּחֲפּוֹת
וְכָל הַיֵּרָקִים מִתְרַפָּקִים עַל הָעֵינִים
וְהָאוֹר נָדִיב וְרוּטֹט בְּשֶׁמֶשׁ
זָב אֶהְכָּה וְחָלָב.
עֲשׂוּיִים מִזָּהָב הָיוּ
הַנִּרְקִיסִים שֶׁקֵּטְפָנוּ עַל שִׁפְתַּי הַיֶּרֶדָן.

זֶה הָיָה כֶּאֱשֶׁר סָבִים וְסִבְתּוֹת
הָיוּ רַק תְּמוּנוֹת בְּסָפְרִים
וְהַדּוּדִים הָיוּ פְּלִיטִים.
כִּמוֹ לָרֹב הַיִּלָּדִים בְּעוֹלָם
גַּם לָנוּ הָיוּ אִמָּא וְאַבָּא
בֵּין אַרְבַּע לְשִׁבְעַת בְּעֶרֶב, בְּשָׁעוֹת שֶׁל הַהוֹרִים
עַל הַדָּשָׁא, שֶׁם הַגְּדוֹלִים רוֹאִים סְרָטִים וּמַחְלִיטִים
לִפְנֵי שֶׁהֵם אוֹמְרִים לִילָה טוֹב עַל סֵף בֵּית הַיִּלָּדִים
וְגִיטָה הַמְטַפֶּלֶת בְּקוֹלָהּ הַמְחַדָּד
שָׁרָה עַל הַיַּעַר הַקְּרוֹב הַלִּכְתִּי לִי פְּרָחִים לְקִטָּף
וְעַל הַקּוֹקֵיָה בִּיעַר הַרְחוֹק וּנְמוּגָה
בְּאַפְלָה מְרַחֶפֶת דְּמוּת אֱלֹמוּנִית עִם רוּבָה
שֶׁקוֹרְאִים לָהּ שׁוֹמֶרֶת לִילָה, וְהִיא בָּאָה אִם בּוֹכִים.
רַק הַטִּיּוֹל הָיָה חִיק מָלֵא אוֹר וּפְרָחִים.

זְכוּרֹן יְלָדוֹת

הַשָּׁפָה הַשׁוֹפָצֶת, שֶׁפֶת הַסּוֹד שֶׁל הָאֲמָהוּת
כְּאִשּׁוֹר הֵן מִצְחָקוֹת בְּצִהָלֶת יְלָדוֹת מְגִדְלוֹת נְעִלִים
מִדְשָׁדְשׁוֹת בְּדָשְׁנִי גֵן הָעֶדֶן הַלּוֹעֵז
בְּצִלְיָהּ הַיִּנְקָתִי אֶת יְלָדוֹתִי הַשְׁתּוֹפִית
כְּשֶׁמִּחְשָׁכִים נּוֹכְחִים בְּלִי קוֹל זָחִלוֹ בְּעֵד חוּרֵי הַכֶּלֶה
וְנִכְנָסוּ לְשֹׁכֵב לְצַדִּי
בְּאַחַת מִמִּטּוֹת הַבְּרוֹזֶל הַלְּבָנוֹת שֶׁל בֵּית הַיְלָדִים.

בְּלַחֵשׁ מִתְחַנֵּן נְסִיתִי לְעוֹרֵר
אֶת חֲבֵרָתִי רַפֶּת הַלְחָיִים
שֶׁנִּדְבָּר בַּשָּׁפָה שֶׁל הַגְּדוֹלִים
וְאִף אֶחָד לֹא יָבִין.
אֲבָל הִיא הַתְּעַקְשָׁה לְחַלֵּם עַל אֲבִיהָ
שֶׁהָיָה מְגִיֵּס לְבְּרִיגָדָה כָּכָר שְׁנֵתִים
לֹא בָּא לְהַגִּיד לָהּ לִילָה טוֹב.
אֲזִי הַיִּנְקָתִי לְבִדִּי בַּשָּׁפָה הַסּוֹדִית אֶת הַחֲשֵׁךְ
שֶׁצִּיָּה מִשָּׁה דְּשָׁה קִשָּׁה, שֶׁפָּה מְלֹאָה שְׁחָד
שֶׁהַחֲשֵׁךְ הַגְּדוֹל יָכוֹל לְהִבִּין.

הַלֹּוֹיָהּ שֶׁל אָחִי

לֹא בִשְׁבֶת הִלְבִּישׁוּ אוֹתִי חִלְצָה לְבָנָה שֶׁל שְׁבֶת
וְנִסְעָנוּ לִירוּשָׁלַיִם לֹא לְטִיּוֹל

קָנוּ לִי פָרָחִים שֶׁלֹא צוּמָחִים בַּשָּׂדֶה
וְלָקְחוּ אוֹתִי לְמָקוֹם צָפוּף

שָׁם בָּרְחוּ הַשָּׁמַיִם
וְהַשָּׁמַשׁ סָתְמָה אֶת הָאֲזִנִּים

בְּכֶכֶר אֲטוּמָה אִשָּׁה אֵימָה
הִתְקַרְבָּה עִם סִכִּין קָרְעָה צִוְּאוֹתָיו

וְאַחַת רָצְתָה בְּאֶגְרוֹפִים לְשֹׁבֵר אֲרוֹן
צָעָקָה שֶׁהָאִמָּא מְחַפָּה

שָׁרְטָה הַפָּנִים חֲתָכָה נִתְחִים
טִרְפָּה וְשָׂאָה קָרְעָה אֶת עֲצָמָהּ

הִרְבָּה יִנְשׁוּפוֹת בְּמִשְׁקָפִים שְׁחוּרִים
צִוְּחוּ כָמוֹ קֶטֶר נוֹסֵעַ בְּלִי אוֹרוֹת

בְּלִי פָסִים בִּיעָרוֹת צָעָקוֹת
מִתְנַגְּשׁוֹת בְּצָעָקוֹת

גַּם אֲנִי צָעָקָה. מִי יִשְׁמַע אִם אֶקְרָא לְאָחִי
שֶׁהָיָה הֵכִי מְבִטָחִי.

מתנה

הייתי בת תשע כשהחלטתי לעשות מתנה לאמי ליום הולדתה,
לעשות לבדי ולכן בסתר, משהו שאני יכולה,
משהו שעשיתי לבד, שיעשה לה הפתעה,
שהיה נחמד בעיניך, שיעשה לה קצת שמחה.

בסתר תפרתי ממחטה, מפית אכל, מטלית, משהו שדומה לארנק.
בסתר גזרתי את שמיכת הבבא לפסות בד צבעוני
ותפרתי אותם בתפר מכלב ותפר מסרק שלמדנו.

אמי קבלה מאבי סכה מכסף של "בצלאל",
עשויה חוטי פיליגורן, בצורת שני הרים תאומים.
היא הניחה אותם בין שדיה, על השמלה הכחלה.

על המתנה שלי היא אמרה: יותר טוב היה לעשות דבר אחד גדול.
יותר מחמשים שנה נשארת המומה. לא היה לי מה לענות.
"יותר טוב היה לעשות דבר אחד גדול", הבנתי יותר ויותר.

היא מתה לפני שנים לא רבות בלי שדברתי אתה על זה.
אבל היום נודע לי פתאם שבקרוב אפגוש אותה ואמר:
אמא, זה מה שעשיתי. זה מה שיכלתי.

ממחטה, מפית, מטלית ומשהו שדומה לארנק.

משפט שלמה

בְּכֹל כַּחַי יִלְלָתִי, אַחֲוֹזַת אֵימָה אֲמַתִּית: תָּנוּ
לָהּ אֶת הַיְלֹוד הַחַי וְהַמֵּת אֶל תְּמִיתוּהוּ!
תִּלְשָׁתִּי אֶת שְׁעַר צְמוּתִי, שְׁרֹטְתִי בְּצַפְרָנִי אֶת לְחַיִּי
וְדַפַּקְתִּי אֶת מִצְחִי עַל אֲרִיחִי רֹצֶפֶת הַכֶּתֶה
לְרִגְלֵי שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ שֹׁנֵבֶהֱל מִהֲצַרְחוֹת,
מִדְמַעוֹתִי, מֵאֲגָרופִי, מִשְׁגָּעוֹנִי.

עֲטוּפָה הֵייתִי בְּרִידִד הַצֶּמֶר הָאֵדָם,
הַעֲנָקִי, בַּעַל הַגְּדִילִים, שֶׁל אִמִּי
הַשְּׂכּוּלָה. הִיא יָשְׁבָה עִם שְׂאֵר הַהוֹרִים
שֶׁהִלְלוּ בְּאֶזְנֶיהָ אֶת כְּשָׁרוֹן הַמִּשְׁחָק שְׁלִי.

בְּמִטָּה שְׁחֵרָה

בְּמִטָּה שְׁחֵרָה
צָף עַל נֶהַר הַשָּׁנָה
מְצֹאֲתִי אֶת אָחִי,
צִוְּאוֹ מִנֶּתַח
עַפְעָפִי קְפוּאִים
אָחִי הַגָּדוֹל, הַיָּחִיד,
יוֹנֵק שְׂדֵי אֲמִי,
מְרַכֵּבִי עַל כְּתָפָיו,
הַמְצִיר לִי מִפֶּת כּוֹכָבִים
עַל אֶבֶק הַנֶּגֶב.
שָׁם עַל נֶהַר הַשָּׁנָה הַשְּׁחֹר
צִוְּאוֹ מִנֶּתַח
עַפְעָפִי קְפוּאוֹת
שָׁם בְּמִבּוֹשָׁיו מְשִׁשְׁתִּי מְאֹד
שָׁם שׁוֹב וְהֵלוֹךְ הַחֲלֻקָּתִי
אֶת אֲבִירֵי הַלֶּבֶן אֶפְרָפֵר.
אֶת כָּל אֶהְבֵּתִי לוֹ נִגְנֵתִי.
עַל מִיתַר הַחַיִּים הָרְפוּי
לִשְׁתִּי אֶת לֶחֶם הַחַיִּים הָאֲמֻלִּל,
הַתְּפִלָּתִי עָלָיו אֶת הַתְּפִלָּה הָאֶחָת בְּעוֹלָם:
הַתְּעַנֵּג! אָחִי נַחֲמָדִי, הַתְּעַנֵּג נָא!
בֵּין יְרֵכֵי פֶרַח הַמִּטָּה הַמֵּת.

כְּשֶׁהֵייתי בְּתִיכּוֹן

כְּשֶׁהֵייתי בְּתִיכּוֹן נִשְׁבַּעְתִּי:
אֶתְחַתֵּן וְלֹא אֶרְאֶה לְעוֹלָם
אֶת פְּנֵיךְ הַמְקַמְטִים
שֶׁתְּמִיד מְקַנְאִים בְּאַמֵּהוּת אַחֲרוֹת.
הוּא, כְּמָה שְׂבוּעוֹת רַעֲנוֹנוֹת,
חִכְלִילוֹת הֵיוּ לִי בְּתִיכּוֹן!

בְּבִקְרָא נִשְׁבַּעְתִּי שְׂאֵהֲרֹג אוֹתְךָ,
קִרְעֹתִי אֶת הַצִּפִּית הָרְקוּמָה
צִיצִים כְּחִלִּים מְרֹב זַעַם
עַל מְזֻמַּת הַמְרָמָה שֶׁלָּךְ
שֶׁמְנַעַה מִמֶּנִּי לְצֵאת לַמָּסַע עִם חֵם.
בְּצִהְרִים גִּלְחֹתִי אֶת שְׁעַר רֹאשִׁי
וְנִשְׁבַּעְתִּי שְׂאֵמוֹת מָחָר.
בְּעֶרֶב מְצֵאתִי שְׁהוֹסַפְתָּ בְּכֶתֶב יָדְךָ
הַמְרָשָׁל, הַמְכַעֵר, הַמְפַלֵּצֵתִי
כְּמָה מְלִים לְמִכְתָּב הָאֵהָבָה
שֶׁשֶׁלַּחְתִּי לְגִבּוֹר נָשׁוּי,
וּמָה לְדַעְתְּךָ הַרְגֵּשְׁתִּי?

בְּאַמֶּת כָּבֵד אֵינֶנִּי זוֹכֶרֶת בְּדִיוֹק.
אֲנִי זִקְנָה וּפְנֵי הַמְקַמְטִים,
שֶׁתְּמִיד מְקַנְאִים בְּאַמֵּהוּת אַחֲרוֹת,
אֵינָם נְחוּצִים לְאִישׁ מְלַבֵּדְךָ.

ביוגרפיה

1

אינה חדלה לנענע בראש למורה לא-נראה
מתאמצת לא להפסיד את חבתו
כאלו הבניה הכל וכאלו היא מסכימה בהחלט.

2

בצירים של השקט העקש
בדממה הנמשכת, המתאמצת
לשאת יחד את החשכה המשתפת
האם גם אתה שומע את נפץ העץ
של המוט הנושא את קולבי המעילים?

3

הצחוק של התינוק.
האשר להיות הורים.

הצעקות של האשה.
הסרוב להיות בעל.

היריה של האקדח.

Encounter

חָמִי שֶׁהִיָּה חָתוּם עַל הַ־Encounter
הִיָּה נְחוּשׁ בְּדַעְתּוֹ
לְלַמֵּד אֶת בְּנוֹתֵי הַקְּטָנוֹת
לְשִׁתּוֹת בְּרִנָּדִי.

כֶּךָ תִּהְיֶי בְּטוֹחָה
שֶׁלֹּא יִשְׁתַּכְּרוּ בְּקִלּוֹת
כְּשִׁיפְגֹּשׁוּ אֶת הַגָּבֵר הָרִאשׁוֹן,
הַבְּטִיחַ לִי, וְהִעֲלָה עֶשֶׂן בַּמִּקְטָרֶת.

כְּשֶׁגָּבֵר אֲנִגְלִי אַחַז בַּעֲדֵינוֹת בְּמִרְפְּקִי
בִּירִידָה מִהַמְדֻרָּכָה אֶל מַעְבַּר הַחֲצִיָּה
פָּקוּ בְּרַפִּי וְרֹאשִׁי הוּצַף חֵם מְסָכָן.
Take care הוא אָמַר,
מְלִים שְׂאִישׁ מַעוֹלָם לֹא אָמַר לִי.

תִּינוּק

בְּקֶצֶר שְׁבִין הַצִּנּוֹר לַפֶּתַח הַנְּשִׁית הַשְּׁזוּפָה
מִכֶּסֶה בַּחֲיוֹךְ הַנְּבוֹךְ שֶׁל הַגֶּבֶר
מִנַּח רֹאשׁוֹ הָרֹךְ
כְּמוֹ אֶתְרוֹג.

שֵׁם יֶשׁוּט חֲלוּמָךְ עַל פְּלִגֵּי הַדֹּאגָה
כְּמוֹ דָג זָהָב שֶׁאֵינוֹ מוֹדֵעַ לַמַּיִם,
שֵׁם תַּשְׁרִישׁ כְּעֵץ בְּעֵתוֹ
וְתִהְיֶה לְאִישׁ הַדֶּר.

אָב

הָאָב שְׁנוּלֵד לוֹ תִּינוּק
פָּנָיו זֹרְחוֹת וְתַמָּהוֹן בְּעֵינָיו
מִכָּל שֶׁבַע שָׁדָיו
זָב עֲכָשׁוּ חָלָב מִזָּהָב.
הָעוֹלָם בְּיָדָיו
עָשׂוּי מֵאֲהָבָה.

הַחֲיוּף

הַחֲיוּף הַבּוֹקֵעַ בְּקֶשִׁי,
מִכּוֹץ וְהַמוֹם־תּוֹדָה,
שֶׁל הַבֵּן שֶׁפִּתָּאם הוּא אָב
וַיֵּשׁ לוֹ תִּינוּק בִּידָיִם.

צִלִּיל קוֹלוֹ הַתְּדָשׁ, הַסּוֹדִי,
הַרְצִינוֹת הַמּוֹלִידָה שֶׁל פָּנָיו.
עֲנִנֵי זְרוּעוֹתָיו הַמְּתַאֲרָכוֹת.
שֶׁעָרֵי הָאֲחֲרִיּוֹת שֶׁעַל רֹאשׁוֹ.
הֵלֵת גְּבִרְיוֹתוֹ הָעוֹלָה
בְּמַעֲלוֹת נְשִׁיּוֹת
עַד בִּינָה.

המקום הכואב

הַמָּקוֹם הַכּוֹאֵב

תִּנְסֶה לַחֲשֹׁב עַל פָּרָה שִׁיּוּצָאָה מֵהֶרֶפֶת לַמֶּרְעָה
אֶל הָאוֹר הַמִּדְגָּדָג בְּעֶרְףָּ וְהַשֶּׁמֶשׁ שֶׁנִּלְעָסֶת וְנִנְזָלֶת
יַחַד עִם חוּטֵי הָרִיר שֶׁל הַזֶּמֶן לְהִיּוֹתָם נִטְעָנִים בְּעֵטִינִים
שְׂרוּיִים בָּנִים וְלֹא נִים שֶׁמִּמֶּנּוּ מִתְעַבָּה תְּשׁוּקָה מְעִיקָה
וְהוֹלֶכֶת לְהַעֲנִיק, לְהַמְצִץ בְּפִי כָּל חֶפֶץ

תִּחְשַׁב עַל הַהֶלֶם שֶׁהִפְרָה מְקַבֶּלֶת
מֵהַגֹּדֶר הַמְחַשְׁמֶלֶת.

אוּ תִחְשַׁב עַל עֲצָמָךְ שֶׁאַתָּה מִתְעוֹרֵר מִחֲלוֹם
וְהוֹלֵךְ וְהוֹלֵךְ בַּחֲשֶׁךְ וְחוֹזֵר לְמִטָּה לֹא שֶׁלֶךְ
כִּי הִדְרֶךְ אֵלֶיךָ בַּחֲשֶׁךְ יוֹתֵר קֶצֶרָה
וְאַתָּה מוֹצֵא בָּהּ מִישֵׁהִי אַחֲרֵת
שֶׁמִּזְמַן רָצִיתָ בָּהּ לִשְׁכַּב
וְהִיא מִתְעוֹרֶרֶת קֶצֶת וְתוֹפֶסֶת לְךָ אֶת הָרֹאשׁ
בְּשֵׁתֵי הַיָּדִים וּמְטִיחָה בְּכַח בְּקִיר.

מֶה יֵשׁ פֹּה לְהִסְבִּיר. אוּ שֶׁאַתָּה מְכִיר אֶת הַמָּקוֹם הַכּוֹאֵב
אוּ שֶׁאַתָּה לֹא מְכִיר.

זֶה אֶרֶץ בְּאֶבֶב, כְּשֶׁהֵייתִי בֵּת שֶׁבַע בְּעֶרְףָּ.
הָיָה עָרֵב פֶּסֶחַ וְהָיְתָה מְדִינָה בְּקֶרֶב וְהָיִיתִי אֲנִי
מִנִּיחָה אֶרְבַּע צִלְחוֹת וּבְדִיוֹק עוֹטֶרֶת
כֶּךָ שֶׁכָּל הַטוֹב וְהִיפָּה שֶׁבְּאַפְשֶׁר מוֹכֵן עַל הַשְּׁלֶחֶן.
יִכְלָתִי לְהַרְגִּישׁ עַל עַרְפִּי אֶת הַסְּרָטִים
נִפְלָטִים מִרֹאשִׁי כִּמוֹ בּוֹעוֹת סִבּוֹן וְרִדּוֹת.
הַזְּגוּגִיּוֹת עוֹד יִבְבוּ אֶת הַסִּסְמָה הַמְּנַקֶּדֶת שֶׁל הָעֵתוֹן הַמְּעוֹף,

יונקות נקיון מתוך דמיון הנאמן של נשים
שמידי שנה בעונה זו דעתן נטרפת עליהן מתאונה למלאכת הזכור.
תאבתי את המסורין של המלים המסבכות להפליא
שהיו דוהרות יום-יום על העתון כמו שלישית סוסים שחרים זעירים,
רתומים למרכבה דוהרת אל ארץ הנכון
דיו, שויון, סוציאליזם! דיו, אחות עמים שלי!

כי זה הדבר שאחי הגדול הבטיח בסוד:
ותהיה לנו מדינה משלנו ונעשה מכל הארץ קבוץ.
(את כל הסודות שספר לי גנזתי עמק
בסרטים הנודים, בפטמות השטוחות).
ולשם הוכחה ציר לי בקת המקלע
על עפר הדרך שבה הפרות יוצאות למרעה
ים תיכון, ים החולה, ים כנרת, ים המלח,
משחלים על שרוף הירדן. על צוארי
ענר לי אחי הגדול את הארץ שלנו שלנו כל-כף
וירח הוסיף מלמעלה, שכל יום בשבע
נוכל להגיד לו שלום גם אם נהיה רחוקים.
את העגלה הגדולה בשמים עצר
ונתן בידי מושכות למאה כוויני הרוחות.

ואבי על הפסאנוח בפנת החדר
לא רוצה לדבר או לענות או לעשות את הסדר.
מתחת לחלצה הלא-מכפתרת כף ידו
סותמת בלח את הפה למקום הפואב
מכניסה אותו בחזרה לבטן.

תגידי לאבא שיבוא לשלחן
תגידי לאבא שיבוא לשלחן
תדברי אתו תבדחי אותו

כִּמּוֹ שֶׁהוּא עוֹשֶׂה כְּשֶׁאַתָּה עֲצוּבָה:

כִּלְה־נִיּוֹ כִּלְה־נִיּוֹ

מָה אֶת בּוֹכָה וּמִמָּרָת?

עוֹד מַעַט יָבוֹא הַחֶתֶן

יָבִיא לָךְ קֶצֶת חֲזָרָה.

אֵיךְ

מִצְחִיקִים

אָבָא

עֲצוּב?

שִׁירֵי חֲתוּנָה בִּידֵי־שֶׁלּוֹ

לֹא מִכִּירָה.

מָה אָצִלּוּ בַּמָּקוֹם הַכּוֹאֵב?

לְשׁוֹן אָסוּרָה.

לֹא מִסְכִּימָה לְהִצְחִיק.

יוֹצֵאת מִן הַבַּיִת יִלְדָה עֲקָשָׁנִית

וְהוֹלֶכֶת כִּמּוֹ פָּרָה מְלֵאָה שֶׁמֶשׁ שְׁחֹרָה

לֵיד תַּחֲנֹת הָאוֹטוֹבוּס שׁוֹשְׁנָה שֶׁל הַשְּׂכָנִים

אוֹכֵלֶת פְּרוּסָה עִם חֲמָאָה מְלוּחָה

מֵאַמְרִיקָה שֶׁמְבָרִיקָה לָהּ עַל הַשְּׂפָתִים

עִם הָעִגְלִים מְזֻהָב.

שֶׁשֶׁשׁ... שׁוֹשְׁנָה פְּלִיטָה מְאִירוּפָה.

שֶׁם לִילְדוֹת עִגְלִים שֶׁל גְּדוֹלִים וּמְלָבוּשִׁים

שֶׁל נָשִׁים. לְשׁוֹשְׁנָה שֶׁמְלָה מִמָּשִׁי. תְּמִשְׁשִׁי,

קָחִי וְתִמְשְׁשִׁי. מָשִׁי מֵאַמְרִיקָה. מָה אַתָּה! אֵל תְּמִשְׁכִּי!

מִשֶּׁהוּ בִּקּוֹל שְׁלָה הַמִּתְחַנֵּן כִּמּוֹ בַּחֲמָאָה שְׁלָה שֶׁמְבָרִיקָה

מִשֶּׁהוּ בִּידֵידוֹת שֶׁל הָעֵינִים הַלֹּא־נִקְיוֹת מִמְּזָמָה, מִמְּמָכֶר

זָהִיר, מִשֶּׁהוּ בַּתְּחִנָּת הָאוֹטוֹבוּס הַשּׁוֹמֵמָה מֵאַחֵי וְכֻלָּה מְרָמָה

מִשְׁנֶה לָהּ אֶת הַשְׁמָלָה בְּכַח מִיתָר, אֶף עַל פִּי שֶׁהִיא פְּלִיטָה.
נִשְׁמָע קוֹל שֶׁל קְרִיעָה.

בְּבֵית הָיוּ אֲנָשִׁים לְבוּשִׁים בְּמַדִּים שֶׁהָיוּ וְהָלְכוּ.
גַּם שְׁמֵשׁ כָּבֵד לֹא הִיָּתָה.
הָעֵינִים שֶׁל אִמָּא יוֹתֵר מִדֵּי אֲדָמוֹת.
אִי אֶפְשָׁר לְהַבִּיט בָּהֶן אוֹ לְשָׂאֵל מֶה קָרָה.
אֲבִי עַל הַסָּפָה הִירָקָה עִם הָרַגְלִים
מִקְפָּלוֹת עַל הַבֶּטֶן וְעַם הַפָּנִים אֶל הַקִּיר.

אִמָּא לֹא מִבְקָשֶׁת שְׁאֲצָחִיק אוֹתוֹ.
הַשְּׁלָחַן עוֹד עָרוּף לְאַרְבָּעָה.
אָבָא בּוֹא לְשִׁלְחָן
בּוֹא לְשִׁלְחָן
לְשִׁלְחָן
תִּצְחַק אָבָא תִצְחַק
תַּעֲשֶׂה סֵדֶר פֶּסַח לְמִשְׁפָּחָה שְׁלֹף.

הַגֵּב שֶׁל אָבָא נוֹרָא לְמַגֵּעַ וְגַם
הַלְחִי שְׁלוֹ דְּבִיקָה.
אוֹלִי הוּא צָרִיף נְשִׁיקָה, אֲנִי חוֹשֶׁבֶת,
אֲנִי לֹא טוֹכָה בָּזָה אָבֵל אֲנִי מְנַסָּה.
וְאִזּוֹ הָרַגְלִים שְׁלוֹ עִם הַנֶּעְעִלִים
בוֹעֲטוֹת בִּי בַּבֶּטֶן. לֹא בְּכֹנָה?
מִתּוֹף שָׁנָה? עֲכָשׁוּ הוּא קָם.
אִם יִפְקַח אֶת עֵינָיו יִזַּל מֶהֶן דָּם.

אֲנִי לֹא טוֹכָה בְּלִהְצָחִיק אוֹ לְשִׁיר.
הַכָּאָב עִם הַזְּמָן צָרִיף לְהַחְוִיר.
מוֹטָב שֶׁתַּחֲשֹׁב עַל פָּרָה אוֹ עַל קִיר.

חֲבֻטָּה

הִרְגַּע שְׁבִין הַחֲבֻטָּה לַצֶּעֱקָה:
נִטְרָקֶת דִּלָּת.
מִתְחַרֵּשׁ הָאוֹר.
נִאֲלָמֶת הַסְּמָטָה.
צִלָּלִים חוֹלְפִים,
אִישׁוּנֵיהֶם מְחוֹרְרִים.
זוּחַל אֶל הָרֹאשׁ סֵם הַחֲבֻטָּה
בְּרִיחַ תְּאֵנִים
פּוֹרֵשׁ מְסָכִים מִתְכַּהִים.

כְּשֶׁסּוּף סוּף תִּצְעֲקִי
תְּרִיחֵי תְּאֵנִים מִלְּפָנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה
נוֹפְלוֹת וּמִתְפַּקְעוֹת.
הַכָּאֵב יִהְיֶה כְּמוֹ טָרִי.

שִׁיר זְמֶר

פָּרְצוּ לִגְנֵי הַחַיִּים
לִגְנֵי שְׁהִשְׁקִיתִי כָּל בֶּקָר
מִתּוֹךְ תָּם עֵמֶק לְבִי
לִגְנֵי שְׁדִשְׁנֹתִי כָּל עֶרֶב
בְּמִיטֵב דָּמִי וְחֶלְבִי.

נִכְנְסוּ בְּגִיבָה הַחַיִּים
לִגְנֵי בְּלִיל אֹרֶךְ יָרֵחַ
הֵיטֵב נִנְעָצוּ. שׁוֹדְדִים
הֵם עֲקָרוּ יְקִינְתוֹן פּוֹרֵחַ
יְקִינְתוֹן יִפְהָפֶה, מַחְמָדִי.

בגנו של הלץ

טילתי בגן עם בני הקטן
ידו האחת בידי, השנייה ביד הגנן.
תלתלים לבנים לגנן, אפוף תפוח מתוק,
שרק הגנן מנגינה, הילד פרץ בצחוק.
מבקש גם הוא ללמד לשרק.
קרץ הגנן כשואל אותי: כן?
הנעתי ראשי בחיוך לאות הן.
נטל הגנן משור וכתב
בשריקה את ידו של בני האחת.
בזמזום החזק אין שומעים אנחה.
הלל הגנן את גברותו הצעירה
וידי עוד בכף ידו הקרה.

כליבות

מִיד הַחֲזָקָתִי אֶת הָאִישׁ, הַדִּקְתִּי אוֹתוֹ, לְחַצְתִּי אֶת חֲלָקָיו בְּכָל שְׁרִירִי בְּטָנִי,
כְּמוֹ נָגֵר, אַחֲרֵי שֶׁהִלְבִּישׁ אֶת כְּלִיבוֹת הַמִּתְכַּת עַל הָאֲרוֹן שֶׁהִתְפָּרַק פְּתָאִם,
מִבְּרִיג וּמִבְּרִיג אֶת יָדֵית הַמְכָּשִׁיר, וְנֶאֱנָק קֶצֶת עִם הַדּוּק אִיבְרִיו הַפְּנִימִיִּים,
כָּכָה הַדִּקְתִּי אֵלַי אֶת הָאִישׁ, בְּעִמְיָדָהּ, בְּכָל זְוִיּוֹת הַבְּרִזָּל שֶׁנִּמְצְאוּ בִּי,
כְּשֶׁהָרוּפָא יֵצֵא וְאָמַר שֶׁהִילֵד שָׁלָנוּ לֹא

לא כמו קרקע שוקעת פתאם

לא כמו קרקע שוקעת פתאם
של רבע מגורים נבלע באדמה ואיפה נחיה
גם לא כמו רגל מגוף, מועפת
בנפץ אטום מנחת באמצע רחוב נעצר משתק
לא כמו אזור מוזר של חלל שחר
נגזר בזדון דומם מתמונת הנוף המפרת במוזיאון
של ההפירה.

לא כף נעלמת לנו. לא כף אתה חסר.
כי אם בלוק של זכוכית מגדלת
שבתוכו אתה חנוט ומתנועע חרש
חוזר וחוזר על כל מה שהיית
חנוק וצועק בלי קול לעזרה
נצב מעתה סמוך מאד לעינינו
בינינו ובין כל הדברים שבעולם
בין כל הדברים שבעולם ובינינו.

הַנֶּפֶשׁ הַנִּעְלָבֶת

הַנֶּפֶשׁ הַנִּעְלָבֶת שֶׁל הַתִּינוּק
פּוֹרֶצֶת בְּצוּחַת נִדְהָם
אֶת כָּל הַסְּכָרִים הַדִּקִּים שֶׁל הַיֶּשְׁנִי,
וְכָל הַמַּיִם נִשְׁפָּכִים בְּבֶת-אֶחָת.

הַנֶּפֶשׁ הַנִּעְלָבֶת שֶׁל הַיֶּלֶד
נִקְפָצֶת וּמִתְהַדְּקֶת אֶל תּוֹכָהּ,
כְּלָה שְׂרִיר מְסֻרָב
עֲרִירִי
עֶקֶשׁוֹ,
מִתְכַּנֵּן נָקָם.

אֲבָל הַנֶּפֶשׁ שֶׁל הַנַּעַר הַמִּתְבַּגֵּר אֵינָנָה גִּעְלָבֶת בְּכָלֵל.
הַנַּעַר יָפָה הַהֲלִיכוֹת שׁוֹמֵר עַל מְנוּחַת הַצִּהָרִים שֶׁל הוֹרְיוֹ.
גַּם בְּבוֹאוֹ גַּם בְּצֵאתוֹ הוּא לּוֹחֵץ עַד הַסּוֹף
אֶת כָּף הַמִּנְעוּל.

בַּתְנוּעָה מְאֹד זְהִירָה
הוּא עוֹטֵף אֶת הַפְּסִנֶת בְּשִׁמְיָהּ
וְאֶת הַמְּטְרוֹנוֹם בְּגָרֵב צֶמֶר אָפֵר.

הוּא מְסַלֵּק מִשְׁמוֹ אֶת כְּנוֹי הַחֲבָה
וְכוֹתֵב אוֹתוֹ בְּאוֹת מִתְעַגֵּלֶת וְזַעִירָה
וְיֹתֵר וְיֹתֵר זַעִירָה.

הוּא מְחַיֵּךְ לְאִמּוֹ בְּלִיצָנוֹת מִתְנַצֵּלֶת
שְׂכוֹאֵב לוֹ וְרַע לוֹ וְלֹהֵ אֵין שׁוֹם עֲזָרָה.

הוא מְטַלֵּפֵן לְנַעֲרָה
שָׁאֵהָב
יֹתֵר מִשָּׁאֵהָב אֶת נַפְשׁוֹ.
הָדָם אוֹזֵל מֵרֹאשׁוֹ.
הוא מְחַפֶּה שְׁתֵּי שָׁעוֹת, שְׁלֹשׁ
בְּבֵית הָרִיק.
אַחֵר כֵּן הוא יוֹרֵה.

שאלת אותי

שאלת אותי בכאב של מבגר למה את ממשיכה לעשן
ואני אמרתי ולמה הפסקת לנגן ודברתי על הקשיים
של הגמילה ועל העקשנות כמו עם מבגר
והבטחתי לך לא לעשן וקימתי
ואתה חזרת לעשות לי ממך מוסיקה
שצילייה היו ממלאים את הבית בסמים חיים.

עכשו אני מנסה להגמל מהנוכחות של מותך בידי
של חייך מרגע שרציתי מאד ללדת אותך,
ברוזון צהב צוחק, של העצב
שטרח את עיניך לנגד עיני,
של הרך, החיוכים, החכמה
והפח השקט
שבו נתתי לך לרמות אותי
וקשה לי כבר להבטיח לך או לקיים.

יותר ויותר דברים

יותר ויותר דברים נעלמים פתאם,
וכבר איני מרבה לחפש.
המשקפים ימצאו אולי
על אדן החלון.
הכלב ינבח פתאם
בלילה ברחוב אחר.
השכוי יחזר מן השבי.

ולמה אתה לא חוזר?
ולמה אתה לא חוזר?

הִלְכָּה הַמוֹסִיקָה

הִלְכָּה הַמוֹסִיקָה
מִהַשִּׁירִים וּמִכָּל הַשָּׂאָר.
חֲדַל הַטַּעַם שֶׁל הָאָכֵל וְהַכֵּל.
בְּנֵי אָדָם צוֹחֲקִים מִהֲצַחֲקוֹת
וְהִילָךְ אֵינָנו.
בַּפֶּסְקוֹל נִסְדָּקוֹת כּוֹסוֹת, נִשְׁמָעוֹת אֲנָקוֹת.

פֹּה וְשָׁם אֲנִי לוֹחֶצֶת עַל הַקְּלִידִים.
מִנְּגִינוֹת שֶׁפַּעַם הָיוּ מְרַקְדּוֹת
כְּמוֹ רַגְלִים דֹּקוֹת שֶׁל מְלָאכִים
נִשְׁפָּכוֹת עֲכָשׁוּ עַל הַשְּׁטִיחַ,
עֶסֶה שֶׁל מַח וְדָם.

תה בבוֹנֵג

פתאם הוא התחיל ברצינות לשתות
רק תה בבוֹנֵג בלי סֶכֶר,
הילד המכֹּשֶׁר,
הילד המפאָר ביותר.
גחמות של מתבגר.
הופיע במטבח עם קדקד מגלח.
כלם בגילו, הנועזים באמת, עושים כף.
בעינים לא זזות רצה להשתתף –
להשתתף? בקבוצה –
בקבוצה? של טפול נפשי!
זה מה שהוא רצה, הילד עטור המלגות
שעושה לנו מוסיקה נפלאה שכזאת.
זה בחנם –
יותר מזה לא יצא משפתי
הכמעט מחיכות, רפויות, חסרות דם.
איזו תבונה, איזו בגרות, איזו אחריות!
בבית הריק והמואָר הוא חכה שתי שעות לצלצול.
בסוף פתח קפסת אפרסקים משמרים.
לא אכל שום דבר, זה ברור. אולי בא לו להקיא.
השאיר אותה כף פתוחה במטבח
לפני שלקח מהמגרה את האקדח.

שְׁנֵי חֲלוֹמוֹת

א

בְּכִיּוֹר הַחֲרָסִינָה הֶלְבֵן
מְצוּי הָיָה הַיֶּלֶד הַמֵּת
גּוֹפּוֹ שְׁקוּף, עֵדִין קְפוּא.
עֲצָמָתִי אֶת עֵינַי וּבִסְפִין הַגְּדוּלָּה
חֲתַכְתִּי אֶת אֲצָבָעוֹתַי
מֵאֲצָבָעוֹתָיו הַמִּפְשִׁירוֹת
שֶׁהִפִּיקוּ אֶת הַצֵּלִיל הַמְּלֹאכִי.

ב

וְהָיִיתִי מְטֻלָּת בְּתוֹךְ עֲרֻמַּת חֲתוּלִים וְתַלְתָּלִים
שֶׁל קְלָפוֹת תְּפוּחִים וְהָיוּ עָלַי
זוּחָלִים גְּדוּלִים וּקְטָנִים
וְהָיִיתִי רַכָּה וּמְאַשְׁרֶת.

הַנַּח לִי

הַנַּח לִי לְהִרְאוֹת זְקֵנָה וּמַכְעָרַת
וְאַפְרָה לְעוֹלָם
לֹא תִהְיֶה בִּי תְשׁוּקָה תָּמִיד
אֶסְתַּכֵּל כָּךְ בְּעֵינַיִם מִתְפוֹרְרוֹת
אֶל מָה שְׂרוּחַשׁ כְּמִדָּמָה
מֵאַחֲרֵי קִבּוּיֹת הַזְכוּכִית שְׁמִסְבִּיבִי
מִתּוֹךְ כָּל אַחַת מֵהֶן
צוּעַק אֵלַי הַיֵּלֶד וְאֲנִי אֵינְנִי שׁוֹמְעֶת.

שִׁיר בְּקֶר

קוֹמִי קוֹמִי נְשָׁרְפִים יַעֲרוֹת יִרְקָקִים חֲרוּצִים
נִשְׁרָף הַשָּׁפַע הַחֲמָצִמֶן שֶׁל הַמִּטָּעִים
לְהַקֹּת אֲוִזִים בְּלוּל מְגַעְגָּעִים בְּלִי לְדַעַת
שֶׁהֵם הוֹלְכִים וְנִשְׁרָפִים חַיִּים
קוֹמִי קוֹמִי
נִשְׁרַפֶּת הַרְקֵמָה הָעֲדִינָה בְּשׁוּלֵי סֶדִין הַמָּשִׁי
וְהַפְתָּנֶת הַצָּחָרָה גַּם הִיא בְּמַהֲירוֹת בּוֹעֶרֶת עָלֶיךָ
פָּנֶיךָ נִחְרָכִים כְּכֹר בְּאֶבֶק הַמִּפְחָם
מִחוּךְ בְּאֹוִיר מִתְעוֹפֵף כְּמוֹ שֶׁחֵן
שֶׁאֵת נוֹשְׁמַת וְשׁוֹמֵעַת
קוֹמִי קוֹמִי לְעִבּוּדָה.

מפלצת

בנאמנות של כלב זקן בא לקראתי
השחר המחלט של צמרות
משרטטות את השעה עדינת הצבעים
וכנראה רק הוא, לרגע,
היה חזק וישר יותר מקולי
שאתמול צעק בבית הריק
הוי, אמא, עזרי לי
ובראי היתה אמא מפלצת.

שְׁנֵי שִׁירִים עַל יַעֲקֹב

א

אֲבֵל כָּל הָרוּחוֹת וְהָאֲרוּחוֹת הָיוּ לְבִסּוֹף
מְסֻכָּבוֹת אֶת דַּעְתּוֹ שֶׁל יַעֲקֹב
אֶל אוֹתוֹ הַבוֹר שֶׁהָיָה מִתְעַרְבֵּל בְּדַמָּה
בְּטִבוֹר עוֹלָם הַמוֹם
שֶׁנַּעֲשֶׂה מִכֶּתֶשׁ גָּדוֹל בְּגוֹפּוֹ.

ב

וַיַּעֲקֹב הָיָה לְבוֹשׁ עַל בְּשָׂרוֹ תָמִיד
אֶת הַכֶּתֶנֶת הַטְּבוּלָה בְּרִיחַ שֶׁל יוֹסֵף
מִתַּחַת לַחֲלִיפוֹתָיו.

גַּם בְּאֲרוֹחַת הַבֶּקֶר
וְגַם בְּעָרֵב, בְּמִשְׁתָּה,
הוּא רוֹאֶה דָם עַל הַשְּׁטִיחַ
דָּם בְּגָבִיעַ
וּבִצְלַחַת שְׂמֻמָּנָה הוּא אוֹכֵל.

בספריה

א

קמתי. קמו גם רגלי. האם הייתי כאן?
עזרו את עיני, ספרים לוועזיים
בחריפות הסיד של נירות
ואורות מלאכותיים,
עזרו לי להיות
ערפל.

ב

רק היום, והרי יותר משנתיים עברו כבר
וכאלו שקטו חריקות המקדח
וכמו רככו קולות הנפילה של חפץ כבד אל קרון ריק בליקה
ורק מראות מקריים הם עדין לחיצות הדק, כל כתם
נראה מרחוק אדם ונוזלי,
רק היום בספריה מאחורי שורה של גבות כפופים
כשקלטתי להרף עין דוגמה של סודר
שכמוהו גם אני סרגתי פעם
לא לך, לא
לך לא סרגתי אף סודר!
ואיך זה שרק לך לא סרגתי אף סודר אחד?
והרי נשקתי אותך יותר משנשקתי את אחיך הגדולים
ומלות אהבה אמרתי לך רבות יותר משאמרתי לאחיך הגדולים
ורחמתי אותך ועודדתי אותך והרשיתי לך יותר מלכל אחיך הגדולים
אבל סודר לא סרגתי לך אף לא אחד
ואפילו לא חשבתי על זה עד היום.

איך

איך אַעזר לך לרוץ פֿתחֿרות עם רגל שְבוּרה?
אַמֶּרֶה הפֿסיכולוגית לאַחר שְשִׁתָּקָה עֲבוּרִי.
קֶדֶם כל תַּתְאֲבָלִי, תְּרָשִׁי לַעֲצָמֶךָ, אַמֶּרֶה.

חֲנֻקְתִּי אוֹתָהּ וּבְרַחֲמִי
לְבֵית הַקְּבָרוֹת שֶׁל הַכֶּפֶר
בַּחֲרָשָׁה. בְּדֶרֶךְ מִבֵּית הַסֵּפֶר,
שֶׁם כָּל הַחֲבֵרָה עוֹצְרִים תְּאוּפָנִים,
מְקַלְפִּים פּוֹמָלוֹת מֵהַפְּרֶדֶס שֶׁעַל יָד,
נִזְהָרִים מֵהַדְּבוּרִים וְעוֹשִׂים שְׁמִינִיּוֹת בְּרִכְיָה
מִתְפַּתְלִים בֵּין הָעֲצִים. הַיָּדִים בְּאֵוִיר, מְאֻנָּנוֹת, תִּרְאוּ!

רֵיחַ שֶׁל שֶׁמֶן אֶתְרִי, רֵיחַ קְלָפוֹת הַפּוֹמָלוֹת,
רֵיחַ עֹז שֶׁל תְּרוּפָה וְשֶׁל תַּחֲרוֹת
נִדָּף אֶז מִכַּפּוֹת הַיָּדִים הַמְעוֹפְפוֹת
מֵעַל הַמַּצֵּבוֹת.

פְּתָאם בַּמֶּרְפֶּסֶת

פְּתָאם בַּמֶּרְפֶּסֶת
מְהוּמַת כְּנָפִים נִבְהָלוֹת
בְּפִרְקֵי בְּרָכִי הַמְּשִׁתְּקוֹת
מִגְעָגוּעִים אֶל הַיֶּלֶד שְׁאִינָנו.
גַּל אֲבָנִים וְטִיחַ מְלָקוֹם הָיִיתִי כְּלִי.
חֲשָׁכוֹ הַקִּירוֹת מֵעָלִי, שְׁכַנְתִּי בְּעֶמֶק עֶכּוֹר.

פְּתָאם כְּמוֹ חֲשֵׁמֶל זָרְמוּ פְּרָפוּרִים
בְּקִצּוֹת הָאֶצְבָּעוֹת וְהַנִּיעוּ
יְכָלֶת לְרַחֵם עַל גּוֹזֵל זָר, אֶפְרָפֶר,
מְטִיחַ בְּטֶן רֶכֶּה בְּאוֹרֵי הַמְּזֻגָּג,
הָאֵטוֹם, הַמְּטָרֶף.

בְּכַף יָדֵי הַנְּזָהֶרֶת פְּרִפֹּר פְּתָאם גּוֹזֵל
כְּמוֹ הַבְּהוּבִים שֶׁל אוֹר הַחַיִּים הַנֶּעֱכָר
נִזְרָקוּ בְּכָנָפִים הַנִּפְרָשׁוֹת.

תקוּן

הַמְתִּיקוֹת שֶׁל תַּאֲנָה מְבַקְעֵת וְשֶׁל תוֹת מְעוֹף
וְהַדְּבִיקוֹת הַמְתוּקָה שֶׁל תַּמָּרִים כְּתָמִים, מְקַמְּטִים,
וְאַפְלוֹ הַמְתִּיקוֹת שֶׁל שְׁבָרֵי חֲרוּבִים
קְטוּמִים וְעֶקְמִים
כֻּלָּם הָיוּ בְּקִצָּה הַקִּיץ הַפְּרוּם, הַקְּרוֹעַ.
לִכֵּן תִּקְוָמִי. בַּחֲשׁוֹךְ. בְּפִאֲבִים.
תִּגִּידִי מְתִיקוֹת, כְּמוֹ נִגּוֹן.
תַּעֲשִׂי לְקִצָּה הַקִּיץ תִּקְוָן.

לְמִי זֶה אֶכְפֹּת אִם אֶרְבֶּעַה
אוֹ שְׁלֹשָׁה יְלָדִים יֵשׁ לִי?

אַבְל אֲנִי, שְׂאֵף פַּעַם לֹא הִצְלַחְתִּי
לְקַלֵּעַ לְסֵל מְשׁוּם כּוּוֹן,
שֶׁתְּמִיד מֵאֲבֹדֶת אֶת הַיָּקָר מְכַל,
עוֹנָה "שְׁלֹשָׁה" וְלַפְעָמִים יוֹצֵא לִי "אַרְבָּעָה",
וְתְּמִיד הַמְסָפֵר לֹא נִכּוֹן.

הנחירות

להעיר אותך או לא להעיר?
הנחירות מדרדרות בנחילה במחלות אֶזְנִי,
מתגברות בדרך על מהמורות בלתי נראות,
שורטות את שְׁנֵתִי בִּסְכִין שֶׁלֹא הִשְׁחִז פְּהֶלְכָה,
מִיִּבְבוֹת בְּהֵת־מִכְרוֹת מְחֻסְפֶּסֶת, מִשְׁתַּרְבֵּבוֹת
לְעִבְרֵי בְּהֵת־מִסְרוֹת לֹא מִכְרָת, מִסְמָנוֹת בִּי חֲרִיץ יֵשֶׁר
וּבְתִנּוּפָה אַחַת קוֹרְעוֹת וּמְקַלְפוֹת אֶת הָעוֹר יַחַד עִם הַשָּׁעַר
מֵעַל הַנְּחִירָה הַקְּלָה, הָאֲחֵרוֹנָה, שֶׁהִשְׁמִיעוּ אֹז פָּנָיו הַחוּרִים,
הַמְּפָנִים כָּל־פִּי מֵעֵלָה, כְּשֶׁמְצֵאֲתִי אוֹתוֹ גּוֹסֵס עַל הָרִצְפָּה.

הזדקנות

סונט העגבניה המיפשת

שְׁרוּיָה בְּצִיר שֶׁל שִׁיר זֶהָב
כְּמוֹ בְּשֶׁמֶן זֵית שֶׁעָלִי נִשְׁפָּף
אֵינְנִי זֹזָה. אֲנִי רַק תּוֹפַחַת,
אֲנִי רַק שְׁרוּיָה בְּתוֹף הַטּוֹב.

אֶךְ עוֹד מַעֲט אֲשָׂאָף
לְהֵאכֵל, לְהַנְחִיז עַל הַלְשׁוֹן
לְרַקֵּד עַל בְּלוֹטוֹת הָרֶק הַחֲלָשׁוֹת
שֶׁיִּנְזְלוּ מִהַשְׁפָּתִים, מִהָאֶף.

גָּלִי לִי אֵיךְ לְהִשְׁתַּמֵּר טְבוּלָה בְּשִׁיר
תְּמִיד, לֹא לְהִזִּיז עֲפָעָף,
לֹא לְהִסְפִּיק, לֹא לְכוּץ שְׁרִיר

כְּמוֹ הַעֲגָבְנִיָּה הַמִּיפְשֶׁת שֶׁעֲכָשׁוּ
מִנְחַת בְּצִנְצָנֶת עִם הַשּׁוֹם וְהַשְׁמִיר
בְּלִי לְדַעַת עַל סִכִּין, מִזְלָג אוֹ כַּף.

מנואט

יְלָדֵי אָבִיב

כְּשֶׁהִיא עוֹבֶרֶת בַּגֶּנֶה

אֵל נָא תִשְׁיֶרֶן לָהּ וְאֵל תִּשְׁאוּ קִינָהּ.

אֵל תִּשְׁאַלּוּ אוֹתָהּ אִם יִצְמָחוּ עָלֶיהָ וְאִימָתִי הִפְרַח.

יודְעֵי דְבָר אָמְרוּ שְׁצוּרָתָם שֶׁל הַפְּרָחִים נוֹכַלֶּת, מִשְׁתַּנָּה,

אֲבָל הַמִּנְגִּינָה תָּמִיד נִשְׁאַרְת בַּגֶּנֶה.

עַל כֵּן כְּשֶׁהִיא עוֹבֶרֶת בַּגֶּנֶה, יְלָדֵי הַקִּיץ, אֶהוּבֵי שְׁלִי,

אֵל נָא תִשְׁיֶרֶן לָהּ וְאֵל תִּשְׁאוּ קִינָהּ.

וְאִם תִּרְאוּ אוֹתָהּ נִשְׁעָנֶת עַל מַקַּל זָקְנָה

וּפִיָּה קָצֶת פָּעוּר וְהִיא מֵאֲזִינָה

לְבִקִּיעַת סְדָקִים בְּאֲדָמָה דִּשְׁנָה וּמוֹכֶנֶה לַחֲרֹף

אֵל נָא תִשְׁיֶרֶן לָהּ וְאֵל תִּשְׁאוּ קִינָהּ. אָמְרוּ כִּי אֶהְבֶּהּ הִיא.

אָמְרוּ כִּי אֵין לָהּ תִּקְנָה.

הסוף

סוף סוף מתר לא למהר.
באמצע הבקר
יונק הדבש מציץ בהסוס צפצוף לא פתור.
צרצר רחוק לא מתעקש להמשיך לצרח אהבה.
אורות וצללים מלקקים צלחת גדולה גדולה
ומשאירים את הרב
לא גמור.

עלה יבש בגנה מרשרש רגע,
פנראה נרמס ברגלי צפור נודדת, יפהפיה,
שקראה את הכתוב בו בנקוד חלקי.

הסוף יבוא,
הוא לא יבקש רשות מאיש.

כלבת אטליזים

כלבת אטליזים מזדקנת חולפת בחצר הנשרפת משמש.
שורות צפופות של קרציות קטנות, חומות־כהות, פרות ורבות,
משתבלות על עשבי חילפה יבשים בנזר, חדים כמו סכיני גלוח.
לאור הירח הן זוחלות ללא הפרעה אל תוך ערוותה,
נצמדות בכל כחן אל פטמות עטיניה המדלדלים.

הָרִיחַ הַצָּלוּל

הָרִיחַ הַצָּלוּל שֶׁל הָאֵוִיר, רִיחַ שֶׁל צוּף פְּרָחִים,
נִשְׁפָּף עָלֵינוּ רִגַע לְפָנֵי הַשִּׁינָה מֵאֲגֹן הַקִּיץ,
הוֹמָה, מְלִיטָה וְנִמְס כְּמוֹ מוֹס סְתָרִים.
חֶכְהָ, עוֹד לֹא הִגִּיעַ מוֹעֵד הַמָּוֶת.

שִׁירֵי הַזִּדְקָנוּת

1

נִטֵּל רִיחָם, בָּטֵל צַבָּעַם,
שֶׁל הַפְּרָחִים בְּאַגְרָטֵל.
רַק נְדִיפָה קְלוּשָׁה
שֶׁל בָּאֶשָׁה
הוֹלֶכֶת וּפּוֹשָׁה
בְּגִבְעוֹלִים
וּבְעָלִים קְמָלִים
בְּמִים הָעוֹמְדִים
וּבְכָל הַמַּחְמְדִים.

2

הַרְבֵּה יוֹתֵר דְּלִילִים, וְכַמָּה אֶטִּיִּים הֵם
הָעֲשׂוּרִים הָאֲחֵרוֹנִים שֶׁל הַחַיִּים
כָּמוֹ שִׁכְבוֹת הָאֲוִיר הַגְּבוּהוֹת
הַמִּתְקַרְבוֹת בְּהִלְכָּה אֶל הַיָּרֵחַ.

עַל הַסֵּלֶם הַמִּתְחַמֵּם בְּשֶׁמֶשׁ
עֲטוּר אֲשֶׁכוֹלוֹת שֶׁל קַרְצִיּוֹת רוֹחֲשׁוֹת
יִתְבוֹנְנוּ מִמְּרַחֲקִים קוֹפְאִים וְהוֹלְכִים.

3

אוֹךְ, נֶעְלָמוּ הַמְשַׁקְפִּים,
אֶבְדּוּ הַמִּפְתָּחוֹת,
נִמְסּוּ הַשְּׂמוֹת הַיְדוּעִים,

וְהַמְקוֹמוֹת – הֵיכָן?
נִפְּלוּ לְתוֹךְ חוֹרִים שְׁחָרִים
שְׁנַחֲרָכִים בְּרוֹךְ בְּמַפֶּת הַדְּבָרִים.

4

כַּמָּה מְעִיקִים,
פּוֹקְעִים מְלַחֵץ
הָיוּ יָמֵי הָאֲמֵהוּת
קָשִׁים
כִּמוֹ בְּטָן בְּתַשִּׁיעִי.

קָלִים הֵם עֲכָשׁוּ
כִּמוֹ שֹׁד שֶׁל בַּת תַּשְׁעִים.

5

הַכֹּל תִּמְצָצִי,
בְּכֹל תִּתְקַעֲי שְׁנִים קָהוּת,
זְקֵנָה זִלְזָנִית:
בְּקוֹ הַשְׁזִיף שֶׁל הַלְחִי,
בְּהֶלֶם הַדְּבֵשׁ שֶׁל הַתְּנוּמָה,
בְּהִזְדַּקְפוֹת הַזְּרִיזָה שֶׁל הַחֶשֶׁק
בְּמִזְרָקֵת הַצְּבָעוֹנִין שֶׁל הַמִּיצִים –

אֲבָל לֹא בַּתְעֲנוּג
הַלִּילִי
שֶׁל סֶפֶר
בָּאוֹר
הַדְּמָמָה.

הַבֵּט בְּאִישׁ הַמְּזִדְקֵן, הַמִּתְקַמֵּט:
הָאֵם נִשְׁמָתוֹ גַּם הִיא נִמְעָכֶת
בְּאֶגְרוֹף, כְּמוֹ נִיר מִיָּתֶר,
אוֹ שֶׁהִיא מִשְׁתַּנָּה וּמִתְיַשֶּׁרֶת
וְנִהְיִית שְׁקוּפָה וּמְאִירָה וּמְלֵאָה סוּדוֹת,
כְּמוֹ אֶהֱיִל הַקֶּלֶף שֶׁל הַמְּנוּרָה
מֵעַל מִטַּת הַיֶּלֶד
שְׁאִינָנוּ מִצְּלִיחַ לְהֵרֵדֵם?

שָׁנִים לֹא מָעֻט עִם הַחַיִּים חַיִּיתִי בְּכַפִּיפָה אַחַת
וְכִמָּה כָּבֵד הִסְפֵּקְנוּ לָרִיב וְלִהְיוֹת בְּרִגְזוֹ!
עֲכָשׁוּ כְּשֶׁלְּמִדְנוּ קֶצֶת לְהַשְׁלִים זֶה עִם זֶה
מִתְבָּרֵר שְׁעֵלֵינוּ לְהַפְרֵד אִישׁ לְדִרְכּוֹ.

זְקֵנָה הִיא יָד אֲרָכָה מְנַחֶת
עַל שֵׁד הַקֶּלֶד הָרָפוּי.

זְקֵנָה הִיא מְרוּחַ

כְּמוֹ בְּפוּגָה שֶׁל בָּף, לֹא צָפוּי,
בֵּין הָעֲכָשׁוֹ לְאַחֲר־כָּף.

זְקֵנָה הִיא לָדָה
שֶׁל זְמַן רָף וְשָׁפוּי.

היא הצליל החבוי, נטול-קול
בין לבן הלה לבין לה-במול

שחר, מצפה ליד הפסנתרן
השוהה במרוח שבין שם לכאן.

9

כשאתה מזדקן
האותיות מטשטשות
ואתה שוכח יותר ויותר
דברים שאינם מחברים –
שמות משפחה, מספר הקוד הסודי,
לאן התכונת ולמה,
ומי זה היה שהאיר וקרא
בקול רך רק לך.

10

אני הולכת ונעלי הימנית מציצת
כל כך בנחת, כל כך חכמה. בדיוק מנגינה
ממזמן לא שמעתי צעדים של מי
או צריסה של מי מתנועע
בנעלי שהיום מציצת בדיוק את המנגינה של מי
שיודע לאן הוא הולך
אָהָה, יודע יודע יודע.

מחשבון לחשבון

אני מעבירה לכם מחשבון לחשבון
את תכנית החסכון רף ישר ואשר
וגם את קרן מנוחת הכסף
כמו כן שטרות מעכבי טווח
ומניות של מכרות היכלת והצחוק.

כל זה יעבר מחשבון לחשבון בלי ידיעתכם
ויתממש כשתגיעו לגילי,
כמו שאתם יורשים בחייכם, בלי לדעת,
את תוי פני המזדקנים ואת טעיותי.

כָּל הַלַּיְלָה

כָּל הַלַּיְלָה
נָח הַטֵּל בֵּין מַחֲטֵי הָאֶרֶץ
עִם בֶּקֶר יַעֲזֹרָה רוּחַ
וְהַטְּפוֹת נְשָׁרוֹ אַחַת אַחַת
עַל מַצְבַּת קִבְרִי.

נדלקת

נדלקת מיפיו של עלה גפן ירק מפה ארגמן
רציתי להביא לך אותו במתנה
בהוכחה לאפשרות של יפי
גם במחלה.

ושאלתי מדוע נבצר מטבע האדם
להיות מפאר כעלה הגפן
כאשר הוא מזדקן
או חולה.

עלה הגפן שתק, לא מגלה,
מכסה את מבטו הנעלב של הגוסס.

בואו, ילדים

בואו, ילדים שותקים,
ונדבר בגנותם של המתים:

עריצים הם
עריקים הם
שוודים הם
בודדים הם
מוזרים הם
אכזרים הם.

בואו נטהר את המתים
ונניח להם להתפורר.

מֶה מְטִימָא

מֶה מְטִימָא

בְּלִנְגַע בֵּימָת?

כִּי זֶה מְגִנֵּט

שְׁחֹר וְרָף

מוֹשֵׁף כָּל כָּף

כְּמוֹ חוֹר בְּגוֹף אִשָּׁה

אַחֲרֵת, אֲסוּרָה, נִהְדָּרֵת

שְׂאֵתָה נוֹגַע וְנִמְשָׁף לְבוֹר

לֹא רוֹצָה לְחַזֵּר לְעוֹלָם

לֹא רוֹצָה אוֹרְחִים

לֹא אֵכֶל

לֹא אוֹר.

לְנִכְחַ הַלֵּילָה הַשְּׁחֹר

לְנִכְחַ הַלֵּילָה הַשְּׁחֹר
שְׁלַף אֶת הָאֱלֹבוֹם מִנֶּדֶן הַמִּדֶּף
וּמָצָא שָׁם אֶת פְּנֵי הַיֶּלֶד שְׁלֵף.
הִתְבּוֹנֵן הֵיטֵב בְּחִלְקָתָם,
בְּפֶה הַפְּתוּחַ
בְּעֵינַיִם הַלֹּא יוֹדְעוֹת.

זֶה צֶלֶם נִשְׁמָתָךְ.
קְרָא לָהּ בְּשֵׁמָהּ: טוֹבִיָּה אוֹ בִּרְכָה.
הִרְאָה לָהּ תַעֲלוּל אֶצְבָּעוֹת.
סִפֵּר לָהּ עַל לְכוּכִית.
עֲכָשׁוּ הִיא תִרְצֶה לְבַדֵּק אִם שְׁעוֹנֶךָ מְתַקֵּת
וְאִם הַטְּבַעַת שְׁלֵף מִתְאַיְמָה לָהּ.

עֲכָשׁוּ הִיא תִסְכֵּים שְׁתֵּשָׂא אוֹתָהּ עַל זְרוּעוֹתֶיךָ
וּתַעֲרִסֶל אוֹתָהּ בְּעֵדִינּוֹת
בְּדֶרֶךְ אֶל הַשָּׁעַר.

חֲשַׁבְתִּי שֶׁהַמּוֹת

חֲשַׁבְתִּי שֶׁהַמּוֹת יִתְחִיל מֵהַרְגָלִים,
מֵהַסֵּדָקִים שֶׁבְּעֶקֶב הַמִּיבָשׁ.
אוֹ שֶׁבְּנֻקָּבִים הַתְּחַתּוֹנִים יִכְרֹסם הַמָּק
כְּדִי לְהַשְׁפִּילֵנִי עַד דָּפָא.

לֹא, הַמּוֹת שְׁלִי יָבֹוא מִהָרָאשׁ,
דֵּק כְּמַחֲטֵי חֲשֵׁמֶל יִצוּץ פְּתָאם, יִתְקַתֵּק,
אֶת תְּאוּמֵי מִבְטָחִי יְפוּצֵץ בְּאַחַת,
יַעֲשֶׂה מִלְשׁוֹנִי הַגְבוּהָה אָבָק.

הַמֶּנֶה יִרְאֶה מִקְרֹב

הַמֶּנֶה יִרְאֶה מִקְרֹב
כְּמוֹ פְּפוֹת רַגְלִים זְקֵנוֹת מְאֹד
נִפְוּחוֹת וְנִקְשׁוֹת
עֲשׂוּיֹת חֲטִיבָה אַחַת שֶׁל עוֹר יָבֵשׁ
מְפוֹרָרוֹת צְפָרְנִים שְׁבוּרוֹת
מְדִיפוֹת רֵיחַ רַע.

הַמֶּנֶה יִפְשֹׁט אֶת רַגְלָיו
וַיִּצְנֶה, חֲדָגוֹנִי וְעָמוּם:
אוּלִי אֶת מוֹכְנָה לְגֶרֶב
אוּלִי אֶת מוֹכְנָה לְשֹׁרֶץ
אוּלִי אֶת מוֹכְנָה לְגֹזֶר.

אולי למות רק לרגע

אולי למות רק לרגע
או אפילו ליום שלם של צום עד עלפון
או שבועה ימים להקבר בחשכה
להתפורר לאבק, להיות ביץ
לשכב מרטשת על הכביש האדיש
המרוח מחית של דם ומח מרסק

אחר כך לקום חלקה,
עם לחיים ועינים עגלות
נוצצות ברצינות זכה
של ילדה בת עשרים
שרוצה רק להיות אמה.

14 אִפִּיטָפִים

1

פֹּה נִטְמָנָה אִשָּׁה בְּגִדְלָ בִּינוּנִי
שְׁאֵף פֶּעַם לֹא הִתְאַיְמָה,
כִּי לֹא יָכְלָה וְלֹא הִסְכִּימָה
לֵאכֹל מֶה שֶׁנִּתְּנָה לָּהּ אִמָּא.

גַּם כְּשֶׁגִּדְּלָה סְרָבָה לְבַלֵּעַ
דִּיסָה שֶׁל תֶּרֶד, קָרִישׁ דָּגִים
סְרָטִים בְּטִלּוּיָזִיה, עֲתוּנִים
וְכָל מֶה שֶׁנִּרְאָה לָּהּ לֹא טָעִים.

2

פֹּה נִטְמָנָה מִי שֶׁהִלְכָה אֶל רֹאשׁ הַתּוֹר
כְּשֶׁנִּתְּנָה זְרִיקוֹת בְּבֵית הַסֵּפֶר.
כְּשֶׁמִּכָּל אֶבֶר כָּאָבוּ לָהּ הַחַיִּים
וְהַמְצוּקוֹת צָרְחוּ בְּלִי מַעְצָר
הִיא הִצְטִינָה מֵהֵן בְּצַעֲקוֹת.
וְגַם עֲכָשׁוּ, כְּשֶׁהִיא עֹפֵר וְאַפֵּר,
הִיא לִפְנֵיכֶם. לְזֶמֶן קָצֵר
אַתֶּכֶם הַשְׁאִירָה מֵאַחֵר.

3

פֹּה נִטְמָנָה אִשָּׁה אֲשֶׁר חָיָה לֹא הָיוּ לְשׂוֹא,
אִם נֶאֱמִין לְעֹזְרָא פֶּאוּנֵד. לְפִי דְּבָרָיו
מְטַפֹּרָה אַחַת מְצַלַּחַת מְסַפִּיקָה
כְּדִי שְׁחַיִּי הַמְשׁוֹרֵר יִזְכּוּ לְהַצְדָּקָה.

היא גם הגשימה את חלום אמה:
בהשקת ספריה היא עלתה עלי במה
ואף על פי שבגנינה לא הצטיינה כל כך
נגנה בחלילית סריות של באף.

היא לא הייתה רופאה, כפי שחלם אביה,
כי אם כמותו הייתה מורה, וכל מה שהביאה
לעולם ולבית הספר תקנה בעט אדם.

כל מאדה בתקונים השקיעה. כך הפיעה
את תמימותה העקשנית, את החלום
המרפרף להשתתף עם הבורא בשעשועיו.

4

פה נטמנה אשה סוררת.
"צריך לשבר אותה",
ביום הורים אמר לאמא המורה
נגדו בת עשר ארגנה שביתת פתה.

באפן עקרוני עשתה להפך
ולא חשוב ממה.
בגיל עשרים נשאה ותכף
הפיקה משפחה חמה

מדי. כל כך לוחטת
שהתפוצצה לה בידים.
"את לא היית צריכה ללדת"

יְלָדִים, בְּקוֹל שֶׁל אֲשֶׁמְדַאי
אָמַר לָהּ בְּעֵלָהּ. מֵאֵז נִשְׁבֵּר
כְּמַעֲט הַכֹּל. הַשִּׁיר נֹתֵר.

5

פֶּה נִטְמָנָה אִשָּׁה שְׁבִפְרוּטְרוּט
וּבְעוֹד מוֹעֵד חֲשֹׁבָה אֶת הַחַיִּים:
רֹאשִׁית כָּל מִשְׁפָּחָה עִם יְלָדִים וְיִלְדוֹת,

וְאַחֵר כֶּף – לַעֲת זִקְנָה, עַל הַדְּשָׁאִים
שֶׁל גְּבֻעַת רֶם וְשֶׁל הַר הַצּוֹפִים –
תּוֹכֵל לְהַתְהַלֵּךְ, לְשִׁיר, לְרִקְדָּה.

אֶף הַחַיִּים סָרְבוּ לְהַתְחַלֵּק.
שָׁרְפוּ אֶת כָּל הַחֲשִׁבוֹנוֹת
וּמָהְרוּ לְהִסְתַּלֵּק.

6

פֶּה נִטְמָנָה אִשָּׁה שְׁלֹכֶלֶם
תִּקְנָה שְׂגִיאוֹת לְשׁוֹן,
וּמִגִּיל עֶשְׂרֵי עַד זִקְנָה
תִּקְנָה אֶת הָעוֹלָם.

בְּלִי נֶשֶׁק מוֹל כָּל סִכָּנָה
הַסְמִיקוּ לְחַיִּיהָ וְכִמְשׁוּ,
הִיא לֹא הִבִּינָה מִשׁוֹם מָה
חַיִּיהָ הִשְׁתַּבְּשׁוּ בְּלִי תִקְנָה.

בְּהִצְלָחָהּ הִיָּתָה נֹקֶבֶת
כָּל הָרָר וְכָל צֵל הָרָר שֶׁבְּדִרְכָּהּ נִקְרָה.
כָּל גִּבּוֹר שֶׁפָּגְשָׁה הִיָּתָה אוֹהֶבֶת
לְחִבּוּק, וּבְחִיקוֹ לְבִכּוֹת מָרָה.

7

פֹּה נִטְמָנָה מִי שֶׁהִיָּתָה לָרֵב אִשָּׁה כּוֹעֶסֶת,
כִּי הִתְנַפְּחָה עִם הַחַיִּים וְהַמְּתִים שֶׁשִּׁים שָׁנָה,
בָּהֶם חֲבוּק חֲבָה, צִחְקוֹק שִׁמְחָה וְזִיק שֶׁל חֶסֶד
קִבְּלָה הָרֵבָה וְקָצֵת נִתְּנָה.

הָאֵם הִיא לֹא רָצְתָה אוֹ לֹא יָכְלָה לִהְיוֹת שֵׁכֶת?
בְּגִיל שֶׁלֹּשׁ סָרְבָה לְחַיּוּכִים הַמְשַׁתְּפִים אֶל הַצֵּלָם,
הַקִּימָה מְרֹד בַּמּוֹרָה הַלֹּא-צוּדֵק בְּכֶתֶה חֵית.
מֵאֲזֵי הִיא רָבָה, מִתְפַּיֶּסֶת וְשׁוֹב רָבָה עִם כָּלֵם.

עֵדֶן וְתַפְתַּת הַמְּנוּחָה יָדְעָה כָּבֵד בְּהִיּוֹתָהּ אִשָּׁה וְאִמָּא.
וְאֵם הַתְּפִרְסָמָה בְּעֵתוֹנִים, וְאֵם הַתְּפִרְנָסָה מֵהוֹרָאָה
מֵעֵבֶר לְנֹהַר הַחֲפִזּוֹן הַזֶּה, בְּצֵד הַלֵּבֵב פְּנִימָה
גִּדְּהָ נִכְלָמֶת צָרָה אֶת צְלוּחִית שִׁירָה.

8

פֹּה נִטְמָנָה אִשָּׁה נֹקֶבֶת
כָּל צֵל הָרָר, כָּל בְּעִיָּה כּוֹאֶבֶת.
כָּלִי הַבְּחִנָּה, לֹא מִתְחַשְּׁבֶת,
כָּל אֶזֶן מִתְקַרְבֶּת –
שׁוֹמֵעֶת לֹא שׁוֹמֵעֶת
אוֹהֶבֶת לֹא אוֹהֶבֶת –
בְּדִבְרֵי חֲכָמָה הִיָּתָה רוֹצֵעֶת.

פֹּה נִטְמָנָה אִשָּׁה תְּמִימָה וְקִלְתָּ דַעַת
 שְׁחִלּוּמָהּ הִיא לְשֹׁמֵעַ: "חֲמוּדָה אַתָּ!"
 רַק לְשֵׁם כָּךְ –
 אֵל נָא תִּרְאוּהָ כְּמִתְעַתֶּעֶת –
 כְּתִבָּה שִׁירָה,
 אֲגִרָה חֲכָמָה וְדַעַת.

פֹּה נִטְמָנָה אִשָּׁה
 דִּלְתָּ חֲזוֹה וְעִתִּירַת עֲכוּז
 אִם תַּעֲבֹר פֹּה, הֶלֶךְ,
 יֵשׁ לְנִפְטָרַת בִּקְשָׁה:
 בְּאֶבֶן גַּע, מִשֵּׁשׁ אוֹתָהּ
 בְּלִי חֲשֵׁשׁ, וְאֵל תְּבוּז
 לְמִשְׁוֹגָתָה שֶׁל הַטִּפְשָׁה.

פֹּה נִטְמָנָה אִשָּׁה נִמְרָצֶת
 שְׁעַל צִמְרַת עֵץ נִסְקוּ בּוֹעוֹת חַיִּיהָ,
 מִתְגַּנְדְּרוֹת בְּכָל צְבִיעֵי הַקֶּשֶׁת,
 וּמִתְנַפְּחוֹת, עוֹמְדוֹת לְהִתְפּוֹצֵץ.
 עֲכָשׁוּ רוּחַ לָהּ, נָחָה, הִתְקַמְטָה, הִחְוִירָה,
 הִצְטַמְצְמָה, בְּלִי אֲנָחָה, לֹא מִתְעַקְשָׁת,
 הִתְכַּוְּצָה, פִּלְטָה אוֹר, פֶּרֶחַה, הַשְּׂאִירָה
 אַחֲרֶיהָ לֹא יוֹתֵר מֵאֲצָבַע מְשֻׁלָּשֶׁת.

פֹּה נִטְמָנָה אִשָּׁה עִם גָּנִים שֶׁל גִּנְנָה
וְשֶׁל מוֹרָה בֵּן לְשׁוֹשֶׁלֶת שֶׁל מוֹרִים.
אֵךְ הִיא הִחְלִיטָה דוֹקָא לְתַכְנֵן אֶת
הַחַיִּים הַמְּאֻשְׁרִים בְּדֶרֶךְ מְעֻנֵּינָה,

מְקוֹרִית יוֹתֵר: לִהְיוֹת אִשָּׁת סוֹפֵר.
אֶת כָּל כְּתָבִיו הִיא תַעֲתִיק בְּכֶתֶב יָפֵה.
תֹּאכַל אֹתוֹ דְּבֻדְבָנִים בִּינָן וְשִׁמְנָה
וּבְלִילוֹת תֵּצֵא אֹתוֹ לְבֵית קָפֵה.

אֲבוֹי, חַיִּיָּה הִסְתַּבְּכוּ לֹלֵא הַתֵּר
בְּרֶשֶׁת הַגִּנְטִית הַמְּעֻדָּנָה.
בְּגִיל שְׂבָעִים גִּלְתָּה: אֵין אִשָּׁר מְשִׁכֵּר
מְלֻשָּׁח עִם נִכְדֵּיָה בְּחָצֵר, כִּמוֹ גִּנְנָה.

פֹּה נִטְמָנָה אִשָּׁה עִם נְמָשִׁיָּה. עוֹרָה
הָיָה דִּקְיָה מְדִי. כְּשֶׁהִתְבַּגְּרָה
הוּא הִתְפּוֹצֵץ עָלֶיהָ. כְּשׁוֹקֵנָה
הוּא הִתְקַמַּט נוֹרָא וְהִתְכַּוֵּץ.
עֲכָשׁוּ הִיא מְקַפֶּלֶת בְּשָׂרֶיָדֶיו
כִּמוֹ מְלִים בְּסִפֵּר שְׁנִרְקָב.

פֹּה נִטְמָנָה אִשָּׁה שְׁלֹא יָדְעָה לְשִׁתֵּק.
 עוֹד כְּשֶׁהִיְתָה תִּנְקָת בֵּת שְׁלֹשׁ
 הִיא פִּטְפֻטָּה נוֹן-סְטוֹפ, בְּלִי לְבֹדֵק
 עִם הַקְּרוֹב וְהַרְחוֹק.

הַפִּטְפּוּטִים הִזְיָקוּ לָהּ עַד בְּלֹא מָתָם:
 בְּבֵית הוֹרִיָּה, בִּכְתָּהּ, עִם הַבָּנִים
 עִם בַּעֲלָהּ וְהַיְלָדִים. בְּכָל מָקוֹם
 הַשְּׂאִירָה נִעְלָבִים וְתֹאכִים לְנִקָּם.

עֲכָשׁוּ סוּף-סוּף הִיא לֹא אוֹמֶרֶת כָּלוּם.
 וּבְכָל זֹאת כָּל מָה שֶׁכָּתְבָהּ
 מִמְּשִׁיךְ, כָּמוֹ קוֹל עָמוּם שֶׁל רוּחַ,
 לְשֹׂאת בְּאֲזָנֵיכֶם נְאוּם.

אֲדָמָה

אֲדָמָה מְלֵאָה בְּנֵי אָדָם
זְעִים, רַפִּים, מוֹצְקִים
כָּךְ אוֹ אַחֲרֵת
בְּגִבּוּרָה מְתַנַּכֶּרֶת
חַיִּים אֶת מוֹתָם.

דַּע לָךְ

דַּע לָךְ
שְׁהָאוֹר מֵלֵא תוֹיִם,
קוֹיִם זְעִירִים מְסוּיִם,
מְזַהֲרִים.

וּמְנַגִּינָה רָעָה אוֹ רָכָה
תֵּצֵא מִמָּדָךְ וּתְנַגֵּן
לְאַחֵר הַמִּכָּה, דַּע לָךְ
שְׁעַם כְּחוֹת אַחֲרִים.

ברגעים

בְּרָגָעִים

בְּרָגָעִים שְׁאֲנִי מְאַמִּינָה בָּאלֹהִים
אֲנִי רוֹאָה אוֹתוֹ רוֹחֵף עִם הָאֲוִיר הַחֹם
בְּלֶכֶן פְּרָפְרִים שְׂזֵה עֵתָה בְּקִעוֹ מְגִלְמִיָּהֶם
וּבְאוֹתוֹ הַיּוֹם חֲתָנָתָם וְגַם מוֹתָם.

אוֹ שְׁאֲנִי רוֹאָה אוֹתוֹ בְּתוֹךְ כְּדוּר סְבִיּוֹן תְּפוּחַ
וְאֲנִי יוֹשֶׁבֶת עַל הַמְדִּירוֹת הַתְּמִימוֹת וְרוּחַ
מִפְּרִיחָה פְּתֹאֵם אֶת זֶרְעוֹנָיו כְּמוֹ שֶׁלֶג רֶךְ
וּבְחִיקִי נֶשֶׁר זֶרְעוֹן אֶחָד וְשֵׁם הוּא נָח.

עֲכָשׁוּ בְּחֶצֶר

עֲכָשׁוּ בְּחֶצֶר כְּשֶׁעַץ הַגּוֹיָאבוֹת כָּמוֹ אִם צְעִירָה
בְּעֶשְׂרִים אֶצְבָּעוֹת עֲנוּדוֹת מְלֻטָּפֹת אֶת רוּחַ הַבֶּקֶר
וְעַץ הַמִּשְׁמֵשׁ שְׁמֹמֹל סוֹרֵק אֶת שְׁעָרָה הַנָּאָה

עֲכָשׁוּ כְּשֶׁרֶק מְנוּד רֹאשׁ מְעִיד וּמְרָאָה
כִּי מִזְמַן נִחְתָּם בִּינֵיהֶם מִי יִבְשִׁיל הָרֹאשׁוֹן
וּמִי בְּרִיחוֹ הַמֶּאֱחָר יִשְׁלַח לַחֲפָשִׁי שְׁכָרוֹן

אֲזִי בְּזִרְעוֹת שְׁנִיָּהֶם יַחַד הָרוּחַ הוֹלֶכֶת לִישׁוֹן
אֵין לָהּ שׁוֹם עֶסֶק עִם מָה שְׁאִינְנוּ נִרְאָה.

אַצְבֵּעַ

יֵשׁ אַצְבֵּעַ מִיִּשְׁרָת אֶת צִלְמִי
כְּמוֹ נֵיר כֶּסֶף שֶׁמַּחֲלִיקִים עַל הַשְּׁלֶחָן
בְּזִהְיוֹת
לְתֵת אוֹתוֹ מִתְּנָה לְתִינוּק
וְהוּא רוֹעֵד וּמִשְׁמִיעַ צִלְצוֹל
דֶּק מְאֹד.

שִׁים

שִׁים אוֹתֵי פָּסִים
עַל פֶּתַח הַיְחִידָה.
כּוֹן מַחֲשָׁבוֹתֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
וְהֵנָּח אוֹתָן
לְפִי הַסֵּדֶר.
בְּרוּחִים שְׂוִים.
קַח אֶת יְצוּרֵי הָרוּחַ שִׁים, הַכּוֹסֶסִים,
וְשִׁים אוֹתָם פָּסִים מְאֻנָּכִים
נִצָּבִים מוֹכָנִים
לְמַרְכָּבָה וְלַסּוּסִים.

הַשֵּׁמֶשׁ נִגְלִית

הַשֵּׁמֶשׁ נִגְלִית שׁוֹב
מֵאַחֲרֵי גִבּוֹ
מִחֲזִיקָה מְעִיל אֹרֶךְ עֵנָק, מוֹכֵנָה
שׁוֹב לְעֹזֵר לְכֻלָּנוּ לְלִבֵּשׁ בּוֹ,
אֲבָל לֹא לְכֹלָם בְּבֵת אַחַת.

רַק הָעֲלֻבוֹנוֹת עוֹד שׁוֹרְפִים
אֶת בֶּטֶן הָאֲדָמָה,
שְׂאִינָה יְכוּלָה לְהִרְדֵּם
בְּלִי מַחְמָאוֹת וְקִרְבָּנוֹת.

שְׁמַע: מֵאַחֲרֵי הַחֹשֶׁךְ שָׂרִים
גִּבְעוּלֵי הַחֹטָה, אוֹ הָאֲרוֹז, אוֹ הַתִּירָס,
שְׂאֵכִילָתָם מְשַׁכֶּכֶת קֶצֶת
אֶת הַגְּעֻגּוּעִים וְאֶת הַכַּעַס.

אם

אם תצליח להצחיק את התינוק
יתעגל האויר המצמק,
ויהיה כמו ענב
ירק ומתוק.

והאור השוכב שפראת יהיה מרחף מרחוק
על פני כל הפנים התחומות מסביבך
שהיו מצררות, והאור יהיה חק.

ובקבר עמק
המתים ינמסו
וגם בן יסבימו לצחק.

וְהָרִי

וְהָרִי אֲשֶׁרִי
וְהָרִי בְּרֵאשִׁית
בְּאוֹתִיּוֹת חֶלֶב
כְּתוּב בְּאֵוִיר.

וְהָרִי הָאֵוִיר
שֶׁל הָרִי הַשְּׁמֶשׁ
וְשֶׁל הָרִי הַיָּרֵחַ
יִשִּׁיר מִכָּל הָר

וְהָרִי יְרוּשָׁלַּיִם
יִשִּׁירוּ אֹתוֹ יֵשָׁר:
וְהָרִי בְּרֵאשִׁית,
וְהָרִי אֲשֶׁרִי.

כְּמוֹ שַׁחֲמֹר

כְּמוֹ שַׁחֲמֹר עֵיף מְרִיחַ מִהֶאֱדָמָה
אֶת הַמִּים וְאֶת גִּלְעָיִי הַתְּמָרִים
וְהַזִּיפִים הַזְּקוּפִים בְּנִחְיָיו זָעִים –
כָּכָה אֲנִי שׁוֹאֵפֶת אֶל תּוֹכִי אֶת הַשִּׁקָּט
בְּמִסְבֵּת יְרֵאִי הַכְּבוֹד הַצָּעִירִים.

שִׁיר הַטֶּלְפוֹן

בְּדָמִי, בְּהִשָּׁמַע צִלְצוֹל
הַטֶּלְפוֹן, הָאֵם מֵרָאשׁ בְּרוּר
קוֹל מִי יִפֹּל עַל הָעֵגוּל
שָׁבוּ אֹתָהּ סְגוּר?

וְכֵן גַּם הָאֶסוֹן: הוּא לֹא
בִּשְׁעַת הַחֲרָדָה יִפֹּל,
וְלֹא בַּחֲדָשׁ שִׁכְלוּ
מוֹכֵן לָרַע מִכֹּל.

וּבְצוּרָה כְּזֹאת הָאִשָּׁר יִצְלֹל
אֵלָיָהּ, בְּאִמְצַע נִפְּלָה קוֹדֶרֶת,
בְּחוּף הַבוּר, בְּצַפְרֵי הַצֵּל
תָּרִים, עֲצֹל, אֶת הַשְּׁפוּפָרֶת.

אם ריח הבקר

אם ריח הבקר פורשת זרועות,
מחליקה על עורף את פלומת פרותה
דבר בשבחה של הריח, של האויר.

ואם אור השמש מטפס ועולה על צוק השמים
כמו ראם עם קרניים רכות, ארכות,
דבר בשבחו של השמש שקם להאיר.

ואם האשה שישנה לצדך בליל נדידיך אומרת לך בקר טוב
בחיוך, והבית שקוי שקט וריח קפה, והעיר מוארה –
אמר משהו בשבחה, דבר בשבחה של העיר.

סגלה

אַחֲרֵי הַחֲתָנָה לֹו יִנַּחֲתוּ בַּחֲדָר הַשָּׁנָה הַחֲדָשׁ
מִלְאָכִים סִגְלֵי כְּנָפִים, מְסֻגָּלִים
לְעֲשׂוֹת שְׁלוֹם.
וְלֹו כָּמוֹ מְנַגְנִים יְחִידֵי סִגְלָה
שֶׁהִזְמִינוּ מִחוּ"ל לְלַמֵּד בְּכַתֶּת אָמֵן
מִתְרוֹצְצִים בְּרוּחַ הַצָּר שֶׁבֵּין הָלָה לָלָה בְּמוֹל
עוֹלָם וַיּוֹרְדִים בְּעֶקֶשׁנוֹת בְּסֻלָּמוֹת מִתְחַלְפִּים,
בְּזִהְיוֹת מְתַקְנִים אֶת הַתְּנוּחָה הַנִּקְשָׁה שֶׁל הַשְּׂכָמוֹת
מִתְפּוֹצְצִים מִצְחוֹק פֶּתָאֵם (זֶה בֵּינֵיהֶם)
וּמִצּוּיִם עַל הַמְבָצְעִים לְהֶאֱזִין, בְּעֶקֶר לְהֶאֱזִין.

לא פִּדְגִים

לא פִּדְגִים בְּמִצְוָה, בּוֹ בְּמָקוֹם זֹעֲקִים בְּדַמְמָה: הוּא הָרָעָה
רָעָה וְנוֹרָאָה, וּמִיָּד מִן הַזֹּעָה עֵינֵיהֶם יוֹצְאוֹת מִחוּרֵיהֶם וּמִיָּד
זִנְבָם אֲגָרוֹף עַל הָאֲוִיר הַמְזֻגָּג.
גַּם לֹא צוּחַת הַפֶּרֶפּוֹר שֶׁל צִפְרִים בִּשְׁק הַחוּצָה הַחוּצָה.

כְּשֶׁבָנִי אָדָם נִקְלָעִים תַּחַת סְלִיַת הָאֶבֶן הַמוֹעֵכָה
מִתְחִילָה אֶצְלָם לְתַקְתֵּק מִשְׁאָבָה
יוֹנֵקֶת כְּסָפִית עֲתִיקָה שֶׁל תַּחְבּוּלוֹת.
מִתְחִילָה אֶצְלָם הִנָּהֶמָה שֶׁל חֲשׁוּבֵי מוֹצָא,
אוֹת לְמִשְׁטַר חֲרוּם שֶׁל חֶסֶכוֹן בְּתַנוּעוֹת רָגֶשׁ מִיתְרוֹת
תַּקְצוּב הַכֶּעַס
מִשְׁמַעַת הַשְּׁנָאָה
רְשׁוּם מוֹנֵעַ מוֹעֲדֵי דְמָעוֹת.
הַתּוֹשִׁיָּה מְדַבֵּיקָה פָּסִים מְאֻלְחָשִׁים
עַל הַחֲבָלוֹת וְהַכּוֹיּוֹת.

בְּעֵינַיִם עֲצוּמוֹת הֵם מְתַרְגְּלִים הֶלִיכָה
עַל תְּמוֹכוֹת מִמְתָּכֶת שְׂאוּמָרִים:
בֶּן אָדָם, הַחֲלֻטָּה לַחַיּוֹת.

קפוד

תְּלוּנָה, כְּמוֹ קפוד נִסְתָּר
בֵּין הָעֲנָפִים הַחֲשׂוּכִים שֶׁל הַשִּׁיחָה
זוֹחֵל בֵּין הַמְּלִים הַמְתַּפְתָּלוֹת,
מִתְאַפְּקוֹת מִלְעֵקֶץ.

עֲכָשׁוּ הַקפוד בְּגֵרוֹנִי, כְּדוּר
צוֹרֵב, דּוֹקְרָנִי.
אֵיךְ לִבְלֹעַ אוֹתָךְ, פְּרִי יֶעֶן הַדַּעַת,
וּלְהַבִּין אֶת הַוִּיטְמִינִים?

הִנֵּה הִגִּיעַ הַבֶּקֶר.
הַשָּׁמַיִם נִדְּהָמִים
מִהַשְׁמֶשׁ, מֵאוֹר
כְּמוֹהוּ לֹא רָאוּ
גָדוֹל הוּא יוֹתֵר
מֵהֵימָּה הַגָּדוֹל.

הִנֵּה בָּא אוֹר הַשָּׁמֶשׁ.
כְּמוֹהוּ לֹא רָאִינוּ.
רְחוּם הוּא מִגֶּשֶׁם עַל סְלָעִים
וּמִבֶּן עֲשִׂירִים
שָׁאֵת יִרְשָׁתוֹ נָתַן בְּסִתְּרוֹ.

הִנֵּה הָאוֹר שֶׁל הַבֶּקֶר.
מִחֶבֶק הוּא בְּגִלְמָתוֹ אֵת הָרְאוּי
וְאֵת הַלֹּא רְאוּי לְעֵינֵינוּ
בְּלִילָה.

אם תַּעֲמֹד עַל הָהָר
וְתִשְׁאַל: לָמָּה?
אם תּוֹשִׁיט אֶל הָהָרִים אֶת יָדְךָ
זְמַן אֶרֶץ.
זְמַן אֶרֶץ תַּחֲכֶּה לְתִשׁוּבָה
בְּלִי לְזוּז.
רַק הַדְּמָעוֹת נִגְרוֹת.

אֲזַי תִּבּוֹא צָפוֹר זַעִירָה
קִנְיָה קֵשׁ לָהּ מְשׁוּט בְּשָׂמִים
וְתִשָּׁב בְּכַפְּךָ.
קִנְיָה קֵשׁ בְּכַפְּךָ הִיא תִּנְיָח
וְתִטִּיל בָּהּ בִּיצָה.

עֲמֹד שָׁם עַל הָר בַּמִּדְבָּר
עֲמֹד בַּחֲמָה וּבִקְרִי
זְמַן אֶרֶץ מְאֹד.

אֶל תְּזוּז
עַד שִׁיבְקֶנָּע בְּכַפְּךָ
גּוֹזֵל רֶךְ, מִבִּקְשׁ רַחֲמִים.

רָאָה

רָאָה אֵיךְ הַכֵּל נִשָּׂא עִם רוּחַ הַיּוֹם
הַכֵּל נֶאֱחָז וְתִלּוּי בְּתוֹךְ הָרוּחַ הַיּוֹם:
הַבֶּשֶׁר תִּלּוּי בְּנִשְׁמָה
וְהַנִּשְׁמָה תִּלּוּיָהּ בְּאֹר
וְהָאֹר תִּלּוּי בְּשָׂמִים
נֶאֱחָז בְּזֵרֵעַ הָאֹר.

רָאָה, בְּעֵמֶק הַתְּפוּז מִתְעַגֵּל הַפְּרִי.
בְּרַחֲם שֶׁל הַיִּלָּדָה יֵשׁ יֶלֶד.

כְּמוֹ הָעֵלָה הַזֶּה, הַגְבֵּהַ
שֶׁהַשָּׁמַשׁ עוֹשֶׂה אוֹתוֹ שְׁקוּף לְגַמְרֵי
כְּשֶׁהִיא עוֹבֶרֶת אֶת כָּלוֹ
וְיוֹצֵאת מִצַּד הַיָּל.
כְּמוֹ הָעֵלָה הַזֶּה, הַמְטֵרָף מֵרֵב זֶהָר
שֶׁלֹא מִפְסִיק לְנִצָּגֵץ בְּשָׁמַיִם
שֶׁאֵינָנו חֲדִיל.
גַּם בְּגֵל הָעֶפֶר הָאֶפֶל הַזֶּה תִּזְכֹּר
שֶׁכְּמוֹ הָעֵלָה הַזֶּה בָּאוֹר

כִּי הַנֶּפֶשׁ

כִּי הַנֶּפֶשׁ הִיא
אֲחוֹתִי הַקְּטָנָה.
בְּחִיקִי, עַל הַדָּשָׁא
יוֹשֶׁבֶת לְרֹגַע, צוֹחֶקֶת,
רוֹצָה לְשַׁחֵק, מְרַגֶּזָה,
רוֹצָה לְהַפְרִיעַ
לֹא יִשְׁנָה.

כִּי הַנֶּפֶשׁ הִיא אֲחוֹתִי
חֲסֵרֶת הַמְּנוּחַ.
הִיא לֹא מְסַתֶּדֶרֶת לְבָד.

לא עץ השדה

לנתן זך

לא עץ השדה האדם.

הוא פרח רך

נורא.

כל איבר פגיע כל כך.

נעלב, נאלם בלי טפול.

בכל גיל הוא עלול

להיות נדרס להיות נבול.

לא עץ השדה האדם.

האם העץ אינו ישן בלילה

האם הוא מתקשה לשמר על הבריות

כשהעלים נושרים,

כשהפרות נאכלים,

ואפלו כשגוזמים את הענפים?

הַעֵט וְהַמְּכַחֵל

הַעֵט שֶׁל הָעֶלְבֹן חֶזֶק
בְּהִרְבֵּה מִמְּכַחֵל הָעֶנְג.
קוֹלוֹ הַחַד חוֹתֵךְ אֶת הַמָּפָה
בְּזוּיֹת דּוֹקְרוֹת שֶׁל זִכְרוֹן.

מְכַחֵל הָעֶנְג מְשַׁיֵּט בְּאַגָּם לֹא נִגְמָר
בֵּין אֵיִם שָׂרִים אֶלְטוֹ וְסוֹפְרָן,
מִתְנַוֵּעַ בְּקִלּוֹת שֶׁל יֶלֶד רֵץ עַל הַסֶּפּוֹן
מִזְרַח שִׁכְבוֹת אֶקְוֵרֵל מְעַגְלוֹת,
כְּמַעֵט שְׁקוּפּוֹת, עֲלוּלוֹת מְחַר לְדָהוֹת.
מְצִיר מָפָה שֶׁל אֶרֶץ אַחֲרֵת.

לִידִים

יָדִים שֶׁל בְּנֵי אָדָם, לְבָנוֹת, חוֹמוֹת, מְנַמְּשׁוֹת,
יָדִים שֶׁל בְּנֵי אָדָם מְגַשְׁשׁוֹת בַּחֲשֵׁךְ, חוֹפְנוֹת אֶת הַדֶּבֶר,
נֶאֱחָזוֹת, מוֹנַחוֹת בַּחֲרִיץ שֶׁבֵּין הַשָּׂדִים,
נִקְפְּצוֹת, סוֹטְרוֹת, תּוֹלְשׁוֹת שְׁעָרוֹת, שׁוֹרְטוֹת לְחַיִּים
מְדַפְּדְּפוֹת, בּוֹחֲשׁוֹת, קוֹצְצוֹת בָּצֵל, מְכַפְתָּרוֹת אֶת הַצִּפִּית שֶׁל הַשְּׂמִיכָה,
מְמַלְאוֹת יוֹנִים בְּבֶשֶׁר וְאַרְז עִם צְנוּכָרִים
מַחְבְּרוֹת חוּטֵי חֲשֵׁמֶל וְצִפִּים שֶׁל מַחֲשָׁבִים
טוֹרְקוֹת דְּלִתוֹת וּמִיד פּוֹתְחוֹת אוֹתָן שׁוֹב כְּדִי לְהַפְּגֵס
אוֹחֲזוֹת סִכִּין, בִּקְבוּק בֶּשֶׂם, חֲתוּל, מְבַחֲנָה,
אַגוּדֵל זָעִיר שֶׁל תִּינוּק שָׂרָק נוֹלֵד, שָׁקוֹף כְּבֻטֵּן שֶׁל גּוֹזֵל
וְאַגוּדֵל עֲנָקִי שֶׁל אָבִיו, כְּרֹסֶתָן כְּצִנּוֹן מְקַמֵּט,
אַצְבָּעוֹת נְבוֹנוֹת וְטַפְּשׁוֹת, רְגִישׁוֹת וְגִלְמִיּוֹת,
רְכוֹת כְּלָחִיִּים, מְחַסְפָּסוֹת כְּפַמְפִּיָּה, שְׁקוּפּוֹת בָּאוֹר, חֲסָרוֹת אוֹנִים,
נִפְשָׁקוֹת לְאַחַר נִצְחוֹן בְּמִשְׁחָק כְּדוֹרְגָל אוֹ לִשֵּׁם בְּרַכַּת כְּהֲנִים
אַצְבָּעוֹת נוֹגְעוֹת בְּפִטְמָה, בְּלֶהֱבֵת נֵר, בְּמִשׁוּשֵׁי חֲלוּזוֹן,
בְּמִיתָרֵי וִיזָלָה, מְהַדְקוֹת קְצוֹת בָּצֵק שֶׁל כִּיסְנֵי בֶּשֶׁר,
קוֹלְעוֹת צִמּוֹת, מְקַלִּידוֹת, קוֹרְאוֹת כְּתָב בְּרִיל,
רוֹכְסוֹת אֲבָזִם שֶׁל חֲזִיָּה, מְתַקְנּוֹת אֶת מַעְרַכַּת הַבִּיּוֹב,
עוֹצְרוֹת טְרַמֵּפֶּה, מַחְבֵּקוֹת כְּתָף
צוֹבְעוֹת סִפְסֵל גָּנָה שֶׁצָּבְעוּ הַתְקַלָּף בַּחֲרִף,
מְגוֹנְנוֹת עַל אֵשׁ הַסְגְּרִיָּה מִהָרוּחַ כְּאֵלוֹ בּוֹנוֹת לָהּ בֵּית קֶטֶן,
וְאַחַר כֵּן מְשַׁלִּיכוֹת אוֹתָהּ וּמוֹעֲכוֹת בְּכַח אֶת הַבְּדֵל,
מְסַלְקוֹת בְּגִנְדָּרוֹת מִהֲמַצַּח הַמְתַּקְרַח קוֹצֵצַת שְׁעַר סוּטָה,
מְתַקְנּוֹת שְׂגִיאוֹת בְּעֵט אָדָם אוֹ בְּעַפְרוֹן מְחֻדָּד
נִמְחָצוֹת בְּדִלָּת שֶׁל מְכוּנִית, מְנַתְחוֹת (בְּכִפְפוֹת!)
אֶת חֲלִיּוֹת הַגֵּב, הָעוֹרְקִים, הָעֵינִים, מְעָרוֹת הָאֵף,
מְתַקְנּוֹת שְׁעוֹנִים שְׁוִיצָרִיִּים, כּוֹתְבוֹת סֵפֶר תּוֹרָה עַל בִּיצָה,

תוקעות מחטים סיניות בשרש האף ומאחורי האזן
 מלטפות, הן, מלטפות ומלטפות את הכתפיים,
 את הזרועות, את השער הבוכה, את הירכיים הצוחקות,
 ידיים מושטות לשם הברות או כדי שיקחו אותן על הידיים,
 מנחות מתחת לירך לשם שביעה, נצמדות לחזה כסמן של תודה,
 כף יד של אשה צעירה, בלונדינית, שישבה מולי וחתה
 בחדר מיון, כף ידה נפרשה על פניו של בחור שחום,
 ואחר כך, בלטוף, כאלו קטפה את קלסתריו,
 הגישה את קצות אצבעותיה הקמוצות אל פיה
 ונשקה אותן, הידיים האלה שהלכו לי לאבוד
 ואני כל הזמן מחפשת אותן.

בִּידָךְ אֶפְקִיד רוּחִי

בִּידָךְ אֶפְקִיד רוּחִי
אֲחוּזֹת תְּמָהוֹן
כְּמוֹ עֵינִים שֶׁל קַרְפָּדָה
דְּבִיקָה וְנוֹשֶׁמֶת מִהַבְטָן
פַּעַם מִתְנַפֶּחֶת פַּעַם נִמּוּגָה
בַּחֲשֶׁךְ הַגְּחָלִילִי פֶתָאֵם נִשְׁאֵת
בֵּין כַּפּוֹת יָדָיו שֶׁל יֶלֶד
מִחֲזִיקוֹת אֶת לְבוֹ הַפּוֹעֵם
לְעֵינֵי אִמּוֹ הַמְזַעֲזָעֶת.

פַּעַמוֹן

כְּשֶׁתִּכְאֵיב בְּיוֹדַעִין לְאִמָּךְ
יִשְׁרָק הַקּוֹל הָאָדָם: גָּבֵר.

כְּשֶׁתִּבְיֵן עַד תֵּם אֶת אָבִיךָ
יִלְחֹשׁ הַקּוֹל הַכָּחֹל: אִישׁ.

כְּשֶׁתִּסְלַח לְאִמָּךְ אוֹ לְאָבִיךָ
יִמְלִיל הַקּוֹל הַלָּבָן: בֶּן-אָדָם,
בֶּן-אָדָם, מַה לָּךְ עֲצִל,
וּפַעַמוֹן מִזְהָב יִצְלָצֵל.

פיוט לראש השנה

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
עֲשֵׂה נָא עִמָּנוּ נִסִּים
שִׁים לָנוּ שׁוֹב סֵם חַיִּים בְּכוֹסֵנוּ
וּמִסּוֹד הַחֶסֶד הוֹסֵף נָא מִצּוֹי
וְתַטִּיף עַל לְשׁוֹנֵנוּ בְּדִיחוֹת וְשַׁעֲשׂוּעַ
לִפְנֵי שִׁמְשִׁיף הַנְּסוּי.

תַּצְעַק

תַּצְעַק אֵלַי שְׁאֲשַׁמֶּע אֶת קוֹלְךָ עַד כָּאן,
בֵּין הַקִּירוֹת הַנִּסְדָּקִים, עַל הָרִצְפָּה הַמִּתְנַדְנֶדֶת,
מִתַּחַת לַתְּקֵרָה שֶׁתְּקֹרֵס בְּקֶרֶב עַל רֹאשִׁי,
מִהָדֶם, מִהֶדְמָמָה, מִהֶאֱשָׁמָה.
אֶל תִּפְסִיק אֶפְלוּ רִגַע לַצֶּעַק
אֶת הַיּוֹתֵךְ הַמִּתְחַבֵּא, הַמִּתְחַבֵּק.

הַשָּׂאִיר אֶת עֲקֻבוֹתָיו

הַשָּׂאִיר כָּאֵן אֶת עֲקֻבוֹתָיו בְּלֵילָה בַּחֹל אֲשֶׁר עַל שְׁפַת הַיָּם
וְהַסְתַּלֵּק.
הַשָּׂאִיר כָּאֵן אֶת טְבִיעַת אֶצְבָּעוֹתָיו בְּאֹוִיר הָרִיחָנִי שֶׁל הַבֶּקֶר
וּבִרְח.
הַשָּׂאִיר כָּאֵן אֶת כְּבוֹאֵת קִלְסֹתָרוֹ בְּשֹׁמֶשׁ, בְּצִהְרֵי קִיץ מְסֻנָּה
וְנִחָא.
זֶרְעוּ מִתְפִּזֵּר בְּזֶה הַגֶּעַע בְּלִהְקוֹת צִפְרִים, חֲפוּשִׁיּוֹת, רֹאשֵׁנִים
הוּא כָּאֵן, הוּא כָּאֵן!

כָּל אֶחָד

כָּל אֶחָד בַּמִּדְרָכָה כֵּד
מָלֵא מִטְבָּעוֹת אוֹ דִּבֶּשׁ אוֹ חוֹל.

כָּל אֶחָד בַּמִּדְרָכָה כֵּד חֲתוּם
שְׁפָתַיִם פְּקוּקוֹת רְעָלִים
אוֹ אוֹגְרוֹת סוֹד שְׁמֵחַ.

כָּל אֶחָד בַּמִּדְרָכָה כֵּד נִשְׁבֵּר
מָלֵא מְגִלּוֹת גְּנוּזוֹת
וּמִפּוֹת שֶׁל אֲרָצוֹת מְתַפְּוֹרְרוֹת
מִי בַּמַּעֲרָה, מִי בַּמִּדְבָּר.

הָאֵם זֶה אַתָּה

הָאֵם זֶה אַתָּה,
עִם הַחִיּוֹךְ הַזֶּה, הָאֵטִי,
הָעֶצוּב, הָאֵינְסוּפִי,
הַמִּתְבַּדֵּחַ עִם עֲצָמוֹ
וְעִם הָרַע שְׁנוֹרָה עָלֵינוּ
כָּרַעַם פְּתָאֵם?
אוֹ שְׁאַתָּה שֵׁם, בְּקוֹל
הַרְחוֹק, הַמִּמְתִּין
בְּכַפְחוֹן סִבְלָנִי
לְהַאֲזִין, לְשִׁמֵּעַ
אֶת הַטּוֹב וְאֶת הָרַע
בְּקִצָּה קָרוֹ?

פַּעַם הָיִיתָ בְּעֵינַיִם הָעֲצוּמוֹת
הַשּׁוֹאֲפוֹת לְשִׁכְרָה אֶת הָרִיחַ
שְׁעוּלָה מֵרֹאשׁ קָרַח,
רֹאשׁ רֶךְ, גּוֹזְלִי, שֶׁל תִּינוּק.
עֲכָשׁוּ אֶתָּה בְּמִבְטָא
שֶׁל טִכְנָאִי אֶלְקִטְרוֹנִיקָה
שְׁקוּעַ בְּאַבִּיזָרוֹת הַזְעִירִים,
מִפְּרֶק וּמִבְּרִיג, מִתְעַקֵּשׁ לְתִקּוֹן
תִּקְלָה חֲסֵרֶת תִּקְנָה, לְדַעַת אַחֲרִים,
שׁוֹכַח לְגִמְרֵי אֶת עֲצָמוֹ
וְאֶת מִשְׁגַּח הַזְמָן.

אַתָּה כָּאֵן וְגַם שֵׁם.
מִצְטַלֵּם וְנִעְלָם.

יָד לֹא נִשְׂאֵת

יָד לֹא נִשְׂאֵת. לֹא קוֹל בְּרָמָה.
וְתוֹר עַל דְּבוּר.

מִבֶּט נֶעְצָם, נְסוּג, נִסְתָּר
מִכְרֻזוֹת חוֹכְבוֹת תְּדִהָמָה,
הִלּוּמוֹת תּוֹעֲבוֹת וְזָמָה.

רְצוֹן נֶעְצָר
לְזֶמֶן
מָה
מְאֻשָּׁר.

סֹנֶט הַמַּחִיר

אֵלִי, אֵלִי הֲלֹא סוֹלֵחַ!
לִמַּד אוֹתִי אֵיךְ לְשַׁלֵּם
מַחִיר מְגֻזָּם
בְּלִי לְהִתְמַקְחַת.

לִמַּד אוֹתִי לְשִׁיר
אֶת הַשְּׂמִיחָה הַזֹּאת
שָׂבָה עֲכָשׁוּ הַשְּׁלֵמָתִי
עִם מַחִיר בְּלִתִּי-סִבִּיר.

אֶת הַשְּׂמִיחָה הַזֹּאת
לִמַּד אוֹתִי לְשִׁיר לְקִיר,
עַל שְׂפַת הַיָּם וּבְרַחֲבוֹת

בְּמוֹעֲדֵי הַתְּשֻׁלוּמִים
הַמְתַּקְרָבִים עַל הַחֻבּוֹת
שֶׁל כָּל הָאֲהָבוֹת.

בְּתֵהוֹם הַגּוֹלְלֹת

בְּתֵהוֹם הַגּוֹלְלֹת פְּתָאם
הָיִיתִי שְׁלוֹם, הָיִיתִי אוֹרָה
בְּאִמְצֵעַ הַצָּרָה
הָיִיתִי פְתָאם שׁוֹרָה
אֶת הָאֶפֶל עַד תֵּם
הָיִיתִי זָרָה, הָיִיתִי שְׁלוֹם.

שְׂאוּ רְאשֵׁיכֶם

שְׂאוּ רְאשֵׁיכֶם, שְׁעָרֵי הַנֶּפֶשׁ
הַנוֹפֶלֶת, הַהֲרוּסָה,

וַיָּבֹא בָם חֲתוּל
לְחַפֵּשׂ כְּרִית אוֹ שְׁטִיחַ.
וַיָּבֹא בָם כָּל־בָּלָב
מְלֵא סִקָּנוֹת, לְרַחֲרַח.
שְׁמֵמִית וְרִדְדָה וּשְׁקוּפָה
תִּתְרוֹצֵץ עַל הַקִּיר כְּבָרֶק
מִסְמִיקָה, כִּי
עֲכָבֵר אֲבִירִי בִקֵּשׁ אֶת יָדָהּ
לְשׂוֹא.
שְׁמָעוּ,
בְּצִמְרַת הַקִּיקִיּוֹן
מִסְתַּתֵּר שְׂרָקָרֶק יִפְהַפֶּה,
שׂוֹרֶק וְחִדְלִל.

תפלה

הֶאֱצֵל נָא עָלַי מֵאֲצִילוֹתֶיךָ.
הַעֲבִירֵנִי תַּחַת צִלְּךָ.
הַצְלִיחֵנִי אֶת מְדוּרָתֶיךָ.
עֲשֵׂנִי אֶצֶל מְאֻצְלֶיךָ.

יוֹשֵׁב עַל מְכוֹנוֹ,
עֲשֵׂנִי נָא מְכוֹנָה
פוֹעֲלֵת נְכוֹנָה, נוֹסֶעַת חוֹנָה
בְּלִי פְנוּיָה, בְּלִי פְנוּנָה מְגֻנָּה,
נִדְלָקֶת מְתוּנָה
כְּכֹה פְעֻנָּה.

קבל אותי

קבל אותי למקלה שלך במחילה.
הייתי משוררת סולו בלעדי בהתחלה.
היה לי קול קטן אבל כחל.
אמרתי לא ולא מחלט
להשתתפות במקלות.
רציתי להיות אחת אחרת.
להיות לך הכל.

עכשו קולי צהב ורך כחול
והוא חולם לשיר לך במקלה
המערבת – זמרים, עורבים, תרנגולים, תנים,
זבובי רקמה ויתושים, שדים עורים ואראלים חרשים –
לא לצרצר קרועה לבד לילות,
לא סולו,
אלא ברשותך לשיר
עם כל המקלות.

חתימה

הזמן

הזמן! הזמן שלוקח לך להבין שזה קרה.
שאין. אבוד. היה, אבל עכשו איננו.
מת, מת! ולא יקום לתחייה.
לא יופיע בהסח הדעת.
לא ישוב במפתיע.
הזמן של הרעל
בפנים והחוצה.
הזמן של לנקם. של לשנא.
הזמן של לשרף את הכל
בפנים והחוצה.
הזמן של למות כל הזמן.
הזמן שהכל נהיה אבן
גדולה, אפורה, חשודה, זוממת.

זמן העורוץ להבדלים
בין גוני הנורד,
זמן החרשות לבכי של חתלתול אשפתות
ולצריחה של גוזל עורב מתעלה.

זמן ההחלטה לשורד.
עם השנים. עם הצפרנים.
זמן הצעקה שהשתתקה. זמן הדם.

כמה שנה? עשר? מאה? אלה?
לי זה לקח שלשים.
בפעם השניה רק עשר.
אחר כך התחלתי לחיות,
לאהב, להקשיב.

אֲשֶׁרִי

אֲשֶׁרִי הַנִּרְגָּעִים מִהַפְּגָעָם,
בְּלִי מַעֲנָה יִשְׁיבוּ אֶת הָרֶעַ
כְּמִי שִׁיּוּרֶק מִפִּי
קִלְפָה מָרָה.

אֲשֶׁרִי הַנְּשָׁלְמִים בְּהַשְׁבָּרָם
אֲשֶׁר בְּטָנָם קְפוּצָה בְּצָבָת
אוֹחוֹזֹת מִי שֶׁהִתְפָּרֵק סְבִיבָם,
וְכִכָּה מִתְאַחִים לְאַט שְׂבָרִי עֲצָמָם.

אֲשֶׁרִי הַמִּתְמַלְאִים מִחֲסָרוֹנָם
אֲשֶׁר אַחֲרֵי הַשּׁוֹד
גַּם בְּלִי מִשְׁפָּט
יִמְשִׁיכוּ לְעֵבֶד.

גִּעְגּוּעִים

אַל תִּפְקִיר אֶת גִּעְגּוּעֶיךָ הַשְׁחוּטִים
מֵאֶכָּל לַעֲוֹף הַיּוֹם וּלְחַיֵּית הַלַּיְלָה.
קִבֵּר אוֹתָם בְּבוֹר הַטָּרִי.
הִנֵּחַ לַתּוֹלְעִים שְׂיִכְרָסְמוּ לָהֶם
אֶת הַחַיּוֹךְ וְאֶת הַקּוֹל.
פָּתַח אֶת הַקֶּבֶר כַּעֲבֹר שָׁנָה.
לָקַט אֶת הָעֲצָמוֹת.
צָרַר וְרָדִים לְבִנְבָּנִים.
שָׂרַף הַכֹּל לִיד הַנֶּהָר הַקָּדוֹשׁ.
שָׂאֵף אֶת רֵיחוֹת הָעֶשֶׂן, הַסּוּף, הַמִּים, הַפְּרָחִים,
שֶׁתֵּה דָם עֲנָבִים וְנִסָּה לְשִׁיר.

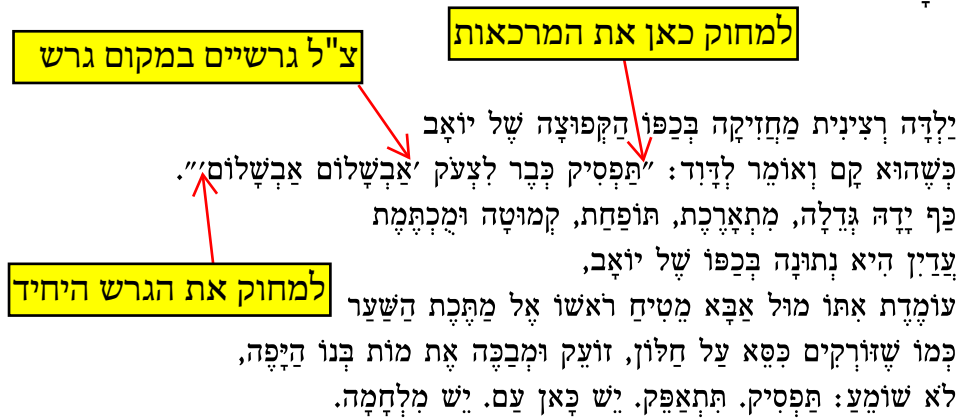
לגדעון טיקוצקי

פּתאם מַתְגַּלּוֹת שְׁגִיאוֹת כְּתִיב
בְּטֶקֶסֶט שֶׁפִּתְּבֵיתִי אֲזִי וְעֵבֶר הַגְּהוֹת לְמַכְבִּיר.
אֱלֹהִים, אֵיךְ יָכַלְתִּי שְׁלֹא לִרְאוֹתָן?
הֵייתִי עוֹרֶת?
מָה עוֹד לֹא רָאִיתִי אֲזִי, אֱלֹהִים?

בִּיעֵר הַלְחִישׁוֹת אֲזִי הַתְרוֹצֵצֶתִי חֲרָשֶׁת,
נִבְעָרָת, בּוֹעָרָת עַד לְשִׁרְשֵׁי צִפְרָנִי.
חֲשַׁבְתִּי שְׂאֲנִי בְּמִגְרֵשׁ מְרוֹצִים שְׁטוֹף שֶׁמֶשׁ.
בְּתַנּוּפֶת תְּשׁוּקָתִי אֶל שִׂיא הַמְהִירוֹת
דִּרְסָתִי אֶת יְלָדִי.

יוסף

עֲיִנְיוֹ הַמְּשַׁחֲקוֹת
סִפְּרוּ לִי:
לֹא נִתַּתִּי לְעוֹבְדוֹת לְבַלְבֵּל אוֹתִי.
הִנֵּפִילָה אֶל הַבּוֹר לֹא הִיתָה שׁוֹאָה.
הַחֲשֹׁן לֹא הָיָה נְחָשִׁים.
הִיתָה בְּעֵינָה לְהוֹצִיא מִהַגְרוֹן
אֶת הַצֶּעֱקָה הָרֵאשׁוֹנָה.
הִיתָה בְּעֵינָה לְהַתְרִכּוֹ
בְּעֶגּוֹל הָאוֹר.

גִּשָּׁם בְּאֶדָר

גִּשָּׁם יֵרֵד בְּאֶדָר
לְאַחַר חֹרֶף שְׁחוּן.
הַבֶּרֶד הִכָּה בְּתִדְהֶמָּה
אֶת עֵץ הַדִּבְדֹּבָן
שֶׁהִתְכוּנֵן לְחִתּוּנָה.
עֲכָשׁוּ, שֶׁהִכּוּ נִרְגָּע,
הוּא עוֹמֵד עָרוֹם,
עָרִיתוֹ הִדָּקָה זְקוּרָה
בְּאוֹר הָאֶפֶר,
מִחֲרוֹזוֹת זְכוּכִית זוֹלָה
מִהִבְהָבוֹת בְּאוֹר יְקָרוֹת
עַל אֲבָרָיו הַתְּמָהִים.

רֵיחַ שֶׁל אוֹגוּסְט

שׁוֹרָה אֶת הַשֶּׁקֶט הַכָּתֵם שֶׁל אוֹגוּסְט, אֶת הַשָּׂרָה שֶׁל זְמַרְת הַצִּרְצְרִים.
דוֹמָה אֶת דְּמָמַת הָעָלִים, אֶת הַסִּפֵּק שֶׁל קִידָתָם.
פּוֹתַחַת פָּנִים לְרֵיחַ אֶפְרֹיִת־יֶרֶק שׁוֹרֵט עַל מִיתְרֵי זַעֲתָרִים,
מְתַהַדֵּק, מְאַפֵּשׁ הַכֹּל.
מְחַלְחֶלֶת אֶל תּוֹכֵי הַשֶּׁקֶט הָעָרֵב שֶׁמְבַעִיר אוֹתִי עַד תּוֹם.
שְׁעָרוֹת גּוֹפֵי שׁוֹמְעוֹת: מְרִירוֹת עֲתִיקָה קוֹרֵעַת הָרִים.

כָּל נָהָר

כָּל נָהָר שָׁר: אֶפְשָׁר
לְהַכְנִיס וְלַגְעֵת.
עַל שְׂפַת כָּל נָהָר גָּדַל יַעַן הַדַּעַת.
וְאֲנִי כָּבֵד מְזֻמָּן שֵׁם שְׁרוּיָה.
כָּבֵד תְּנוּעוֹתֵי אֲטִיּוֹת.
אֵךְ פֶּתְאִים אֵינֶנִּי יוֹדַעַת
מָה לַעֲשׂוֹת, מָה נְאוֹת:
לְצַלֵּל שׁוֹב נֶגֶד הַמַּיִם,
לְזֶרֶם עִם כָּלֵם
אוֹ לְחַצוֹת?

בשולי הספר

דן מירון

ללא קולות תרועה או זעקות כאב, בבהירות, באיפוק, בִּישירות ובִּישירות פילסה לעצמה חמוטל בר־יוסף דרך משלה בשירה הישראלית; דרך שניתן לתארה, על פי הכותרת שקבעה המשוררת לספר שבו כינסה את מבחר שיריה, כדרך ה"השתוות" (על פי מושג "מידת ההשתוות" שהעלה עגנון מן המסורת המיסטית), היינו, דרך העומדת בסימנו של שיווי משקל נפשי, רוחני והבעתי. הכוחות המושכים בכיוונים מנוגדים, אשר המשוררת עמלה על איזונים אלה מול אלה, הם גדולים ובחלקם אף אימתניים. מחד גיסא, תחושת חיים טבועה בחותם האסון, הכישלון, החסך והפגיעות. מאידך גיסא, רצון חיים עצום, כוח קיום הנאחז בכל פרט מפרטי היומיום שיש בו משום תמיכה והזנה, חושניות עזה אך מבוקרת ומודעת, ולכל לראש חכמה, פיכחון, ידיעת העצמי והעולם, היכולת להעלות כל מצב לדרגת אירוע אינטלקטואלי. הכוחות המנוגדים אינם מרפים ממשיכתם העזה, הפראית לעתים, כל אחד בכיוונו שלו; אבל המשוררת מצליחה כמעט תמיד לבלום ולאזן אותם אלה באמצעות אלה ולעתים קרובות מאוד היא מגיעה בשירתה לרגעים גבישיים, זכים, רוחניים של שיווי משקל אותנטי; היינו, שיווי משקל שמקורו לא בחולשת הנפש אלא דווקא בכוחותיה הגדולים הלופתים אלה את אלה בחיבוק של מתאבקים בזירה. לשיווי המשקל הזה מצאה חמוטל בר־יוסף את המבע ההולם ביותר: מבע שירי שקוף, ישיר, נעדר הצטעצעות או הפלגות שיריות פתאומיות, לעולם לא מתחמק מאמירת האמת במלואה, אך לעולם גם לא נכנע לפרץ הרגשות המשתחרר מן העמידה בפני אמת זו. כך כתבה בר־יוסף כמה מן השירים המאוזנים, המדויקים, הבהירים והכנים ביותר שנכתבו בעברית בעת האחרונה. כוחה הגדול ניכר בייחוד בשירים קצרים, תמציתיים, מנוסחים לעתים בריכוז ובסדר הסימטרי של

האמירה הפתגמית או המשלית המגובשת. בעברית טבעית ועם זאת תרבותית ותקנית, במוזיקאליות הנעה בין חץ להיסוס, בין שטף וקלות להשהייה לשם הטענת כל מילה במלוא הכובד הסמאנטי שלה, באים השירים אל הקורא כשהם נושאים צרורות גדולים וקטנים של נסיון חיים קשים וסוערים אבל גם בחונים ומוארים באור האינטליגנציה הרגשית הבשלה. הקורא שיילך הליכה שהויה לאורך י"ב המדורים של הספר יעשה מסע חיים מאלף ומרתק, שתחילתו כאב וסופו תובנה וחכמה, ויגלה משוררת שהפכה על פיה את אמירתו של קהלת "יוסיף דעת יוסיף מכאוב" והעמידה אותה על: יוסיף מכאוב ירבה דעת.

עדכנתי לאור הוספת המדור החדש (קודם היו י"א)

למחוק את הקו

סדר השירים

[כמו איש עיוור]

תצעקי	לקחת אויר	הלא
43 תצעקי	7 תביטי	25 הלא
44 אילה	8 לקחת אויר	26 על הגדר
45 חיה בעדינות	9 כשאני בחליל	27 ובצפיפות
46 כשהיא	10 מגדל בתבץ	28 [לכל כיווני הכן]
47 האיש שמחצית גופו	11 מרובעת	29 שלושה שירי דרך
48 תפילה	12 שני בתים מרובעים	30 אוטופורטרט רוסי
49 דיוקנו של האמן כאיש זקן	13 שירתי	31 עכשיו אני אי
50 פגישה עם משוררת	14 אל הפרהסיה	32 עכשיו אני אגם
52 לאה גולדברג	15 השיר נעלב	34 כשאני נשארת לבד
53 מורה	16 שירת הדורבן	35 עוגה
54 משב חלש	17 מנקדת	36 עוגת גבינה
55 מתגוררת	18 צמודים למופת	37 בכניסה לכיתה
56 למי שענינו כבר כהו	19 ברכה	38 נפשי בחיקי
57 מגלשה	20 אל הקוראים	39 הילד שהייתי
58 בולבול מתבגר	21 ברווח המעט	40 קל כנשיפה
59 דיוקן		
60 טוריאדור		
61 ילד פלא		
62 פקידת דואר		
63 מראש הדממה		
64 [הטלפון לא ענה]		
נופים		
69 בשעה ארבע וחצי		
70 רק הירוק		
71 גשם בגינה		
72 הגשם שר		
73 הללו		
74 שיר אביב		
75 ראשית הקיץ		
76 נימוח החמסין		
77 ירושלים בשבת בבוקר		

להזיז שורה זו שמאלה

מתנות קופצות	116	עיר בית	78
אחרי שנה	118	על שפת הים של תל-אביב	79
הבאר	119	תל-אביב	80
הגבר הרך	120	בתל-אביב	81
העץ	121	בכביש לטרון	82
שיח פטל	122	שקיעה בקפדוקיה	83
המכחול	123	It's right here	84
די מהר	124	שקדיות בשעת בצורת	85
מלאך על החוף	125	מראה מהמטוס	86
ועדיין	126		
אמרתי	127	צ"ל נ במקום ע	שמועה
שלושים שנה	128	במסיבה על הגג	89
והרי אל חיקך	129	תוכיח	90
שיר הגרושה	130	אבקש את ידך	91
תשתקי	131	אנשא לך	92
בים שלך	132	בסגנון הברוק	93
חלום של גרושה	133	כשאתה שווה כאן	94
אם אתה מצליח לזכור	134	זעקה של זכר	95
כשקמתי אחרי המכה	135	בלי הרבה דיבורים	96
לא אתה	137	היביסקוס	97
[גמר עליך]	138	זמר ים-תיכוני	98
		רעידות	99
שולחן מטבח		נכנסת לי	100
שולחן מטבח	141	לא כדאי לי	101
ארוחת בוקר	142	המלים	102
סיר	143	שורת הדרורים	103
ראש השנה	144	שיר אהבה מחו"ל	104
ערב חג	145	כמו רוח	105
הרה	146	לך אני מחכה	106
קרח ועגול	147	ששפתי	107
לאה יולדת	148	שמועה	108
קליפות	149	כמו תמרים	109
כעת	150	תביט בי	110
כאשר	151	נגד החושך	111
ציווחות הניצחון	152	בקיץ, באמצע	112
לא ניסע	153	זרם של חלב	114
בלילות הקיץ	154	פיתוי	115

מה מטמא	282
לנוכח הלילה השחור	283
חשבתי שהמוות	284
המוות יראה מקרוב	285
אולי למות רק לרגע	286
אפיטפים 14	287
אדמה	294
דע לך	295

ברגעים

ברגעים	299
עכשיו בחצר	300
אצבע	301
שים	302
השמש נגלית	303
אם	304
והרי	305
כמו שחמור	306
שיר הטלפון	307
אם רוח הבוקר	308
סגולה	309
לא כדגים	310
קיפוד	311
[הנה הגיע הבוקר]	312
[אם תעמוד על ההר]	313
ראה	314
[כמו העלה הזה]	315
כי הנפש	316
לא עץ השדה	317
העט והמכחול	318
לידים	319
בידך אפקיד רוחי	320
פעמון	322
פיוט לראש השנה	323
תצעק	324
השאיר את עקבותיו	325
כל אחד	326

לנקד בחיריק: א

להוסיף עוד יו"ד [לידיים]

321

351 |

להוסיף כיתוב: סדר השירים

238 החיוך

המקום הכואב

המקום הכואב	241
חבטה	245
שיר זמר	246
בגנו של הלץ	247
כליכות	248
לא כמו קרקע שוקעת פתאום	249
הנפש הנעלבת	250
שאלת אותי	252
יותר ויותר דברים	253
הלכה המוסיקה	254
תה בבונג	255
שני חלומות	256
הנח לי	257
שיר בוקר	258
מפלצת	259
שני שירים על יעקב	260
בספריה	261
איך	262
פתאום במרפסת	263
תיקון	264
[למי זה אכפת]	265
הנחירות	266

להעביר את הקמץ
אל מתחת ל-י

הזדקנות

סונט העגבניה המיובשת	269
מנואט	270
הסוף	271
כלבת אטלזים	272
הריח הצלול	273
שירי הזדקנות	274
מחשבון לחשבון	278
כל הלילה	279
נדלקת	280
בואו, ילדים	281

למחוק את הקו

להוסיף יו"ד משמאל ל-נו"ן

327 האם זה אתה
328 יד לא נשאת
329 סונט המחיר
330 בתהום הגוללת
331 שאו ראשיכם
332 תפילה
333 [יושב על מכונן]
334 קבל אותן

צ"ל יו"ד במקום ו"ו [אותי]

חתימה
337 הזמן
338 אשרי
339 געגועים
340 אז
341 יוסף
342 יואב
343 גשם באדר
344 ריח של אוגוסט
345 כל נהר
346 בשולי הספר

| 352

להוסיף כיתוב: סדר השירים